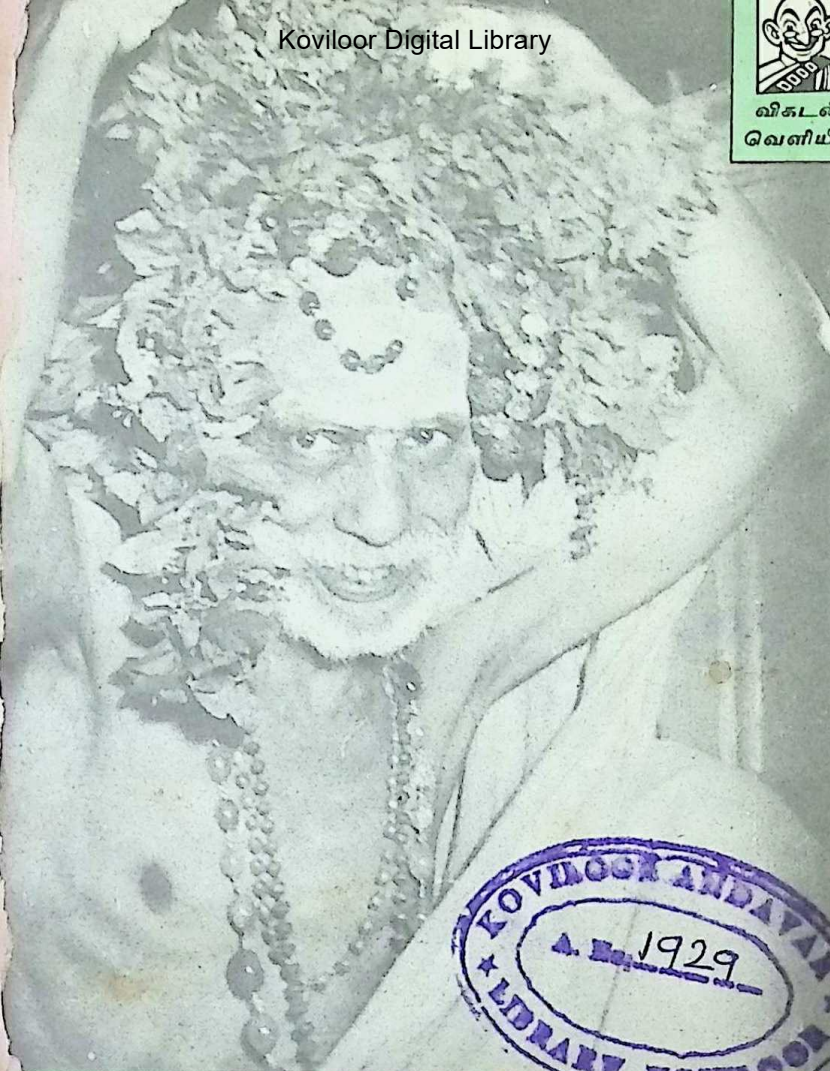

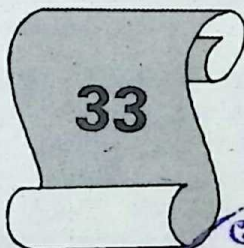
அருள் உரை

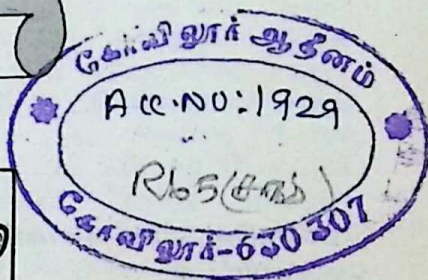
ஐகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

1929

விகடன்
வெளியீடு

1993 —

12/00

முதற்பதிப்பு: ஆகஸ்டு 1993

பின் அட்டை ஒவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

‘தெய்வத்தின் குரல்’ (வானதி பதிப்பகம்) இரண்டாம் பகுதியிலிருந்து
தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விடயர்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை - 600 002.

வேதம்

பல வரலாறுகளிடைத்
தொடர்பு

முதலில் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் கும்பகோணத்திலும், மாயவரம் தாலுக்காவுக்குள்ளே திருவழுந்தூரைச் சுற்றியுள்ள ஏழெட்டு ஸ்தலங்களிலும் புராணத்து details (விவரங்கள்) tally ஆவதை (ஒன்றுக்கொன்று பொருந்துவதை)ச் சொன்னேன். அப்புறம் ராமநாதபுரம், தஞ்சாவூர் இரண்டு ஜில்லாக்களில் உள்ள மூன்று கேஷத்திர ஸமாசாரங்கள் ஒத்து வருவதாகச் சொன்னேன். இப்போது இன்னும் பெரிதாக ஆல்-இண்டியா-ஸ்கேலில் ஒன்று சொல்கிறேன்.

'காவேரி புராண'த்தில் இரண்டு விதமான பாடங்கள் உண்டு. அதிலே ஒன்று ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ள காவேரித் துறையான அம்மா மண்டபத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறது. துலா மாஸம் எனப்படும் ஐப்பசியில் காவேரி ஸ்நானம் மஹா விசேஷமாகும் என்று இதில் சொல்லியிருக்கிறது. இதிலே முக்கியமான கதாபாத்திரம் தர்மவர்மா என்ற சோழ ராஜா. இவன் நிகளபுரியிலிருந்து கொண்டு ஆட்சி செய்தான் என்று சொல்லியிருக்கிறது. நிகளம், நிசோளம், சோளம், சோளி என்ற ஸம்ஸ்கிருத வார்த்தைகளுக்கு 'உடம்போடு போட்டுக் கொள்கிற உறை மாதிரியான உடுப்பு' என்று அர்த்தம். 'உறையூர்' எனப்படுவதே ஸம்ஸ்கிருதத்தில் 'நிகளபுரி'யாக இருக்கிறது! இதைத் தலைநகரமாகக் கொண்ட ராஜ்யத்துக்கும் சோளதேசம் (சோழதேசம்) என்றே பெயராக இருக்கிறது! சோளப் பயிருக்கு என்ன விசேஷம்? 'சோளக் கொண்டை' என்று, நன்றாக உறை தைத்துப் போட்டுக் கொண்ட மாதிரி இந்தத் தானியம் ஒன்றுதான் தானிய மணிகளைச் சுற்றிச்

சோளி போட்டுக் கொண்டு வளர்கிறது! சோளி போட்டுக் கொண்டிருக்கிற தானியம் சோளம்! இந்த மொழி ஆராய்ச்சி இருக்கட்டும்.

'காவேரி புராண'த்தில் இன்னொரு பாடத்தில் மாயவரத்தில் இருக்கப்பட்ட காவேரித் துறையான துலா கட்டத்துக்கு முக்யத்வம் கொடுத்திருக்கிறது. இப்போது அதை லாகடம், லாகடம் என்று ஜனங்கள் சொல்கிறார்கள். இது துலா கட்டம் என்பதன் திரிபுதான். துலா ஸ்நானத்துக்கு வரும் யாத்திரிகர்களுக்கு வசதியாகக் கட்டப்பட்ட படித்துறைதான் துலா கட்டம் (லாகடம்). மாயவரத்திலும் இன்னம் ஆறேழு காவேரிக் கரை ஷேத்ரங்களிலும் துலா கட்டங்கள் இருக்கின்றன. இவை அத்தனையும் அச்சடித்ததைப் போல் ஒரே ப்ளானில் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. துலாஸ்நான மகிமையைச் சொல்கிற இடத்தில், காவேரி புராணத்தில் ஒரு பாடத்தின்படி ஸ்ரீரங்கத்துக்கும் தர்மவர்மாவுக்கும் முக்யத்வம் தந்திருக்கிற தென்றால், இன்னொரு பாடத்தில் மாயவரத்துக்கும் அங்கே துலா ஸ்நானம் செய்து மோக்ஷம் அடைந்த ஒரு பிராமண தம்பதிக்கும் முக்யத்வம் தந்திருக்கிறது.

நாதசர்மா என்று அந்தப் பிராமணனுக்குப் பேர். அவருடைய பத்தினி அனவத்யை. விதிவத்தாக துலா மாஸம் தினந்தோறும் இவர்கள் மாயவரத்தில் காவேரி ஸ்நானம் செய்தே மோக்ஷம் அடைந்தார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

இவர்கள் பல இடங்களுக்கு ஷேத்ராடனம் பண்ணினதாகச் சொல்லுமிடத்தில் கேதாரத்துக்கு (கேதாரிநாத்) போனார்கள், காசிக்குப் போனார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

இது இங்கே மாயவரத்தில் மட்டுமே தெரிந்த கதை. காசி இங்கேயிருந்து ஆயிரம் மைலுக்கு அப்பால் இருக்கிறது.

காசியில் கங்கையில் இருக்கிற பல கட்டங்களில் ('காட்' என்று சொல்வார்கள்) 'கேதார் காட்' என்று ஒன்று இருக்கிறது. அந்தக் கேதார்காட்டில் அதைக் குறித்த ஸ்தல புராணம் சொல்லப்படுகிறது. அதிலே நாதசர்மா-அனவத்யை என்ற பிராமண தம்பதி ஸ்நானம் செய்த இடம் அது என்று வருகிறது!

நாதசர்மா கதை நம்முர்க்காரர்களுக்கே அதிகமாகத் தெரியாது. ராமர், கிருஷ்ணர், ஹரிச்சந்திரன், நான் முதலிய வர்களைப் போலத் தேசம் முழுவதும் தெரிந்தவரில்லை, அவர். அப்படிப்பட்ட ஒருவரைப்பற்றி இங்கே மாயவரத்தில் சொல்கிற புராணக் கதையும், ஆயிரம் மைல் தாண்டிக் காசியில் சொல்வதும் 'டாலி' ஆகிறது என்பதைப் பார்க்கும்போது ஆச்சரியமாயிருக்கிறது!

ஸ்தல புராணங்களை நம்புவதற்கில்லை என்று சொல்வது எவ்வளவு தப்பு என்பதற்குத் திருஷ்டாந்தமாகத்தான் இதைச் சொன்னேன்.

காசிக்கும் காஞ்சிக்கும் நடுவே ஆயிரம் மைலுக்கு மேல் இருக்கிறது. காசியில் அன்னபூர்ணி விசேஷம். காஞ்சிபுரத்திலும் ஜகன்மாதா 32 தர்மங்களைப் பண்ணும்போது அன்னதானம் பண்ணியிருக்கிறாள். காமாட்சி ஆலயத்தில் கர்ப்பகிருஹத்தின் நுழைவாசலுக்கு நேரே அன்னபூர்ணேசுவரிக்கு ஸன்னிதி இருக்கிறது. அதன் விமானத்தில் தக்ஷிணதேசத்தில் வேறே எங்கேயும் இல்லாத விதத்தில் ஆறு சிகரங்கள் இருக்கின்றன. ஏன் இப்படி இருக்கிறது என்பதற்குப் பதில் காசியில் கிடைக்கிறது. காசியில் அன்னபூர்ணி விமானத்தில் இதேமாதிரி ஆறு சிகரங்கள் இருக்கின்றன. அதன் அச்சாகத் தான் இங்கே ஆயிரம் மைல் தாண்டிக் காஞ்சியிலும் இப்படி இருக்கிறது! சின்ன விஷயங்களில்கூட இவ்விதம் தேசத்தின் வெவ்வேறு கோடிகளில் உள்ள ஸ்தலங்களில் ஒற்றுமையிருப்பதால் சேஷ்தர் ஐதிஹ்யங்களை லேசாகத்தள்ளி விடுவதற்கில்லை என்று தெரிகிறதல்லவா?

ஸ்தலபுராணங்களின் சிறப்பு

என் அபிப்பிராயம், அனேகச் சரித்திர உண்மைகளைத் தெரிந்து கொள்ளவும், local culture, local custom (பிரதேசப் பண்பாடு, பிரதேச வழக்குகள்) முதலியவற்றைத் தெரிந்து கொள்ளவும் இந்த ஸ்தல புராணங்கள்தான் ரொம்பவும் உதவும் என்பது. இவற்றை நன்றாக ஒன்றோடொன்று சேர்த்து ஆராய்ச்சி பண்ணிப் பார்த்தால், பதினெட்டு மஹாபுராணங்களை விடவும், உபபுராணங்களை விடவும், இதிஹாஸங்களை விடவும் நம்முடைய சரித்திரம், பண்பாடு முதலியவற்றை அறிய இவை உதவும் என்று தோன்றுகிறது. இவை ஒன்றுக்கொன்று விஷயங்களை ஸப்ளிமென்ட் செய்து கொண்டு (கூட்டிக் கொண்டு) போவது மட்டுமின்றி மஹாபுராணக் கதைகளிலுங்கூட விட்டுப் போனதைப் பூர்த்தி பண்ணுகின்றன. 'ஹிஸ்டரி' (சரித்திரம்) சரியானபடி தெரிய ஸ்தல ஐதிஹ்யங்களும் புராணங்களும் நிரம்ப உதவும்.

உதாரணமாக, இப்போது படிப்பாளிகளில் பலருக்கு அத்வைதியான பகவத்பாதாள் அனேக கேஷத்ரங்களுக்குப் போய் ஆலய பூஜா க்ரமங்களை சரிப்படுத்திக் கொடுத்தார் என்று சொன்னால் நம்பிக்கைப்பட மாட்டேன் என்கிறது. 'அவர் ஞான மார்க்கத்தைத்தான் சிலாகித்துச் சொன்னார். அதனால் இந்த பக்தி வழிபாடுகள், ஆலய ஆகம ஸமாசாரங்கள் ஆகியவற்றில் அவர் பிரவேசித்திருக்க மாட்டார்' என்கிறார்கள். ஆனால் அவர் புதுக் களை ஊட்டினதாக கேஷத்ர ஐதிஹ்யங்களின்படி சொல்லப்படும் ஸ்தலங்களை (ஒன்றுக்கொன்று ஆயிரம், இரண்டாயிரம் மைல் தள்ளியிருப்பவைகளை)ப் போய்ப் பார்த்தால் அவற்றுக்கு ஆசார்யாளின் ஸம்பந்தமிருப்பது அழுத்தமாகத் தெரிகிறது. வடக்கே ஹிமாசலத்துக்கு நடுவில் பத்ரிநாத்துக்குப் போனால் அங்கே 'ராவல்' என்று பூஜை பண்ணுகிறவர் கேரளத்து நம்புதிரியாக இருக்கி

றார்! இங்கே இந்த சென்னைப் பட்டணத்திலேயே திருவொற்றியூரில் திரிபுரஸுந்தரி அம்மனுக்குப் பூஜை பண்ணுவது யார் என்று பார்த்தால் இதுவும் ஒரு நம்பூதிரி பிராமணர்தான்! ஆசார்யாள் நம்பூதிரிப் பிராமணர்தான் என்றும் அவர் புதிதாக ஜீவ களையூட்டிய பல ஸ்தலங்களில் நம்பூதிரிகளையே பூஜிக்களாக வைத்தார் என்றும் கர்ண பரம்பரையாகச் சொல்லி வருவதற்கு இப்படிப் பிரத்யக்ஷ ஸாக்ஷியம் இருக்கிறது!

தர்மோபதேசத்திலும் இந்த ஸ்தல புராணங்கள் மஹாபுராணங்களுக்குப் பின்தங்கி விடவில்லை. சின்னச் சின்ன தர்ம நுணுக்கங்கள் நமக்குக் கிடைத்துள்ள ஆயிரக் கணக்கான ஸ்தல புராணங்களில்தான் பளிச்சென்று போதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

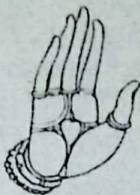
இப்போது படிப்பாளிகளில் மத நம்பிக்கை உள்ளவர்களுங்கூட ஸ்தல புராணம் என்பதை ரொம்பவும் மட்டம் தட்டினாலும், தமிழ் தேசத்தில் ஸமீப காலம் வரையில் அதற்குப் பண்டிதர்களிடையே நிரம்பக் கௌரவம் இருந்திருக்கிறது. அதனால்தான் அனேக ரிஷிகளின் பெயரிலுள்ள புராணங்களைப் பின்பற்றித் தமிழிலும் மஹா பண்டிதர்களாக, பெரியவர்களாக இருந்த அனேகர் ஸ்தல புராணங்களை இயற்றியிருக்கிறார்கள். ஸ்தல புராணம், மான்மியம், கலம்பகம், உலா என்றெல்லாம் அனேகக் கேசுத்ரங்களின் மகிமையைச் சொல்கிற சிறந்த தமிழ் நூல்கள் இருக்கின்றன. (மஹிமை வாய்ந்தது 'மாஹாத்மியம்.' அதைத் தமிழில் 'மான்மியம்' என்பார்கள்.) சங்க காலம், தேவார-திவ்யப்பிரபந்த காலம், கம்பர்-ஒட்டக் கூத்தர் முதலானவர்களின் காவிய காலம் என்றெல்லாம் தமிழிலக்கியத்தைக் காலவாரியாகப் பாகுபடுத்தும்போது 16-ம் நூற்றாண்டைத் தலபுராணகாலம் என்றே புலவர்கள் சொல்கிறார்கள். பதிநாலாம் நூற்றாண்டிலேயே உமாபதி சிவாசாரியார் எழுதிய சிதம்பர மாகாத்மியமான 'கோயிற் புராணம்'தான் முன்னோடி என்கிறார்கள். கமலை ஞானப் பிரகாசரையும், சைவ எல்லப்ப நாவலரையும் முக்யமான புராணகர்த்தாக்களாகச் சொல்கிறார்கள். கந்தபுராணம் எழுதிய கச்சியப்ப சிவாசாரியார், திருவிளையாடற் புராணம் எழுதிய பரஞ்சோதி முனிவர், சைவ சமயாசாரியார்களின் ஒரு முக்யஸ்தரான உமாபதி சிவாசாரியார், சிவப்பிரகாச ஸ்வாமி

கள், இரட்டைப் புலவர்கள், அந்தக் கவி வீரராகவ முதலியார், கொட்டையூர் சிவக்கொழுந்து தேசிகர், திரிகூட ராசப்பக் கவிராயர் முதலான, நிரம்ப யோக்க்யதை வாய்ந்தவர்கள் எல்லாம் ஸ்தல புராணம் செய்திருப்பதிலிருந்து அதற்கு இருந்த பெருமை தெரிகிறது. உ.வே. ஸ்வாமிநாதய்யருடைய குருவான மஹாவித்வான் மீனாக்கிசந்தரம் பிள்ளை ஸமீபத்தில் அனேக கேஷத்ரங்களுக்கு ஸ்தல புராணம் எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறார். இதனால் தமிழின் சமயத்துறையிலும், இலக்கியத்துறையிலும் 'தல புராணம்' என்பதற்குத் தனிச்சிறப்பு உண்டு என்று தெரிகிறது.

பெரிய ஸம்ஸ்கிருத சாஸ்திர பண்டிதரான கருங்குளம் கிருஷ்ண சாஸ்திரிகள் தமிழில் 'வேதாரண்ய மாஹாத்மியம்' எழுதியிருக்கிறார்.

ஸ்தல புராணம் பிரசாரம் ஆவதற்குத் தமிழ் தேசத்தில் ராஜாங்கமே ஆதரவு தந்து, உத்ஸாஹப்படுத்தியிருக்கிறது. 450 வருஷத்துக்கு முந்தித் தஞ்சாவூரில் நாயக்க ராஜ்யம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதற்குக் காரணமாக இருந்த மந்திரி கோவிந்த தீக்ஷிதரின் விருப்பப்படியே, ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்த பஞ்சநத (திருவையாறு) கேஷத்ர புராணத்தைத் தாம் தமிழில் பண்ணினதாக மொழி பெயர்ப்பாசிரியர் சொல்லியிருக்கிறார் ★

★ மலிபுனல் சோழநாடு தஞ்சையிற்
காத்திடும் அரசர் மதியமைச்சன் ஒலி மறை தேர்
கோவிந்த தீட்சத ராயன் திரு வாக்குடமையாலே...
புராண வடமொழி தமிழால் புகலலுற்றேன்.

காத்துத் தருவது நம் கடமை

கோயில்களும் அவற்றில் நடக்கிற உத்ஸவாதிகளுந்தான் நம் மதத்துக்கு ஆயிரம் பதினாயிரம் காலமாக எத்தனையோ எதிர்ப்புகள் வந்தபோதிலும் முட்டுக் கொடுத்து அவற்றைத் தாக்குப் பிடிக்கச் சக்தி தந்து வந்திருக்கின்றன. ஒவ்வொரு கோயிலுக்கும் ஒரு கதை உண்டு. ஒவ்வொரு உத்ஸவத்துக்கும் ஓர் ஐதிஹ்யம் (ஐதீகம்) உண்டு. இவை எல்லாம் புராண வாயிலாகவே நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. இந்தப் பெரிய மூலதனத்தை அலக்ஷ்யம் செய்வது ஜனங்களின் மத உணர்ச்சிக்கே பெரிய தீங்கு உண்டாக்கிவிடும்.

பிரிண்டிங் பிரெஸ் (அச்சுக்கூடம்) இல்லாத பூர்வ காலங்களிலும் ஓலைச் சுவடிகளாகவே கண்ணெனக் காக்கப்பட்டு வழிவழியாக வந்துள்ள புராணங்களை இத்தனை புஸ்தகங்கள் அச்சப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிற இந்த நாளில் (அதில் பெரும்பாலானது ஆத்ம சிரேயஸுக்கு ஹானி செய்வதாகத் தான் இருக்கிறது) நாம் ஒரு பிரசாரமூமில்லாமல் மங்கும்படிச் செய்து விட்டால் வருங்காலத்து ஜனங்களுக்கு நல்ல விஷயங்களில் ஈடுபாடு ஏற்படுத்தும் ஒரு பெரிய தூண்டுகோல் இல்லாமல் போய்விடும். இவற்றை எதிர்காலத்துக்கு ரக்ஷித்துத் தர வேண்டியது நம் கடமை!

சுவடிகள், நூலகங்கள்

முன்னெல்லாம் வீட்டுக்கு வீடு நிறைய ஓலைச்சுவடிகள் இருக்கும். இதிஹாஸ புராணங்களும் ஸ்தல புராணங்களும் எழுதப்பட்ட ஓலைச் சுவடிகள் அவற்றில் இருக்கும். சுவடி பழுதாக ஆரம்பித்தால் மறுபடிப் புது ஓலைகளில் அவற்றை எழுத்தாணியால் 'காப்பி' பண்ணுவார்கள். பழுதான சுவடிகளை ஒரு பக்கம் சேர்த்து வைப்பார்கள். இப்படிச் சேர்ந்ததை எல்லாம் 'பதினெட்டாம் பேர்' அன்றைக்குக் காவேரியிலோ வேறு புண்ய தீர்த்தங்களிலோ யதோக்தமாகக் கொண்டு போய் போட்டு விடுவார்கள்.

ஆடிமாதம் பதினெட்டாம் தேதி காவேரிக்கு விசேஷ தினம். அச்சமயத்தில் காவேரியில் புது வெள்ளம் வரும். 'பதினெட்டாம் பெருக்கு' என்பதைத்தான் 'பதினெட்டாம் பேர்' என்று சொல்கிறோம்.

கை ஒடிய இப்படி எழுத்தாணியால் ஓலை நறுக்குகளில் எழுதி எழுதி, எழுதினதைக் காப்பி பண்ணி நம் முன்னோர் நம் தாத்தா காலம் வரைக்கும் கொண்டுவந்து கொடுத்ததைப் பிற்பாடு காப்பி எடுக்காமலே காவேரியில் போட்டு விட்டு அதற்கும் சேர்த்து 'ஸ்நானம்' பண்ணிவிட்டார்கள். இதனால் இப்போதே அனேக புராணங்கள் மறுபடி நமக்குக் கிடைக்குமா என்ற ரீதியில் நஷ்டமாகி விட்டன. புராணங்கள் மட்டுமில்லை. இதர சாஸ்திரச் சுவடிகளும்தான்! சேகரிக்க முடிந்த சுவடிகளையெல்லாம் எத்தனையோ சிரமப்பட்டு அலைந்து திரிந்து சேகரித்து சில லைப்ரரிகளில் சேர்த்து வைத்திருக்கிறது. தஞ்சாவூர் ஸரஸ்வதி மஹால் லைப்ரரி, மெட்ராஸில் ஓரியன்டல் மானுஸ்க்ரிப்ட்ஸ் லைப்ரரி, அடையாறு லைப்ரரி இவற்றில் இப்படி நிறையச் சுவடிகளைச் சேர்த்து வைத்திருக்கிறது. அடையாறிலே தியாஸாஃபிகல் ஸொஸைடிக்

காரர்கள் இதிலே செய்திருக்கிற பணி ரொம்பவும் உயர்ந்தது.

தஞ்சாவூர் ஸரஸ்வதி மஹாலிலும் இப்படியே சரபோஜி முதலான ராஜாக்கள் அரும்பாடுபட்டு ஏட்டுச் சுவடிகளைச் சேகரித்து வைத்தார்கள்.

ஏடு என்றால் நடுவிலே நரம்பும் அதற்கு இரண்டு பக்கம் இலையுமாக இருக்கிறதில் ஒரு பக்கம் என்று அர்த்தம். வாழையிலையை இப்படிச் குறுக்காகப் பிளந்து ஒவ்வொரு பாதியையும் ஏடு என்கிறோம். பனை மட்டையில் இருக்கிறதை இப்படியே நடு நரம்பை எடுத்து விட்டு ஒவ்வொரு பக்கத்தையும் எடுத்து ஏடு என்பதுதான் ஏட்டுச்சுவடி. அதுதான் நீண்ட நாளானாலும் பழுத்துப் போகாத, பழுதாகாத nature-ன் paper (இயற்கையின் காகிதம்...)! அதில் எழுத்தாணியை வைத்துக் கொண்டு செதுக்கி எழுத வேண்டும். ஞானசம்பந்தரின் தேவார ஏடு வைகையை எதிர்த்துக் கொண்டு கரையேறிய இடம் இன்றைக்கும் பாண்டிய நாட்டில் திருவேடகம் (திரு ஏடு அகம்) என்ற ஸ்தலமாக விளங்குகிறது. அங்கே ஈசுவரனுக்குப் 'பத்திரகா பரமேசுவர்' என்று பெயர். இப்போது 'பேப்பர்' என்றால் காகிதம் என்பது ஓர் அர்த்தம்; 'மாகஸின்' (ஸஞ்சிகை) என்றும் அர்த்தம். 'மாகஸின்' என்பதை 'பத்திரிகை' என்கிறோம். நேச்சரின் பேப்பரான இயற்கைப் பத்திரிகை கரையேறின ஊரில் ஸ்வாமியே 'பத்திரிகா பரமேசுவரன்' என்று ஜர்னலிஸ்ட் பெயர் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்! 'பத்ரம்', 'பத்ரிக' என்றாலும் இலை என்றே அர்த்தம். இலையிலிருந்து வந்ததுதானே ஏடு? அதனால் ஏட்டுக்குப் பத்திரிகை என்று பெயர். இதுதான் அந்த நாள் காகிதமாக இருந்ததால் கடிதாசும் இதிலேதான் எழுதுவார்கள். அதனால் கடிதாசுக்குப் 'பத்ரம்' என்றே பேர் வந்துவிட்டது. இதெல்லாம் இருக்கட்டும்.

ஸரஸ்வதி மஹாலைப் பற்றிச் சொன்னேன். இதைப் பற்றி ஸ்வாரஸ்யமான ஒரு விஷயம் நினைவு வருகிறது.

பழைய காலத்தில் வெளிதேசத்திலிருந்து படையெடுக்கிற வர்கள் ஒரு தேசத்திற்கு விளைவிக்கிற மிகப் பெரிய ஹானி, அந்தத் தேசத்தின் லைப்ரரியைக் கொளுத்தி விடுவதுதான்

என்று வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஏனென்றால் ஒரு தேசத்தின் பொருளாதாரத்துக்குக் கஜானா எப்படியோ அப்படி அதன் அறிவுக்குக் கஜானாவாக இருந்தது இந்த லைப்ரரிதான். கலாசாரக் கஜானா என்று சொல்லலாம். இப்போதுபோல் அப்போது பிரின்டிங் பிரஸ் இல்லாததால் பல பிரதிகள் கிடையாது. சில நூல்களில் ஒரே பிரதிதான் இருக்கும். இப்படிப்பட்ட சுவடிகள் கொண்ட லைப்ரரியைக் கொளுத்தி விட்டால் அது அந்தத் தேசத்தின் கஜானாவைக் கொள்ளையடிப்பதற்கு மேலே, அந்தத் தேசத்தின் பெண்களை மாண்பங்கப்படுத்துவதற்கு மேலே என்று இதர தேசத்தார் நினைத்தார்கள். எதிரி தேசத்து அறிவுச் செல்வங்களான புஸ்தகங்களைக் கொளுத்துவது, அவர்களுடைய கோயில்களை இடிப்பது, அந்தத் தேசத்து ஸ்திரீகளை மாண்பங்கப்படுத்துவது முதலானவற்றுக்கு நம்முடைய ராஜநீதி சாஸ்திரங்களில் இடமே கிடையாது என்பதைப் பெருமையோடு சொல்லிக் கொள்ள வேண்டும். ஜெனம் போன்ற ஓர் எதிராளி மதத்தைச் சேர்ந்த அமரலிம்ஹன் மாதிரியானவர்கள் ஹிந்து சமயாசாரியர்களிடம் வாதத்தில் தோற்றவுடன் தாங்களாகவே தங்கள் சுவடிகளை நெருப்பிலே போட்டாலும் நம் ஆசாரியாளைப் போன்றவர்கள், 'கூடாது கூடாது! எந்தத் தத்வத்தைச் சேர்ந்த தானாலும் சரி; ஒரு புஸ்தகத்தை இல்லாமல் பண்ணக்கூடாது' என்று எதிராளியின் கையைப் பிடித்துத் தடுத்திருக்கிறார்கள்.

இதர தேசத்தவர்களுக்கோ பண்பாட்டில் சிறந்த இன்னொரு ராஜ்யத்தைப் பிடிக்கிறபோது அங்கேயுள்ள லைப்ரரியை கொளுத்துவது பெரிய சொக்கப்பனை போன்ற உத்ஸாஹ விளையாட்டு! 'அறிவுச் செல்வம் எல்லோருக்கும் பொது; எதிரியுடைய ஊரைச் சேர்ந்ததானாலும் அதை நாமும் எடுத்துக் கொண்டு பயனடையலாம்' என்ற விவேகமில்லாமல், தங்களைவிட அறிவாளிகளாக உள்ள சத்ருக்களின் புஸ்தகங்களைப் பஸ்மம் பண்ணி அவர்களை வயிறெறியச் செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்து இப்படிப்பட்ட பெரிய அக்ரமத்தைச் செய்தார்கள். இப்படித்தான் ஈஜிப்டில் (எகிப்தில்) அலெக்ஸான்ட்ரியா என்ற இடத்தில் அலெக்ஸான்டர் காலத்திலிருந்து சேகரிக்கப்பட்ட அனேகத் துறைகளின் உயர்ந்த புஸ்தகங்களைக் கொண்ட லைப்ரரியையும்; டர்க்கி

யில் (துருக்கியில்) இஸ்டான்புல் என்று இப்போது சொல்லப் படுகிற கான்ஸ்டாண்டிநோபிளில் கிரேக்கர்கள், ரோமானியர்கள் ஆகியவர்கள் பல காலமாகப் பேணி வளர்த்த லைப்ரரியையும் பதினைந்து-பதினாறாம் நூற்றாண்டில் துருக்கர்கள் படை எடுத்தபோது இருந்த இடம் தெரியாமல் கொளுத்தி விட்டார்கள். பழைய சங்க நூல்களை ஸமுத்திரம் கொண்டு போய்விட்டது என்கிற மாதிரி இயற்கை உத்பாதமாக இல்லாமல், சத்ருக்களின் பண்பாட்டுக் குறைவால் அந்தத் தேசங்களில் பழைய அறிவு நூல்களில் பல வீணாகி விட்டன!

இங்கே நம் தக்பிண தேசத்திலும் கர்நாடிக் நவாப் முதலியவர்கள் கை ஒங்கித் தமிழ்நாடு முழுவதிலும் துருக்க சைன்யம் பரவினபோது தஞ்சாவூர் ஸரஸ்வதி மஹாலுக்கு ஆபத்து வந்துவிட்டது. அதைக் கொளுத்தி விட்டால் தஞ்சாவூர் பெரிய கோயிலை இடிப்பதற்கு ஸமானம் என்று ரொம்ப ஆவலாகச் சத்ருக்கள் வந்தார்கள். அப்போது டபீர் பந்த் என்ற மஹாராஷ்டிர பிராமணர் தஞ்சாவூர் ராஜாவுக்கு (சிவாஜி வம்சத்தவருக்கு) மந்திரியாக இருந்தார். அவருக்கு ஸமயோசிதமாக ஒரு யுக்தி தோன்றிற்று. லைப்ரரியைக் கொளுத்த வேண்டும் என்று வந்தவர்களிடம், 'இதிலே எங்கள் ஹிந்துப் புஸ்தகங்கள் மட்டும் இல்லை. குரான் பிரதிகளும் வைத்திருக்கிறோம்' என்றார். உடனே, வந்தவர்கள் 'குரான் இருக்கிறதா? அப்படியானால் கொளுத்த மாட்டோம்' என்று நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டுப் போய் விட்டார்கள்!

அப்புறம் இங்கிலீஷ்காரர்கள், பிரெஞ்சுக்காரர்கள் எல்லோரும் வந்தார்கள். அவர்களுக்கு எதிலும் ஆராய்ச்சி புத்தி ஜாஸ்தி. இன்னொரு தேசத்து விஷயமானாலும் கொளுத்துவது என்று இல்லாமல், அதனால் தாங்கள் பிரயோஜனம் அடைய முடியுமா என்று பார்ப்பார்கள். ஜெர்மன் தேசத்தவர்களும் கலாசார ஆராய்ச்சி, மொழி ஆராய்ச்சிக்காக வந்து நம் நாட்டுச் சுவடிகளை எல்லாம் தேடித் தேடிப் பார்த்தார்கள். இதனால் நமக்கே பல புது சாஸ்திரங்களை இந்த அன்னிய தேசத்தவர்கள்தான் தேடிப் பிடித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதற்காக நாம் நன்றி தெரிவிக்க வேண்டும். குறிப்பாக மெக்கென்ஸி என்பவர் ஸர்வேயர்-ஜெனரலாக இருந்தபோது ஊர் ஊராகப் போய் கிடைக்கக் கூடிய ஸகல ஏட்டுச்சுவடி

களையும் கலெக்ட் பண்ணி, அப்போது இதற்காகச் சர்க்காரின் டிபார்மென்ட் இல்லாவிட்டாலுங்கூட, அங்கங்கே படிக்கத் தெரிந்தவர்களைக் கொண்டு படிக்கப்பண்ணி, எல்லாவற்றையும் நிகார்டாக preserve பண்ணி வைத்ததைச் சொல்ல வேண்டும். மெக்கென்ஸியின் ஆள் கும்பகோணத்தில் நம் மடத்துக்குக்கூட வந்து விவரங்கள் சேகரித்துக் கொண்டு போயிருக்கிறான்.

ஸரஸ்வதி மஹால் முதலிய இடங்களில் இருந்த ஸயன்ஸ், குறிப்பாகத் தனுர்வேதம், ஸம்பந்தமான நம் பழைய சுவடிகளை மேல் நாட்டுக்காரர்கள் எடுத்துக் கொண்டே போய்விட்டார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். இப்படி எடுத்துக் கொண்டு போய்த்தான் ஹிட்லர் சில தினுசான குண்டுகள், ப்ளேன்கள் முதலியன செய்தான் என்கிறார்கள்.

இருந்தாலும் இன்னமும் போஜராஜாவின் 'ஸமாராங்கண ஸூத்ரம்' போன்ற நம்மிடமே உள்ள சுவடிகளிலிருந்து மந்திர பூர்வமான அஸ்திரங்கள் மட்டுமின்றி, scientific (விஞ்ஞான பூர்வமான) ஆயுதங்களான சாஸ்திரங்களும் நம் தேசத்தில் நீண்ட காலத்துக்கு முன்பே இருந்திருப்பதைத் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது. வராஹமிஹிரரின் 'ப்ருஹத் ஸம்ஹிதை' மாதிரியான 'டைஜஸ்டுகள்' நம் நாட்டின் அனேகத் துறை சாஸ்திரங்களையும் ஸயன்ஸ்களையும் சேர்த்துக் கொடுத்திருக்கின்றன.

சாஸ்திரங்கள், மற்ற வித்யைகள், நம்முடைய மருத்துவம், விஞ்ஞானம் எல்லாவற்றுக்கும் பழைய சுவடிகள் இருக்கின்றன. புராணங்களும் இவற்றில் இருக்கின்றன. இவற்றில் ஸ்தல புராணங்கள் மற்றவற்றை விடவும் ரொம்ப நஷ்டப்பட்டிருக்கின்றன. எஞ்சியதை நாம் காப்பாற்ற வேண்டும். தேடித் தேடிப் புதுசாகக் கிடைப்பதைச் சேகரம் செய்ய வேண்டும்,

★ ★ ★

வேதம் சொல்லும் பரமாத்ம தத்வத்தையும் தர்மங்களையும் நன்னெறிகளையும் ஒழுக்கங்களையும் ஸகல ஜனங்களுக்கும் விளக்கிச் சொல்லி ரஸிக்கும்படியான கதைகளாகச் சொல்லி அவர்கள் அவற்றைப் பற்றியொழுகும்படிச் செய்

திருப்பது புராணத்தின் சக்தியினால்தான். ஹ்ருதயத்தைத் தொடும் விதத்தில் உபதேசம் பண்ணுபவை அவை. நம்முடைய ஜனங்களின் தொன்றுதொட்டு வந்த நற்பண்புகளுக்கு முதுகெலும்பு புராணம்தான். ஆகையால் இப்போது அதனிடம் நமக்கு இருக்கும் அசட்டை மனப்பான்மையை மாற்றிக் கொண்டு, அதை ஒரு செல்வமாகக் காப்பாற்றுவோம். பல புராணங்களையும் ஒன்று சேர்த்து ஒப்பிட்டு ஆராய்ச்சிகள் செய்வோம்; இதனால் நாம் பயனடைந்து லோகத்துக்கும் பயனைத் தருவோம்!

தர்ம சாஸ்திரம் (ஸ்மிருதி)

புராண புருஷர்கள்தான் நமக்கு ideal (ஆதர்சமானவர்கள், வழிகாட்டிகள்) என்று தெரிகிறது. அவர்களுடைய கதைகளைப் படித்தால் அவர்களுடையது மாதிரியான உயர்ந்த குணங்களைப் பெற வேண்டுமென்ற ஆசை உண்டாகிறது. ஆனாலும் ஆசை உண்டாகிறதே தவிர, அந்த உத்தம குணங்களை சம்பாதித்துக் கொண்டு எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் அவற்றிலிருந்து நழுவாமல் இருப்பதென்றால், இது அஸாத்தியமானதாக இருக்கிறது.

காரியம் ஏதாவது பண்ணிக் கொண்டேயிருப்பதுதான் மனுஷ்யனின் இயற்கையாக இருக்கிறது. கூண காலம்கூட மனஸை நிறுத்திவிட்டு இருக்க முடிய மாட்டேன் என்கிறது. பகவானும் கீதையில், 'மனுஷ்யனானவன் ஒரு நொடியும் சும்மா இல்லாமல் காரியம் பண்ணிக் கொண்டேயிருக்கும் படியாகத்தான் பிரகிருதி (இயற்கை) அவனை ஏவிக் கொண்டிருக்கிறது. அதனால் அவன் இந்தக் காரியங்களைப் பண்ணுகிற சரியான வழியைத் தெரிந்து கொண்டு அப்படியே பண்ணி அதனால் தன் சித்தத்தைச் சுத்தி செய்து கொண்டு உத்தம குணங்களை ஸம்பாதித்துக் கொண்டு, அப்புறம் காரியங்களை

விட்டு, குணங்களைக் கடந்து குணங்களைக் கடந்து குணாதீதனாக, ஞானியாக பிரம்மவித்தாக ஆக வேண்டும்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

நம் மதத்தின்படி நடந்து கொண்டு, பாபங்களைப் போக்கிக் கொண்டு ஆத்மாவைச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு சாச்வத ஸௌக்கியமான மோக்ஷத்தை அடைய வேண்டுமானால் நாம் என்னென்ன காரியங்கள் பண்ண வேண்டும்? பாபம் பண்ணியதால்தானே இந்த ஜன்மா வந்திருக்கிறது? அதை அலம்பிக்கொள்ள வேண்டும். புதிதாகப் பாபம் பண்ணாமலிருக்க வேண்டும். நம் மனதை, குணத்தைப் பாபத்தில் போகாதபடி உசத்திக் கொள்ள வேண்டும். இதற்குத்தான் மதம் இருக்கிறது. இப்படி நம் மதப்படி நாம் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் என்னென்ன? இது நமக்குத் தெரியவில்லை!

பொதுவாக நாம் இப்போதிருக்கிற நிலைமையில் ஏதோ ராமாயணம், பாகவதம், புராணம் கொஞ்சம் தெரிகிறது. இதில் கதாபாத்திரங்கள் இன்னின்ன மத அனுஷ்டானங்களைச் செய்ததாக அங்கங்கே வருகிறது. ஆனால் அங்கங்கே வருகிறதே யொழிய, ஒரே இடத்தில் ஒரே சீராகக் கர்மாக் களை அமைத்துக் கொடுக்கவில்லை (codify பண்ணவில்லை). ஒவ்வொரு அனுஷ்டானத்தையும் எப்படிப் பண்ணுவது என்று procedure-ம் (செய்முறையும்) இந்தப் புராண இதிஹாஸங்களில் சொல்லப்படவில்லை. அதனால் நமக்கு அதைப் பார்த்து அதன்படிப் பண்ணுவது என்பது சரியாக வரவில்லை.

புராண இதிஹாஸங்கள் பக்தியைப் பிரதானமாகச் சொல்கின்றன. ஆனால் நாம் தினமும் அறுபது நாழியும் பக்தி பண்ணிக் கொண்டு, பூஜையும் தியானமும் பண்ணிக் கொண்டு, ஸ்தோத்திரம் சொல்லிக் கொண்டு இருக்க முடியுமா? முடியாதே! குடும்பத்துக்காக நாம் அனேகக் காரியங்கள் செய்ய வேண்டும். குளிப்பது, சாப்பிடுவது போன்றதைச் செய்ய வேண்டும். இது போகவும் மிச்ச நாழி முழுவதும் பூஜையிலேயே இருப்பது என்றால் முடியாது அலுப்புத் தட்டிப் போகும். வேறு ஸ்தகர்மாக்கள் நமக்கு வேண்டும். அவற்றை எங்கேயிருந்து தெரிந்து கொள்வது?

தர்ம சாஸ்திரங்களிலிருந்துதான்!

பதினாலு வித்யைகளில் புராணத்துக்கப்புறம் கடைசியாக வருவது இந்தத் தர்ம சாஸ்திரமே.

புராண புருஷர்கள் நமக்கு லக்ஷ்யத்தைக் காட்டுகிறார்கள். அந்த லக்ஷ்யத்தை அடைவதற்கு வழி என்ன என்றால் கர்மானுஷ்டானத்தில்தான் ஆரம்பிக்க வேண்டும். இப்படி நாம் நடைமுறையில், practical-ஆகச் செய்ய வேண்டியதையெல்லாம் சொல்வது தர்ம சாஸ்திரம். நாம் என்னென்ன செய்ய வேண்டும் என்று வேதத்தில் அங்கங்கே உதிரியாகச் சொல்லியிருக்கிறவற்றையெல்லாம் நன்றாக வகைப்படுத்தி விவரமாகச் சொல்கிற வேத உபாங்கம் இது.

குடும்ப காரியம், சொந்தக் காரியம், குளிப்பது, சாப்பிடுவது முதற்கொண்டு எல்லாவற்றையும் ஒரு நிர்ணயப்படி, நியதிப்படி செய்ய வேண்டும். வேத தர்மத்தில் மனுஷ்ய வாழ்வின் ஸகல அம்சங்களையும் ஆத்மாபிவிருத்திக்கு அனுகூலமாக ஆக்கி விதிகள் போட்டிருக்கிறது. இப்படிப் படுத்துக் கொண்டால் சிரேயஸ். இப்படி ட்ரெஸ் பண்ணிக் கொண்டால் அது ஆத்மாவுக்கு நல்லது, இப்படி வீடு கட்டினால்தான் அனுஷ்டானத்துக்கு ஸாதகமாக இருக்கும் என்பதாக வாழ்க்கையின் எல்லா விஷயங்களையும் மதத்தோடு அது சம்பந்தப்படுத்தி விடுகிறது. லௌகிக வாழ்க்கை (secular life), மத வாழ்க்கை (religious life) என்று அது இரண்டாகப் பிரிக்கவில்லை. லௌகிகம்கூட மதத்தில் கொண்டு சேர்க்கும்படியாகவே வேத தர்மம் அமைந்திருக்கிறது. எந்தக் கர்மாவைப் பண்ணினாலும் அதை மந்திர பூர்வமாகச் செய்யும்படிப் பண்ணி ஆத்மாபிவிருத்திக்கு அங்கமாக ஆக்கிவிடுகிறது. லௌகிகத்தையும் ஆத்மிகத்தையும் சேர்த்துக் கொடுப்பது போலவே, தனி மனுஷ்யன் தன் சிரேயஸுக்காக (individual salvation)ப் பண்ண வேண்டியதிலேயே ஸமூக வாழ்க்கையின் ஒழுங்கும், லோக சேஷமும் (general welfare-ம்) சேரும்படியாக இணைத்துக் கொடுத்திருக்கிறது.

இப்போது நாம் தெரிந்து கொண்டிருக்கிற புராணங்களிலுள்ள பக்தி வேதத்திலே இருக்கிறது. ஆனால் அதோடு

கூட ஏகப்பட்ட கர்மாவும் இருக்கிறது. பக்தியையே பூஜை என்ற கர்மாவாகப் பண்ணும்போது அதற்கும் நிறைய விதிகள் இருக்கின்றன. பூஜையோடுகூட அனேக யாகங்கள், சிராத்தம், தர்ப்பணம் எல்லாம் வேத தர்மத்துக்கு வெகு முக்யமாக இருக்கின்றன.

வேதத்தில் இத்தனையும் இருக்கின்றன. ஆனால் ஒரே இடத்தில் எல்லாவற்றையும் முறைப்படுத்தி (codify-பண்ணி)க் கொடுத்திருக்கவில்லை. ஒவ்வொரு கர்மாவுக்கும் procedure விவரித்துச் சொல்லி இருக்கவில்லை.

‘வேதோ (அ)கிலோ தர்ம மூலம்’ என்று மனு சொல்கிற படி வேதந்தான் நாம் என்னென்ன செய்ய வேண்டும் என்ற நெறிகளுக்கும் காரியங்களுக்கும் மூலமாக, வேராக, ஊற்றாக இருக்கிறது!

ஆத்ம சேஷமத்துக்காக நாம் என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதிலேயே லோக சேஷமத்தையும் பயனாக ஏற்படுத்தித் தருவது வேதம். இந்த இரண்டும் ஏற்பட எது உதவுகிறதோ அது தான் ‘தர்மம்’ என்பது. அந்தத் தர்ம மூலமாக வேதம் இருப்பது வாஸ்தவம்தான். வேதோ (அ)கிலோ தர்ம மூலம்.

ஆனால் வேதங்களைப் பார்த்தால் ஒரு கிரமமாக, திட்டவட்டமாக நாம் செய்ய வேண்டியவற்றுக்கு ‘லிஸ்ட்’ இல்லையே! இப்படி இப்படிச் செய்ய வேண்டுமென்ற விரிவான விளக்கமும் இல்லையே! அனந்தமான வேதத்தில் நமக்குக் கிடைத்திருப்பதே கொஞ்சம்தான். நமக்குக் கிடைத்திருக்கிற வேத வாக்கியங்களைப் பார்த்தாலும் அவற்றில் அனேகத்துக்கு அர்த்தங்கூட முழுக்கத் தெரிய மாட்டேன் என்கிறதே!

இப்படி இருக்கிற வேதங்களிலிருந்துதான் கல்பம் என்கிற ஆறாவது வேதாங்கத்தில் உள்ள தர்ம ஸூத்ரங்களும் க்ருஹ்ய ஸூத்ரங்களும் ச்ரௌத ஸூத்ரங்களும் ஒருத்தன் பண்ண வேண்டிய கர்மாக்களைத் திரட்டி ஒழுங்குபடுத்திக் கொடுத்திருக்கின்றன. ஆனால் இதுவும் சுருக்கமாகத்தான் இருக்கும். எல்லா அம்சங்களையும் ஒரே இடத்தில் சொல்வதாகவும்

இராது. இவையும் விரிவான guide-ஆக இல்லை. இவற்றைச் சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாமல் விரித்துச் சொல்கிறவைதான் தர்ம சாஸ்திரங்கள்.

தர்ம ஸூத்ரங்கள் (ஆபஸ்தம்பர், கௌதமர் முதலானவர்கள் செய்தவை) சின்னச் சின்ன வாசகங்களாக ஸூத்ர லக்ஷணப்படி இருக்கும். ஸூத்ரம் என்றால் ரத்னச் சுருக்கமாகத் தான் இருக்க வேண்டும். தர்ம சாஸ்திரங்கள் என்கிற ஸ்மிருதிகள் (மனு, யாக்ஞவல்கியர், பராசரர் முதலானவர்கள் செய்தவை) ச்லோக ரூபத்தில் விரிவாக இருக்கும்.

ஆனால் எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவான ஆதாரம் வேதந்தான். நாம் என்ன செய்ய வேண்டும், எப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்பதற்கு வேதத்தின் ஆக்ஷேபகளைத்தான் மேற்கொண்டு, அதன்படி நடக்க வேண்டும். வேதக் கட்டளைகளை ஓரளவுக்கு முறைப்படுத்திச் சொல்கிற கல்பத்தை நன்றாக அலசி விஸ்தாரம் பண்ணுவதே தர்ம சாஸ்திரம். யக்ஞ பூமி நிர்மாணம், க்ருஹ நிர்மாணம் போன்றவற்றையே கல்பம் அதிகம் சொல்கிறதென்றால் மனுஷ்யனுக்கு ஸகல விதத்திலுமான நடத்தை முறையையும் (code of conduct) விவரமாகச் சொல்வது தர்ம சாஸ்திரம்.

‘நான் இந்தக் காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். ஆனால் இந்தக் காரியத்தைச் செய்வது சரியா, தப்பா என்று வேதத்தில் எங்கே இருக்கிறது என்று தெரியவில்லையே! ‘அநந்தா வை வேதா:’ என்றபடி வேதம் அளவு கடந்ததாக அல்லவா இருக்கிறது? இவற்றில் பெரும் பாலானவை இப்போது மறைந்தே போய் விட்டன. அதனால் எங்கே இந்தக் காரியத்தை இப்படித்தான் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறது என்று எனக்குத் தெரியவில்லையே! இவை எல்லாவற்றையும் படித்தவர்கள் யாரும் இருப்பதாகவும் தெரியவில்லையே? என்ன செய்வது?’ என்று கேள்வி.

ஸமுத்திரம் மாதிரி விரிந்து கிடக்கிற வேதங்களிலிருந்து நமக்கு வேண்டிய காரியங்களைப் பொறுக்கி எடுப்பது அஸாத்யம்தான்.

‘இப்படி செய் என்று வேதத்தில் இதைப் பற்றிச் சொல்லி

யிருப்பது தெரிந்தால் வேத வாக்கியப்படியே செய்து விடுவேன். அது தெரியாதபோது என்ன செய்வது?’

இதற்கு மனு பதில் சொல்கிறார்: ‘சரி, அப்படியானால் ஒன்று சொல்கிறேன். அந்த வேதங்களை எல்லாம் நன்கு அறிந்திருந்த மஹரிஷிகள் ஸ்ம்ருதிகள் என்று செய்திருக்கிறார்கள். அதில் என்ன சொல்லியிருக்கிறது என்று பார்’ என்கிறார் ஸ்ம்ருதி என்பதே தர்ம சாஸ்திரம்.

வேதோகிலோ தர்மமூலம் தத்விதாம் ச ஸ்ம்ருதீலே

‘ஸ்ம்ருதி’ என்றால் நினைவுக் குறிப்பு; விஸ்ம்ருதி என்றால் பைத்தியம். ‘வேதத்துக்கு ஸ்ம்ருதி இருக்கிறதே! அதாவது, நினைவுக் குறிப்பு (notes) இருக்கிறதே! வேதங்களையெல்லாம் நன்றாக உணர்ந்த மஹரிஷிகள் அவற்றிலுள்ள தர்மங்களையும் கர்மங்களையும் ஒரே இடத்தில் தொகுத்து முறைப்படுத்திக் குறிப்பாக எழுதி வைத்தவையே இவை. இந்த ஸ்மிருதிகள் நமக்கு நன்றாக அர்த்தம் புரிகிற பாஷைகளில் எழுதப்பட்டவை. அவற்றைப் பார். நீ என்ன செய்ய வேண்டும், என்ன செய்யக் கூடாது, எப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்பவையெல்லாம் அவற்றில் ஸவிஸ்தாரமாகச் சொல்லியிருக்கிறது’ என்கிறார் மனு. ‘தர்ம சாஸ்திரம்’ என்று சொல்வது இந்த ஸ்மிருதிகளைத்தான்.

வேதம் சொல்லும் காரியங்களை, அனுஷ்டானங்களை எப்படிப் பண்ண வேண்டும் என்று வேதாங்கங்களில் ஆறாவதாக உள்ள ‘கல்பம்’ சொல்கிறது. கல்பத்தில் அடங்கும் க்ருஹ்ய ஸூத்ரங்களும், ச்ரௌத ஸூத்ரங்களும், தர்ம ஸூத்ரங்களும் வேள்வி முதலானவற்றின் செய்முறையைச் சொல்கின்றன. இதையே ஒரு ஜீவன் கருவாக மாதாவின் கர்ப்பத்தில் உருவாவதிலிருந்து, அது பிறந்து வளர்ந்து, கலியாணம் பண்ணிக் கொண்டு, குடும்பம் நடத்தி, கடைசியில் சிதையில் வைத்து தகனம் செய்யப்படும் வரையில் இப்படியிப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று அடியிலிருந்து நுனி வரையில் நுணுக்கமாகச் சொல்பவையே ஸ்மிருதிகள். தினந்தினமும் எழுந்திருந்ததிலிருந்து தூங்குகிற வரையில் ஒருத்தன் என்னென்ன செய்ய வேண்டும்; எப்படியெப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று அது

routine போட்டுக் கொடுத்து விடுகிறது.

ஸ்மிருதியைப் பார்த்து விட்டால் போதும். நம் மதப்படி நாம் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் என்ன என்பது பூர்ணமாகத் தெரிந்துவிடும்.

ஸ்மிருதிகளும், துணை நூல்களும்

மனு, பராசரர், யாக்ஞவல்கியர், கௌதமர், ஹாரீதர், யமன், விஷ்ணு, சங்கர், லிகிதர், பிருஹஸ்பதி, தக்ஷன், அங்கிரஸ், பிரசேதர், ஸம்வர்த்தர், அசனஸ், அத்ரி, ஆபஸ்தம்பர், சாதாதபர் என்றிப்படிப் பதினெட்டு மஹரிஷிகள் தங்களுடைய அதிமானுஷ்ய சக்தியால் வேதங்களை முழுக்கத் தெரிந்து கொண்டு அதிலிருந்து தொகுத்துத் தர்ம சாஸ்திரங்களைத் தந்திருக்கிறார்கள். இவை மனு ஸ்மிருதி, பராசர ஸ்மிருதி, யாக்ஞவல்கிய ஸ்மிருதி என்று அவரவர் பெயரால் வழங்குகின்றன. இவற்றைப் பார்த்தால் போதும், வாழ்க்கையில் செய்யவேண்டிய ஸகல அனுஷ்டானங்களையும் தர்மங்களையும் தெரிந்து கொண்டு விடலாம்.

18 ஸ்மிருதிகளைத் தவிர, உப ஸ்மிருதிகள் என்று 18 துணை நூல்கள் இருக்கின்றன★.

ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையையும் ஸ்மிருதிகளோடு சேர்த்துச் சொல்கிற வழக்கம் உண்டு. நேராக வேத மந்திரங்களாக உள்ள 'ச்ருதி'யாக இல்லாமலும் நம் மதத்துக்கு ஆதாரமாயிருப்பதால் அதை 'ஸ்மிருதி'ப் பிரமாணமாகச் சொல்கிறார்கள்.

★ உப ஸ்மிருதிகளைச் செய்த பதினெண்மர்; ஜாபாலி, நசிகேதஸ், ஸ்கந்தர், லௌகாஷ்டி, காச்யபர், வியாஸர், ஸந்தகுமாரர், சந்தனு, ஜனகர், வியாக்ரர், காத்யாயனர், ஜாதாகர்ணயர், கபிஞ்ஜலர், போதாயனர், காணாதர், விச்வாமித்ரர், பைடனஸர், கோபிலர்.

இப்படி அனேகம் ஸ்மிருதிகள் இருப்பதால் இவற்றிலும் ஒன்றிலிருப்பது இன்னொன்றில் இல்லாமல் இருக்கலாம். சில சில காரியங்கள் ஒன்றுக்கொன்று வித்யாஸப்படலாம். அதனால் என்னென்ன செய்ய வேண்டும் என்பதில் இன்னமும் கொஞ்சம் ஸந்தேஹம் ஏற்படுகிறது. இந்த ஸந்தேகத்தையும் போக்குவதாக 'தர்ம சாஸ்திர நிபந்தன'ங்கள் என்று சில புஸ்தகங்கள் இருக்கின்றன.

சில ஸ்மிருதிகள் ஒரு சில விஷயங்களோடு நின்றுவிடுகிறது; பூர்ண உபதேசம் செய்யவில்லை. வழக்கத்தில் தலைமுறை தலைமுறையாக வந்துவிட்ட விஷயங்கள் எல்லோருக்கும் தெரிந்தேயிருக்கும் என்று நினைத்துவிட்ட மாதிரி, சில ஸ்மிருதிகளில் ஸந்தியாவந்தனப் பிரயோகமே இல்லை; சிலவற்றில் சிராத்த விஷயமில்லை; திட்டு-துடக்கு ஸமாசாரங்களைச் சொல்லும் ஆசௌசாதிகள் சிலதில் இல்லை. 'இப்படி மூச்சு விடு! இப்படிச் சாப்பிடு' என்று புஸ்தகத்தில் எழுதி வைத்தா சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும்? அந்த மாதிரித்தான் இவையும் என்று அந்த ஸ்மிருதி கர்த்தாக்கள் நினைத்திருப்பார்களோ என்னவோ?

இம்மாதிரி எந்த விஷயத்தையுமே 'தன்னால் தெரிந்திருக்கும்' என்று நினைத்து விட்டுவிடாமல், ஸகலத்தையும் எழுதி வைத்திருப்பது நிபந்தன கிரந்தங்களில்தான். ஸ்மிருதிகளில் ஒன்றுக்கொன்று முரணாக இருப்பவைகளையும் இவையே வியவஸ்தை செய்து, இதிது இப்படியிப்படித்தான் என்று நிர்ணயம் செய்கின்றன. சில பெரியவர்கள் எல்லா ஸ்மிருதிகளையும் பார்த்து, ஒன்றோடொன்று பொருத்தி ஆராய்ச்சி செய்து, முடிவாக இன்னின்ன செய்ய வேண்டும் என்று தீர்மானித்து, ஐயம் திரிபற இந்த நிபந்தனங்களை எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள்.

இப்படி நம் தேசத்தில் ஒவ்வொரு பிரதேசத்தில் ஒவ்வொரு நிபந்தன கிரந்தத்தை அனுஸரிக்கிறார்கள். வடக்கே இருப்பவர்கள் காசிநாத உபாத்யாயர் எழுதிய நிபந்தனத்தைப் பின்பற்றுகிறார்கள். மேற்கே மஹாராஷ்டிரத்தில் 'மிதாக்ஷரி' என்ற நிபந்தனம் அனுஸரிக்கப்படுகிறது. அதற்குச் சட்டத்துக்கு ஸமதையான ஸ்தானம் இருப்பதாகக் கோர்ட்டுகளே அங்கீகரித்

திருக்கின்றன. கமலாகர பட்டர் எழுதிய 'நிர்ணய னிந்து' என்ற நிபந்தனமும் அங்கு வழங்குகிறது. மஹாராஷ்ட்ரத்திலுள்ள பைதானில் மந்த்ரியாக இருந்த ஹேமாத்ரி என்பவர் எல்லாத் தர்ம சாஸ்திரங்களையும் சேர்த்து ஒரு பெரிய 'டைஜஸ்டாக' 'சதுர்வர்க்க சிந்தாமணி' என்று எழுதியிருக்கிறார். இங்கே தக்ஷிணத்தில் நாம் வைத்யநாத தீக்ஷிதர் எழுதிய 'வைத்யநாத தீக்ஷிதீயம்' என்ற புஸ்தகத்தைப் பின்பற்றிச் செய்கிறோம். கிருஹஸ்தர்களுக்கு இவை முக்யமாக இருக்கின்றன. ஸன்னியாசிகள் தாங்கள் செய்ய வேண்டியது என்ன, செய்யக் கூடாதது என்ன என்பதை 'விச்வேச்வர ஸம்ஹிதை' என்ற நூலைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்கிறார்கள்.

வைத்யநாத தீக்ஷிதீயம்

தமிழ்நாட்டில் தர்ம சாஸ்திரம் என்றால் வைத்யநாத தீக்ஷிதீயம்தான்.

கொஞ்சம் பாஷாஞானம் இருந்தாலும் இதுபோன்ற தர்ம சாஸ்திரத்தைப் படித்துப் புரிந்து கொண்டு விடலாம். வேத அத்யயனம் பண்ணினால்கூட மந்திரத்துக்கு அர்த்தம் தெரியாத மாதிரி, இது கஷ்டம் இல்லை. வைத்யநாத தீக்ஷிதீயத்தைப் பெரியவர்கள் நன்றாகத் தமிழிலேயே மொழி பெயர்த்து அச்சுப் போட்டிருக்கிறார்கள்.

வைத்யநாத தீக்ஷிதர் எழுதிய புஸ்தகமாதலால் இதற்கு இப்படிப் பெயர் சொல்கிறோம். அவர் இந்நூலுக்கு, வைத்த பெயர் 'ஸ்மருதி முக்தாபல நிபந்தன க்ரந்தம்' என்பது.

இந்தப் பரம உபகாரமான நூலை எழுதிய வைத்யநாத தீக்ஷிதரைப் பற்றி நமக்குக் கொஞ்சமே தெரிய வந்திருக்கிறது. இருநூறு வருஷங்களுக்கு முன்பு அவர் இருந்திருக்க வேண்டும். நாச்சியார் கோயிலுக்கு ஸமீபத்திலுள்ள கண்டிர மாணிக்கத்

தைச் சேர்ந்தவர் என்று தெரிகிறது. எழுதியதோடு மட்டுமில்லாமல் அவரே ஸகல கர்மங்களையும், தர்மங்களையும் அனுஷ்டித்துக் காட்டினார்; பெரிய யாகங்கள் செய்தார் என்று அறிகிறோம்.

மேதாதிதி, விக்ஞானேச்வரர், ஹேமாத்ரி முதலியவர்களின் உயர்ந்த நிபந்தன கிரந்தங்களையும்விட வைத்யநாத தீக்ஷிதீயமே சிரேஷ்டமானதாகக் கருதப்படுகிறது. ஒரு விஷயங்கூட விட்டுப் போகாமல் இதில் வர்ண (ஜாதி) தர்மம், (பிரம்மசர்யம் முதலான) ஆச்ரம தர்மம், ஆசௌசம், சிராத்தம், பிராயச்சித்தம், ஸ்திரீ தர்மம், தாயபாகம், திரவிய சுத்தி முதலான ஸகலத்தையும் பூர்ணமாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

தர்ம சாஸ்திரம் பூர்விகமான பிதுரார்ஜித சொத்தை எப்படி, யாருக்கு வினியோகிக்க வேண்டும் என்பதைக்கூட வரையறுக்கிறது. Hindu Code Bill முதலானவை சுதந்திர இந்தியாவில் கொண்டு வரப்பட்டபோது சில பேர் சாஸ்திரப் படிதான் சொத்துரிமை தர வேண்டும் என்று வாதம் செய்தார்கள். இந்த விஷயந்தான் தாயபாகம் என்பது. (மருமக்கத் தாயம் என்றே மலையாளத்தில் மாமன்-மருமான் வழியாகச் சொத்து வினியோகமாவதைச் சொல்கிறார்களல்லவா? 'தாயாதி' என்ற பெயரும் 'தாய'த்திலிருந்து வந்ததே.)

நிபந்தன கிரந்தங்களில் தீக்ஷிதீயமே கடைசியில் வந்ததாகையால் முந்தைய எல்லாத் தர்ம சாஸ்திர நூல்களையும் அலசி, ஆராய்ந்து, எல்லா விஷயங்களையும் கொடுக்கிறது. இதற்கு முந்தி தோழப்பர் செய்த நிபந்தனந்தான் தக்ஷிணத்தில் ஓரளவுக்கு நல்ல பிரசாரத்திலிருந்தது.

தீக்ஷிதீயம் தோன்றியதிலிருந்தே ஸ்மார்த்த வைஷ்ணவ பேதமில்லாமல் இருவரும் அதை ஆதாரமாக எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ச்ருதியான வேதத்தையும், அதன் விளக்கமாகப் பூர்வத்திலேயே தோன்றிய கல்ப ஸூத்ர, தர்ம ஸூத்ர, ச்ரௌத-க்ருஹ்ய ஸூத்ரங்களையும், ஸ்மிருதிகளையும் போல, பிற்பாடு தோன்றிய நிபந்தன கிரந்தங்களை எல்லாரும் ஏற்கும்படியான

முறையில் எழுதுவது ஸுலபமல்ல. தீக்ஷிதர் பக்ஷபாதமே இல்லாமல் விசால மனஸோடு, நடு நிலைமையிலிருந்து கொண்டு மீமாம்ஸா சாஸ்திரத்தின் அர்த்த நிர்ணய முறையையே பின்பற்றிப் பூர்வ சாஸ்திரங்களைத் தொகுத்து, அவற்றில் பரஸ்பர விரோதமுள்ள பாகங்களில் முடிவாக ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்திருப்பதால்தான் தீக்ஷிதீயம் தென்தேசத்தில் பிரமாண நூலின் ஸ்தானத்தைப் பெற்றது. ஒன்றுக்கொன்று ஸ்மிருதிகள் முரணாயிருக்கும் சில இடங்களில், 'அவரவர் இவற்றை தேசாசாரப்படி செய்து கொள்ளட்டும்; தங்கள் குல பூர்விகள் எப்படிப் பண்ணினார்களோ அப்படிப் பண்ணட்டும்' என்று பெருந்தன்மையோடு சொல்லி விட்டுவிட்டார்!

சுயேச்சையும் கட்டுப்பாடும்

இங்கே ஒரு பொதுவான விஷயம் சொல்ல வேண்டும். எவ்வளவுதான் அலசி அலசி விரிவாக எழுதினாலும் நூறாயிரம் சமாசாரங்கள் வந்து சேர்கிற மனுஷ்ய வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு அம்சமும் இப்படித்தான் என்று எழுதிவைத்து நிர்ணயம் பண்ண முடியாது. எழுத்திலே நிர்த்தாரணம் செய்வது சட்டம் மாதிரி நிர்ப்பந்தமாகத்தான் தோன்றும். நன்றாகக் கட்டுப்பாடு செய்கிற சட்ட விதிகள் வேண்டும்தான். நம் சாஸ்திரங்களில் இப்படி நிறைய இருக்கத்தான் செய்கின்றன. சுதந்திரம், ஜனநாயகம் என்று பெரிசாகச் சொல்வதெல்லாம் யதார்த்தத்தில் மனம் போனபடி நடப்பதாகவும், அசக்தமான நல்லவர்களை பலிஷ்டரான முரடர்கள் ஸ்வயேச்சையாக அடக்கி ஒடுக்கிக் கஷ்டப்படுத்துவதாகவுமே இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். ஆகையால், விதிகளைப் போட்டு ஜனங்களைக் கட்டுப்படுத்தத்தான் வேண்டும். ஆனாலும் இதிலும் ஒரு 'லிமிட்' வேண்டும். கட்டுப்பாடு பண்ணுவதற்கும் ஒரு கட்டுப்பாடு வேண்டும். இல்லாவிட்டால் மனுஷ்ய ஸ்வபாவப்படி, ஒரேயடியாகச் சட்டம் போட்டு நெறித்தால் உத்ஸாகமே

போய்விடும். ரொம்பவும் கட்டுப்படுத்தினாலே ரொம்பவும் அறுத்துக் கொண்டு ஓடத் தோன்றும்.

இதனால் நம் சாஸ்திரங்களில் எல்லாவற்றையும் எழுதி வைத்துச் சட்டமாகத் திணிக்காமல், பல விஷயங்களில் பெரிய வர்கள் பண்ணுகிறதைப் பார்த்தே மற்றவர் மனமொப்பி, தாங்களாக, ஸ்வயேச்சையாக அதே மாதிரிச் செய்யும்படி விட்டிருக்கிறார்கள். என்னை நீங்கள் பெரியவன் என்று வைத்துக் கொண்டு விட்டால், என்னைப் பார்த்து நான் பண்ணுகிற மாதிரி நீங்களும் நெற்றிக்கு இட்டுக் கொள்ள வேண்டும், பூஜை பண்ண வேண்டும், பட்டினி கிடக்க வேண்டும் என்று ஸ்வயேச்சையாக ஆரம்பிக்கிறீர்கள் இல்லையா? இந்த மாதிரிச் சில விஷயங்களை personal example (இன்னொருத்தரின் வாழ்க்கை உதாரணம்), tradition (மரபு), தேச வழக்கம் (local custom), குடும்ப வழக்கம் இவற்றைப் பார்த்தே பண்ணும்படியாக விட்டதால்தான் பாக்கிக்குச் சட்டம் போட்டு விதிகளாக எழுத்தில் எழுதி வைக்கிறபோது அவற்றை ஜனங்கள் சிரத்தையுடன் அனுஸரிக்க விரும்புவார்கள்.

வாழ்ந்து காட்டிப் பிறத்தியாரையும் அப்படிச் செய்ய வைப்பது ரொம்ப உசத்தி. அப்புறம் வாய் வார்த்தையாகப் பேசி, compulsion (நிர்ப்பந்தம்) இல்லாமல் ஸ்வயேச்சையாக ஏற்கிற மாதிரி persuasion மூலம் பண்ண வைப்பது இரண்டாம் படியும். கடைசிப் படியும்தான் விதியாக எழுதி வைத்துக் கட்டாயப்படுத்துவது. ஸஹஸ்ரம் வத; ஏகம் மா லிக என்று வசனம்கூட உண்டு. 'ஆயிரம் விஷயத்தை வாய் வார்த்தையாகச் சொல்; ஆனால் அதில் ஒன்றைக்கூட எழுதி வைத்து நிர்ப்பந்தம் பண்ணாதே' என்பது இதற்குத் தாத்தரியம். இப்போது எடுத்ததற்கெல்லாம் written laws (எழுத்து மூலம் சட்டம்)! கையில் பேனா கிடைத்தவனெல்லாம் தன் அபிப்பிராயத்தை எழுதி 'பப்ளிஷ்' பண்ணி விடுகிறான்!

மனுஷ்யனுக்குச் சுதந்திரமே தராமல் ஹிந்து தர்மசாஸ்திரங்கள் ஆயிரம் சட்டம் போடுகின்றன என்று இக்காலத்தவர்கள் கண்டித்தாலும், அதிலே இந்தச் சுதந்திரத்தை மதித்துப் பல விஷயங்களை விட்டும் தான் வைத்திருக்கிறது. ஜீவன் இஷ்டப் படி போய், தானும் கெட்டு லோகத்தையும் கெடுக்காமலிருக்க

வேண்டுமானால், எல்லா விஷயத்திலுமே ஒரு நிர்ணயம் இருக்கத்தான் வேண்டும் என்று நம் சாஸ்திர கர்த்தாக்கள் கருதியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இப்படிப்பட்ட நிர்ணயங்கள் எல்லாவற்றையும் ஜனங்கள் எழுத்து மூலம் சட்டமாக எடுத்துக் கொள்வதானால் ரொம்பவும் கட்டி வைக்கிற மாதிரி நினைப்பார்கள். ஆகையால், 'சிலவற்றை மட்டுமே எழுதுவோம்; பாக்கியை அவர்களே சுதந்திரமாக சிஷ்டர்களைப் பார்த்தும், மரபைப் பார்த்தும், தேச-குல ஆசாரத்தைப் பார்த்தும் அனுஷ்டிக்கட்டும்' என்று விட்டிருக்கிறார்கள்.

'சாஸ்திர விதி' என்னும்போது தோன்றும் நிர்ப்பந்த எண்ணம் பெரியோர் வழி, மரபு என்னும்போது தோன்றுவதில்லை. குல வழக்கம், ஊர் வழக்கம் முதலியவற்றை ஒரு சுய அபிமானத்தோடு ஏற்றுக் கொள்கிறோம்.

இவற்றைக் கடைசி தர்மசாஸ்திர நூலான வைத்யநாத தீக்ஷித்யந்தான் பெரிய மனஸோடு ஒப்புக் கொண்டது என்றில்லை. பூர்வ கிரந்தங்களும் இதே அபிப்பிராயத்தைக் கொண்டவைதான். பெரும்பாலாரால் பின்பற்றப்படுகிற-'அதாரிடி' ஸ்தானம் பெற்ற-ஆபஸ்தம்ப ஸூத்திரத்திலேயே மஹரிஷி ஆபஸ்தம்பர் முடிவில், 'நான் இந்த சாஸ்திரத்தில் எல்லாத் தர்மங்களையும் சொல்லிவிடவில்லை. மீதி எவ்வளவோ இருக்கின்றன. ஸ்திரீகளிடமிருந்தும், நாலாம் வர்ணத்தவரிடமிருந்தும் கூடக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியவை அனேகம் இருக்கின்றன. அவர்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்' என்கிறார்.

இதிலிருந்து 'ஸ்திரீகளைப் புருஷர்கள் அடக்கி வைத்தார்கள்; பிராமணரல்லாதாரை பிராமணர்கள் கீழே தள்ளியிருந்தார்கள்' என்று குற்றம் சொல்வதெல்லாம் எவ்வளவு தப்பு எனத் தெரிகிறது. பெரிய தர்ம சாஸ்திர ஆதார நூலிலேயே ஸ்திரீ-சூத்ரர்களின் தார்மிக் ஞானத்தை மதித்து, அதற்கு அதிகாரபூர்வமான ஸ்தானம் கொடுத்திருக்கிறது.

கல்யாணங்களில் ஆரத்தி எடுப்பது, பச்சை பூசுவது என்று அனேக விஷயங்கள் பெண்டுகள் சொன்னபடியே செய்ய வேண்டும் என்றே ஆச்வலாயனர் முதலான பெரிய 'ஓரிஜனஸ்'

ஸூத்ரகர்த்தாக்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பந்தற்கால் நடுவதற்கு மந்திரம் இருந்தாலும்கூட, அது விஷயமாகப் பந்தல் போடுகிற வேலைக்காரன் ஓர் ஐதீகம் சொன்னால் அதையும் கேட்கத்தான் வேண்டும்.

இப்படியெல்லாம் சாஸ்திரங்களில் ஒரே கெடுபிடிக் கட்டாயம் பண்ணாமல் எல்லாருக்கும் கொஞ்சம் ஜனநாயக சுதந்திரம் கொடுத்துத்தான் இருக்கிறது.

நாலாம் வர்ணமான சூத்திரர்களுக்கு உள்ள ஸம்ஸ்காரங்களுக்கும் அனுஷ்டானங்களையும் தர்ம சாஸ்திரங்கள் சொல்லியிருக்கின்றன. அந்த ஜாதியை அலக்ஷ்யம் பண்ணவே இல்லை. தீக்ஷித்யத்தில் வர்ணாச்ரம காண்டத்திலும், ஆன்ஹிக காண்டத்திலும், சிராத்த காண்டத்திலும் இவை உள்ளன.

பொதுவாக, தர்ம சாஸ்திரங்களில் ஆசார காண்டம், வியவஹார காண்டம் என்று இரண்டு உண்டு. ஒழுக்கங்களை ஆசாரம் என்பார்கள். அவற்றை நடைமுறையிலான வெளிக் காரியங்களில் பின்பற்றுவதே வியவஹாரம்!

சின்னங்கள்

நாம் இந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவன் என்றால் அதற்குச் சில வெளி அடையாளங்கள், சின்னங்கள் உண்டு.

'ஸ்கௌட்' (சாரணர்)களுக்குத் தனி உடுப்பு இல்லையா? ஆர்மி (தரைப்படை), நேவி (கப்பற்படை) ஒவ்வொன்றில் இருப்பவருக்கும் வேறு வேறு வெளி அடையாளங்கள் இருக்கின்றன. போலீஸிலேயே பல பிரிவுகளுக்குப் பல தினுசாக இருக்கின்றன. இவர்கள் டிரெஸ்சையும், பாட்ஜ் முதலானவற்றையும் மாற்றிக் கொள்வதால் இவர்கள் செய்கிற காரியம் ஒன்றும் மாறிவிடாது. இருந்தாலும் அப்படி மாற்றிக் கொள்

ளக் கூடாது என்று கட்டாயமாக விதி இருக்கிறது. போலீஸ் காரன் தொப்பியை நேவிக்காரன் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. எதிலும் கட்டுப்பாடு, ஒழுங்கு (discipline, orderliness) இருக்க வேண்டும்.

இந்த டிஸிப்ளின், ஆர்டர் மதத்துக்கும் வேண்டுமல்லவா? அதனால்தான் பல வேறு ஜாதிக்காரர்கள், வெவ்வேறு ஆசிரமக்காரர்கள் ஆகிய ஒவ்வொருவருக்கும் வித்யாஸமான சின்னங்களை, காரியங்களைக் கொடுத்திருக்கிறது. 'இப்படி வேஷ்டி கட்டிக் கொள்ளு, இப்படிப் புடவை கட்டிக் கொள்ளு, இந்த மாதிரி நெற்றிக்கு இட்டுக் கொள்ளு' என்றெல்லாம் ரூல்களைத் தர்ம சாஸ்திரம் சொல்கிறது.

இது வெறும் சமூகக் கட்டுப்பாட்டுக்காக மட்டும் சொன்ன தல்ல. இவை ஒவ்வொன்றிலும் ஜீவனைப் பரிசுத்தி பண்ணுகிற சூக்ஷ்மமான அம்சமும் உண்டு.

கச்சேரியில் ஸேவகனாயிருப்பவனுக்கு டவாலி உண்டு. அதிகாரிக்கு அது கிடையாது. ஏன் இப்படி என்று நாம் கேட்ப தில்லை. ஆனால் சாஸ்திரத்தில் அவரவர் தொழிலுக்கும் கலாசாரத்துக்கும் ஏற்றதாக வேறு வேறு அடையாளங்களைச் சொன்னால் மட்டும் ஆக்சேபிக்கிறோம். ஸமத்வம் (equality) என்று சத்தம் போடுகிறோம். ஸமஸ்த ஜன சமூகத்தின் சேஷமத் துக்காகவும் காரியத்தில் பலவாகப் பிரிந்திருந்த போதிலும், ஹ்ருதயத்தில் ஒன்றாகச் சேர்ந்திருந்த நம்முடைய சமுதாய அமைப்பில் ஆசார அனுஷ்டானங்களையும், அடையாளங் களையும் பிரித்துக் கொடுத்தது அவரவரது குண-கர்மாக்க ளுக்கு அனுகூலம் பண்ணுவதற்குத்தான் என்பதை மறந்து, இதிலே வாஸ்தவத்தில் இல்லாத உயர்வு - தாழ்வுகளைக் கற்பித்துக் கொண்டு சண்டை போடுகிறோம்!

இப்போது கடைசியில் ஒருத்தருக்கும் ஒரு மதச் சின்னமும் இல்லை என்று ஆக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

பாக்கி அடையாளங்களை வெட்கப்படாமல் போட்டுக் கொள்கிறோம். ஆத்மாவுக்கு நல்லது செய்கிற மதச் சின்னங் களைப் போட்டுக் கொள்ள மட்டும் வெட்கப்படுகிறோம்.

‘எல்லாம் ஸூபர்ஸ்டிஷன்’ என்கிறோம். சீர்திருத்தம் என்று ஆரம்பிக்கிறோம். இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே, சீர்திருத்தக் காரர்கள் என்று அடையாளம் தெரிவதற்காக ஒரு குல்லா போட்டுக் கொள்கிறோம்; அல்லது ஏதோ ஒரு கலரில் சட்டை, துண்டு போட்டுக் கொள்கிறோம். இவற்றுக்கு தெய்வத்துக்கும் மேலான முக்யத்தைத் தருகிறோம்!

ஸ்மிருதிகள் சுதந்திர நூல்கள் அல்ல

ஸ்மிருதிகள் என்கிற தர்மசாஸ்திரங்களை மரியாதை உணர்ச்சியுடன் பார்க்கிற பலரிடத்தில்கூட அவற்றைப் பற்றி ஒரு தப்பான அபிப்பிராயம் இருக்கிறது. அதாவது ஸ்மிருதிகளைப் பண்ணினவர்களே சுதந்திரமாக இந்தத் தர்மங்களை, விதிகளை வகுத்திருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறார்கள். ஸ்மிருதிக்காரர்களை (ஸ்மிருதிகளை எழுதியவர்களை) law-givers என்று சொல்கிறார்கள். அதாவது அவர்களாகவே தங்கள் அபிப்பிராயப்படி இவற்றைச் சட்டம் (law) என்று போட்டிருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறார்கள். சட்ட நிபுணர்கள் பலர் ஒன்று சேர்ந்து நம் தேசத்தில் இப்படியிப்படி இருக்க வேண்டும் என்று ‘கான்ஸ்டிடியூஷன்’ (அரசியல் நிர்ணய சாஸனம்) செய்திருக்கிறார்களே, அது போலத்தான் தர்ம சாஸ்திரங்களையும் எழுதியிருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறார்கள். ஸ்மிருதிகள் சுதந்திரமாகவே அபிப்பிராயம் சொல்பவை என்று நினைக்கிறார்கள்.

இப்படி நினைப்பதால் இன்னொன்றும் இதைத் தொடர்ந்து தோன்றுகிறது. இப்போது கான்ஸ்டிடியூஷன் நாம் நடைமுறையில் செய்ய விரும்புகிற சில காரியங்களுக்கு இடம் கொடுக்காமலிருக்கிறபோது, நமக்கு ஸாதகமாக அதைத் திருத்திவிடுவது (amend பண்ணுவது) என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அல்லவா? இதே மாதிரி, பழைய சட்டங்க

ளான தர்ம சாஸ்திரங்களையும் நம்முடைய இக்காலக் கொள்கைக்கு ஏற்றபடி மாற்றி விட்டால் என்ன என்று கேட்கிறார்கள்.

என்னிடமே பல பேர் கேட்டிருக்கிறார்கள், 'காலத்தை அனுஸரித்து சாஸ்திரத்தை ஏன் மாற்றக் கூடாது?' என்று. 'ஸர்க்கார் சட்டங்களை மாற்றவில்லையா?' என்று ஆதாரம் காட்டுகிறார்கள். என்னையே ரொம்ப ஸ்தோத்திரம் பண்ணி, 'ஸ்மிருதிகளைப் பண்ணின ரிஷிகள் மாதிரித்தான் இந்தக் காலத்தில் நீங்கள் இருக்கிறீர்கள். அதனால் நீங்கள் மனஸுவைத்தால் சாஸ்திரங்களை இந்தக் காலத்துக்குத் தகுந்தாற்போல் மாற்றி விடலாம்' என்கிறார்கள். 'நாங்கள் ஆசைப்படுகிற மாதிரி நீங்கள் சாஸ்திரத்தை மாற்றித் தாருங்கள்' என்பதையே இப்படிச் கௌரவமாகச் சொல்கிறார்கள்!

ஸ்மிருதிகள் அந்தந்த ஸ்மிருதிகர்த்தாவின் சொந்த அபிப்பிராயம்தான் என்றால் இவர்கள் நினைப்பதிலும் கேட்பதிலும் தப்பு இல்லை.

ஆனால் ரொம்பப் பேருக்கு-தர்ம சாஸ்திரங்களிடம் மதிப்புணர்ச்சி உள்ளவர்களுக்குக்கூட-என்ன தெரியவில்லையென்றால், இந்த ஸ்மிருதிகள் அவற்றைச் செய்தவர்களின் சொந்த அபிப்பிராயமே இல்லை. ஏற்கெனவே வேதங்களில் சொல்லியிருந்தவற்றையேதான் அவர்கள் தொகுத்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். வேத வாக்கை ஒருக்காலும் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் மாற்றக் கூடாதாகையால், இந்தத் தர்ம சாஸ்திர விதிகளையும் மாற்றுவதற்கே இல்லைதான்.

சாஸ்திரப்படியே நீங்கள் நடக்கும்படிப் பண்ண எனக்கு சக்தியோ, யோக்க்யதையோ இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனாலும் அதை மாற்றுவது நிச்சயமாக என் காரியமில்லை. என்னை இங்கே (மடத்தில்) உட்கார்த்தி வைத்திருப்பது வேத தர்மங்களை ஜனங்கள் பரிபாலனம் பண்ணும்படியாகச் செய்வதற்குத்தான்! ஆசார்யாள் ஆக்ஷை அதுதான்! அதனால் இந்தக் காலத்தின் ஸௌகரியத்துக்கு, புதுக் கொள்கைக்கும் போக்குகளுக்கும் ஸாதகமாக சாஸ்திரத்தை மாற்றிக் கொடுப்பதற்கு எனக்கு authority (அதிகாரம்) இல்லை!

ரிஷிகளாக இந்த ஸ்மிருதிகளை எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள் என்றால் அதை நாம் அப்படியே ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே இல்லை. வேண்டாம் என்றால் தூக்கி எறிந்து விடலாம். இவர்கள் வேதத்தில் இல்லாததை எல்லாம் நமக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்கள், ஏதோ தாங்களாகவே உத்தேசித்து இப்படி இப்படி இருந்தால்தான் நல்லது என்று வரையறுத்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்றால் அவை நமக்கு வேண்டிய தில்லை. அப்படிப் பார்த்தால் அனேகம் பேர் தங்களுக்குத் தோன்றியதை எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள்; நமக்குத் தோன்றுவதையும் நாமே எழுதி வைத்துக் கொண்டு விடலாமே!

உண்மையில் ஸ்மிருதிகள் வேத வாக்கியங்களையே அனுஸரித்துச் சொல்லியிருப்பதனால்தான் இந்த ஸ்மிருதிகளை நாம் இன்றைக்கும் என்றைக்கும் ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

‘சரி அப்படியென்றால் வேதத்தில் இருப்பதையேதான் இவர்கள் பிரமாணமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்பதற்கு என்ன ஆதாரம்?’

வேதமே ஸ்மிருதிகளுக்கு அடிப்படை

பெரிய ஆதாரம் மஹாகவியின் வாக்குத்தான். நம்முடைய மத ஸ்தாபகர்கள் யாவரும்-சங்கரர், ராமானுஜர், மத்வர் எல்லாரும்-தர்ம சாஸ்திரங்கள் வேதத்தை அனுஸரிப்பவையே என்று எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இது நமக்குப் பெரிய ஆதாரம் என்று சொல்ல முடியாது. இந்த மதாசாரியர் களுக்கெல்லாம் கொள்கைப் பிடிமானம் உண்டு. ஸம்பிரதாயத்தை ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்ற லக்ஷ்யம் உண்டு. அதனால் இவர்கள் மரபை மீறிப் பேச மாட்டார்கள். ஆனால் கவி விஷயம் இப்படியில்லை. அவனுக்கு ஒரு கொள்கையையும் நிலை நாட்டுகிற பிடிமானம், பிடிவாதம் இராது. கொள்கைச் சார்பில்லாமலே தனக்கு ஸத்யமாகப்படுவதையெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு போகிறவன் அவன்.

இப்படிப்பட்ட மஹாகவிகளில் முக்கியமான காளிதாஸன் 'ரகுவம்ச'த்தில் ஓரிடத்தில் ஸ்மிருதிகளைப் பற்றிச் சொல்கிறான்.

ராமனுக்குத் தகப்பனார் தசரதர். தசரதருடைய தகப்பனார் அஜன். அஜனுடைய தகப்பனார் ரகு. அதனால்தான் ரகுராமன் என்ற பெயரே-கொள்ளுத்தாத்தாவின் பெயரே-ராமனுக்கு வந்தது. 'தாசரதி' என்று தகப்பனாரின் பெயரை இரண்டோர் இடங்களில்தான் சொல்லியிருக்கும். பொதுவாகத் தாத்தாவின் பெயரைத்தான் பேரனுக்கு வைப்பது. ஆனால் தாத்தா பேரான அஜன் என்பது ராமனுக்குக் கிடையாது. கொள்ளுத் தாத்தாவின் பேரேதான் இவருக்கு அதிகம். அவ்வளவு கீர்த்தியாக, பேரும் புகழுமாக ரகு வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார். ராகவன் என்றாலும் ரகு குலத்தோன்றல் என்றே அர்த்தம்.

ரகுவின் தகப்பனாருக்கு திலீபன் என்று பெயர். திலீபனுக்கு வெகுநாள் பிள்ளையே இல்லாமல் இருந்தது. திலீபனுடைய குலகுரு வஸிஷ்டர். வஸிஷ்டரிடத்தில் திலீபன் போய், 'ஸ்வாமி, எனக்குக் குழந்தையே இல்லை. என் வம்சம் விளங்க நீங்கள்தான் அனுக்கிரகம் செய்ய வேண்டும்' என்று பிரார்த்தனை செய்துகொண்டார்.

வஸிஷ்டர் வீட்டில் ஒரு பசு மாடு இருந்தது. அது காமதேனுவின் பெண். நந்தினி என்று பெயர். அந்த நந்தினியை திலீபனிடத்தில் கொடுத்து, 'நீ இதைக் குளிப்பாட்டி, மேய்த்து, மிகவும் சிரத்தையுடன் பூஜித்து வளர்த்துக் கொண்டிரு. உனக்குப் பிள்ளை பிறக்கும்' என்று வஸிஷ்டர் அனுக்கிரஹம் செய்தாராம்.

ராஜாவைப் பார்த்து இப்படி மாடு மேய்க்கச் சொன்னார் என்றால் அவன் எத்தனை வினயமாக இருந்திருக்க வேண்டும்!

அன்றைய தினத்திலிருந்து திலீப மஹாராஜாவும் ஒரு மாட்டுக்காரனைப் போலவே தினமும் அந்த நந்தினியைக் காட்டுக்கு ஓட்டிக் கொண்டு போவது, மேய்ப்பது, குளிப்பாட்டுவது, இப்படி மிகவும் பக்தி சிரத்தையுடன் ரக்ஷித்துக் கொண்டிருந்தாராம். காட்டுக்கு மாட்டை ஓட்டிக் கொண்டு மேய்க்கப் போகிறபோது, துஷ்ட ஜந்துக்களால் மாட்டுக்கு ஆபத்து வராமல் இருக்க ஒரு தனுசு, ஒரு பாணம் மாத்திரம் எடுத்துக் கொண்டு மாட்டின் பின்னாலேயே போவாராம். அதைச் சொறிந்து கொடுக்கிறது, அதை மேய்க்கிறது, அது நின்றால் இவரும் நிற்கிறது, அது படுத்துக் கொண்டால் இவரும் படுத்துக் கொள்வது, அது நடந்தால் இவரும் நடக்கிறது-இப்படி அதன் பின்னாலேயே இவர் போய்க் கொண்டிருந்தார். ஒரு நிழல் எப்படி இருக்குமோ-நாம் உட்கார்ந்தால் நிழலும் உட்காருகிறது, நின்றால் நிற்கிறது, ஓடினால் ஓடுகிறது-அப்படி!

சாயேவ தாம் பூபதிரந்வகச்சத்

நிழல்போல் அந்த அரசர் நந்தினி என்ற பசுமாட்டை ரக்ஷித்து வந்தார் என்று காளிதாஸன் சொல்கிறான்!

இப்படித் தினமும் வீட்டிலிருந்து திலபன் மாட்டை மேய்க்க ஒட்டிக்கொண்டு போகிற காலத்தில் திலபனுடைய மனைவி ஸுதக்ஷிணையும் கொஞ்ச தூரம் பின்னாடியே நடந்து போய் வழியனுப்பிவிட்டு அப்புறம் திரும்பி வருவது வழக்கம். வெகு நியமமாக வீட்டில் இருந்து கொண்டு பர்த்தாவை அனுப்பி வைப்பது, சாயந்தரம் காட்டிலிருந்து அவர் பசுமாட்டோடு எப்போது திரும்பி வருவார் என்று பார்த்துக் கொண்டிருப்பது - இப்படி ஸுதக்ஷிணையும் பதிக்கு சிச்ருஷை செய்து கொண்டிருந்தாள். இவர் நந்தினியை நிழல் போலப் பின்பற்றினார் என்றால், இவரை ஸுதக்ஷிணை நிழல் மாதிரி அனுஸரித்தாள்.

பதிவ்ரதா தர்மத்தை ஜனகரே ஸீதா கல்யாணத்தின்போது இப்படித்தான் சொன்னார். ராமனைப் பார்த்து, 'என் குழந்தை ஸீதை உன்னை நிழல் போலத் தொடர்ந்து வருவாளப்பா! 'சாயவே அநுகதா' என்றார். இப்படி வால்மீகி ராமாயணத்தில் இருக்கிறது. வால்மீகி சொன்ன ராமனுடைய சரித்திரத்தைக் காளிதாஸனும் சொல்ல வந்தான். ராமனுக்குப் பின்னாடி வந்த லவ-குசர்களைப் பற்றியும் சொல்கிறான். ராமனுக்கு முந்தி ரகுவம்சம் இருக்கிறதே - ராமனுடைய முன்னோர்கள் - அவர்களைப் பற்றியும் எழுதியிருக்கிறான். இப்படி ராமாயணம் சொல்ல வந்தவன், அந்த உத்தமமான வம்சத்தில் முன்னும் பின்னும் உள்ள சந்ததிகளைப் பற்றியும் சொல்லி, ராமனுக்கு யாருடைய பெயர் வந்ததோ அந்த மகா கீர்த்தி வாய்ந்த ராமனுடைய கொள்ளுத் தாத்தா பெயரையே 'ரகுவம்சம்' என்று அந்த மஹாகாவியத்துக்கு வைத்தான். உத்தமமான வம்சத்தைப் பற்றிச் சொன்னாலே நாக்குப் பவித்திரமாகும் என்பது போல் சொல்லியிருக்கிறான்.

இதிலே, ஸுதக்ஷிணை மாடு மேய்க்கப் போகும் திலபனைத் தொடர்ந்து போகிறதைச் சொல்கிறபோதுதான் ரிஷிகள் எல்லோரும் ஸ்ம்ருதிகளை எப்படிப் பண்ணினார்கள் என்பதைச் சொல்கிறான். இதைச் சொல்ல வேண்டும் என்று கொள்கை கட்டிக் கொண்டு சொல்லவில்லை. இதற்காகச் சொல்கிற மாதிரியும் வலிந்து சொல்லவில்லை. என்னவோ அவனுடைய திறந்த மனஸில் பளிச்சென்று பட்டு, அதை

அப்படியே சொல்லிவிட்டான் என்று தோன்றுகிற ரீதியிலே ஸ்மிருதிகளைப் பற்றிச் சொல்கிறான். என்ன சொல்கிறான்?

ஸுதக்ஷிணை மாட்டின் பின்னால் கொஞ்ச தூரம் எப்படிப் போனாள் என்று வருணிக்கிறான்? நந்தினி முன்னாடி போகிறது. இவள் வேறு எங்கும் பார்க்காது, அந்த அடிச்சுவட்டின் வழியிலேயே நடந்தாள் என்று சொல்ல வருகிறான். நந்தினி நடக்கும்போது அதன் குளம்புகள் படுகிற இடத்தில் கொஞ்சம் தூசி கிளம்புகிறது. இப்படிக் கிளம்பும்படியான பவித்திரமான தூசி இருக்கிறதே, அந்தத் தூசியைப் பார்த்துக் கொண்டு, அந்தச் சுவட்டை அனுஸரித்து ஸுதக்ஷிணை கொஞ்சம் தூரம் நடந்தாள் என்று காளிதாஸன் சொல்கிறான்.

மற்ற கவிகளைக் காட்டிலும் காளிதாஸன் வெகு அழகாக உபமானம் சொல்வான். அதுதான் இவனிடத்தில் உள்ள விசேஷம். ஒவ்வொரு கவிக்கு ஒவ்வொரு அம்சத்தில் விசேஷம். 'உபமா காளிதாஸஸ்ய' - உவமைக்குக் காளிதாஸன். அப்படி உபமானத்தோடு ஸுதக்ஷிணை நந்தினிக்குப் பின் நடந்து போகிறதைச் சொல்கிற போதுதான் வேதத்தை ஸ்மிருதி பின் தொடர்வது உவமையாக வருகிறது:

தஸ்யா: குரந்யாஸ பவித்ர பாம்ஸும்
அபாம்ஸுலாநாம் துரி கீர்த்தந்யா |

மார்கம் மனுஷ்யேச்வர தர்மபத்நீ
ச்ருதேரிவார்த்தம் ஸ்ம்ருதிரந்வகச்சத் ||

'பாம்ஸு' என்றால் தூசி. நந்தினி குளம்பு வைக்கிற இடத்தில் தூசி கிளம்புகிறது. 'குர' என்று குளம்புக்குப் பெயர். 'குரந்யாஸ' - குளம்பு வைத்ததினாலே; 'பவித்ர பாம்ஸும்' - கிளம்புகிற பவித்திரமான தூசியைப் பார்த்துக் கொண்டு போனாள்.

பசுவின் பாதத் தூசி மிக விசேஷமானது. அது எந்த இடத்தையும் பரிசுத்தம் செய்து விடும். ஸாதாரணப் பசுவின் தூசியே பவித்ரம் என்றால், காமதேனு புத்திரியான நந்தினியின் பாதத் தூசி எத்தனை உயர்ந்ததாயிருக்கும்? அதற்குப்

பாத்திரமான ஸுதக்ஷிணையோ இயல்பாகவே பரம பவித்ரமான தூசிபடியாத சரித்திரத்தை உடையவள்!

அபாம்ஸுலாநாம் துரி கீர்த்தந்யா

‘அபாம்ஸு’ - ஒரு தூசி இல்லாதவள்! யாதொரு பழியோ களங்கமோ இல்லாத ஜன்மம். அப்பேர்ப்பட்ட உத்தமமான ஸுதக்ஷிணை, நந்தினியின் குளம்பு படுவதனாலே எழும்புகிற பவித்திரமான தூசியை அனுஸரித்து, சுத்தமான மார்க்கத்தை அனுஸரித்து காலடி எடுத்து வைத்து நடந்தாள். அது எப்படியிருந்தது என்றால், வேதத்தினுடைய (ச்சுருதிகளுடைய) அர்த்தத்தை அனுஸரித்து மஹரிஷிகள் செய்திருக்கும்படியான ஸ்மிருதிகள் எப்படிச் சென்றிருக்கின்றனவோ அப்படியிருந்தது என்கிறான் காளிதாஸன்.

ச்சுருதேரிவார்த்தம் ஸ்ம்ருதிரந்வகச்சத்।

‘அந்வகச்சத்’ - பின்தொடர்ந்தாள். இங்கே பசுமாட்டுக்கு உபமானம் வேதம்-ச்சுருதி. அதனுடைய குளம்படிதான் அர்த்தம். வேத அர்த்தத்தையே ஸ்மிருதி பின் தொடர்கிற மாதிரிப் பசுமாட்டின் அடியை ஸுதக்ஷிணை பின்பற்றினாள். ஸுதக்ஷிணை முழுக்க அப்படியே பசு மாட்டோடு போகாது கொஞ்ச தூரம்தான் போனாள். அதுபோல் வேதத்தில் இருப்பதை எல்லாம் ஸ்மிருதிகள் சொல்லவில்லை. அவை நினைவுக்குறிப்புகள்தான். ஆனால் வேதத்தின் அடியும் பொருளும் தப்பாமல், அதில் இருப்பதையே ஸ்மிருதிகள் சொல்லியிருக்கின்றன. வேதத்திலிருக்கிற அத்தனை ஆயிரம் மந்திரங்களையும் ஸ்மிருதி சொல்லவில்லை. அவற்றைப் பிரயோஜனப்படுத்துகிற வழியையே சொல்கிறது. அதாவது வேதம் போகிற வழியில் அதைக் கொஞ்ச தூரம் அனுஸரிக்கிறது.

‘பரிசுத்த அந்தஃகரணத்தையுடைய ஸுதக்ஷிணை பதியைப் பின்பற்றி நந்தினியின் குரதூளி எழும்பும் பவித்திர மார்க்கத்திலிருந்து சிறிதேனும் வழுவாமல் போனாள்’ என்று சொன்ன காளிதாஸன் இதற்கு ஒரு நல்ல உவமை சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்தவுடன் தன் மனஸில் பளீரென்று எழுந்த உவமையாக, ‘வேத அர்த்தத்திலிருந்து கொஞ்சங்கூட வழுவாமல் ஸ்மிருதி அதைப் பின்பற்றிப் பேர்வது போல்ப்

போனான்' என்கிறான்.

எப்பொழுதும் உபமானமானது உபமேயத்தைவிட உயர்ந்ததாக இருக்கும். சந்திரன் மாதிரி, தாமரைப்பூ மாதிரி ஒருத்தர் முகம் இருந்தது என்று சொன்னால் வாஸ்தவத்தில் உபமானமான சந்திரனும், தாமரைப்பூவும் உபமேயமான முகத்தைவிட உயர்ந்ததாகத்தான் இருக்கும். அந்தப்படி, இங்கு பர்த்தாவான திலீபனைப் பசுவின் சுவட்டால் பின்பற்றிய பரம பவித்ரையான ஸுதஷிணை என்ற உபமேயத்துக்கு உபமானமாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்ம்ருதியானது ச்ருதியை இன்னம் ரொம்பக் க்ளோஸாகப் பின்பற்றுகிறது என்று ஆகிறது. உவமை சொல்வதில் அதிச்ரேஷ்டனான காளிதாஸன் இந்த உபமானத்தைச் சொன்னான் என்பதைவிட, ஸ்மிருதிகள் முழுக்கவும் ச்ருதிகளை அனுஸரித்தவையே என்பதற்கு ஆதாரம் வேண்டிய தில்லை!

**ச்ருதி - ஸ்மிருதி;
ச்ரௌதம் - ஸ்மார்த்தம்**

ச்ருதி-ஸ்ம்ருதிகளுக்கிடையே பேதம் கற்பிப்பது தப்பு. ச்ருதி-ஸ்ம்ருதி-புராணம் மூன்றும் ஒரே tradition (மரபு)தான். 'ச்ருதி-ஸ்ம்ருதி-புராணானாம் ஆலயம்' என்று பகவத்பாதாளைச் சொல்கிறோம். இவை ஒன்றுக்கொன்று வித்யாஸமானவையாக இருந்தால் எப்படி ஒருத்தரிடமே மூன்றும் சேர்ந்திருக்கும்?

ஆசாரியாளின் வழியை அனுஸரிப்பவர்களுக்கு ஸ்மார்த்தர்கள் என்பது பெயர். 'ஸ்மார்த்தர்' என்றால் ஸ்மிருதிகளைப் பின்பற்றுகிறவர்' என்பதே அர்த்தம். வேதத்தை நிலைநாட்டவே ஆசார்யாள் அவதரித்தார் என்று சொல்லிவிட்டு, அவரது வழியில் போகிறவர்களை ஸ்மார்த்தர் என்றால் வேதமும் ஸ்மிருதியும் ஒன்று என்றுதானே ஆகிறது!

இப்போது, வேதத்திலே வ்யக்தமாக (வெளிப்படையாக)ச் சொல்லாமல் ஸ்மிருதிகளில் சொல்லியுள்ள அனுஷ்டானங்களை ஸ்மார்த்த கர்மா என்றும், வேதமான ச்ருதியிலேயே வ்யக்தமாகச் சொன்ன அனுஷ்டானங்களைச் ச்ரௌத கர்மா என்றும் சொல்கிறோம். இதனால் ச்ரௌதத்தைவிட ஸ்மார்த்தம் கீழானது என்று நினைத்து விடவே கூடாது. கிருஹஸ்தனுக்கு மிகவும் முக்யமான ஓளபாஸனம், வீட்டிலே இவன் செய்ய வேண்டிய அதி முக்யமான (domestic) க்ருஹ்ய கர்மாக்கள், வைதிகக் கர்மாக்களில் ரொம்பவும் அவசியமான தான பித்ரு சிராத்தம் இவையும், பாக யக்ஞங்கள் என்ற ஏழு வேள்விகளும் ஸ்மார்த்த கர்மாக்கள்தான். இவற்றிலெல்லாம் வேத மந்திரங்களேதான் பிரயோஜனமாகின்றன. ஆகையால் ச்ருதியின் உள்பாவத்தை நன்றாகப் புரிந்து கொண்டேதான் இவற்றை ஸ்மிருதிக்காரர்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது.

ஆகையால் ச்ருதியை விட ஸ்மிருதி கீழானது, ஸ்மிருதியை விடப் புராணம் கீழானது என்றெல்லாம் நினைக்காமல் எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து, integrated-ஆக நினைக்க வேண்டும்.

வேத தர்மங்களைப் புராணம் கதையாகச் சொல்கிறது. வேத தர்மங்களையும் கர்மங்களையும் ஸ்மிருதியானவை கதையில்லாத உபதேசங்களாக, விதிகளாகத் தருகின்றன; கர்மாக்களின் வழிமுறைகளையும் தருகின்றன.

வேதம் முனிவர்களுக்கு intuition-ல் (உள்ளுணர்வில்) பளீரென்று தெரிந்தது. அதை அவர்கள் செய்யவில்லை. வெறுமே கண்டு கொண்டார்கள். இங்கே அவர்களுடைய மூளைக்கு வேலையே இல்லை!

ச்ருதும் பச்யந்தி முனய:

'வேதத்தை முனிவர்கள் வெறுமே கண்டு கொண்டார்கள்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிச் கண்டெடுத்ததில் தங்கள் மூளையைச் செலுத்தி, ஜனங்களுக்கு தர்மங்களையும் கர்மங்களையும் பாகுபடுத்தி, வகை தொகையாகத் தர்

வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் நினைவு படுத்திக் கொண்டு கோத்துக் கொடுத்ததே ஸ்மிருதி. ஸ்மிருதி என்றால் நினைவு என்று முன்பே சொன்னேனல்லவா?

வேதம் தோன்றியது தானாக உண்டான அனுபவம். அதிலிருந்து ரிஷிகள் நினைவால் உண்டாக்கியது தர்ம சாஸ்திரம் எனப்படும் ஸ்மிருதிகள்.

‘ஸம்ஸ்கார ஜன்யம் ஞானம் ஸ்ம்ருதி:’ என்று, நியாய சாஸ்திரத்தில் ஸ்மிருதிக்கு லக்ஷணம் சொல்லியிருக்கிறது. ஸம்ஸ்காரத்திலிருந்து பிறக்கும் அறிவே ஸ்மிருதி என்று அர்த்தம்.

இந்த இடத்தில் ‘ஸம்ஸ்காரம்’ என்பதற்கு ‘அதிந்திரியம்’ என்றும் இன்னொரு பேர் சொல்லியிருக்கிறது. இது என்ன?

காசிக்குப் போய் நேரிலே அந்தக் க்ஷேத்ரத்தைப் பார்த்தோம். நேரிலே பார்த்தது அனுபவம். ஊருக்குத் திரும்பி வந்து ரொம்ப நாள் கழித்துக் கோயிலுக்குப் போகிறபோது, இந்த உள்ஊர்க் கோயிலிலும் ‘காசி விச்வநாதர் ஸன்னிதி’ என்று இருப்பதற்குப் போகிறோம். உடனே காசியிலே நாம் அனுபவித்த விச்வநாத தரிசனம் ஞாபகம் வருகிறது. நடுவே பலநாள் இந்த நினைவு இல்லை. அனேகம் பேரைப் பார்க்கிறோம். பிறகு நினைப்பதில்லை. மறுபடி பார்த்தால் மட்டும், ‘ஓஹோ, முன்னே பார்த்திருக்கிறோமே!’ என்று பழைய ஞாபகம் வருகிறது. இடையிலே நினைவு இல்லை. அப்படி இடையில் இருக்கிற நிலைதான் ஸம்ஸ்காரம் அல்லது அதிந்திரியம் என்பது. அதிலே அனுபவத்தின் impression (பதிவு) உள்ளூற இருக்கிறது. இந்த ‘இம்ப்ரெஷன்’ அப்புறம் ‘எக்ஸ்ப்ரெஷ்’னாக வெளிப்படுவதுதான் ஸ்மிருதி (நினைவு). ஆக அனுபவம், அந்த அனுபவத்தில் ஏற்பட்ட உள் இம்ப்ரெஷனான ஸம்ஸ்காரம் என்ற இரண்டையும் கொண்டே ஸ்மிருதி என்ற நினைவு உண்டாகிறது.

அனுபவமான வேதம் நினைவான ஸ்மிருதியாக, தர்ம சாஸ்திரமாக வந்திருக்கிறது. வேத மூலம் இல்லை என்றால் ஸ்மிருதி என்ற பேரே தப்பு. இந்த ஸ்மிருதிக்கு எது ஆதார

மான அனுபவம் என்றால் வேதம்தானே? அப்படியொரு ஆதாரமில்லாவிட்டால் 'நினைவுக் குறிப்பு' என்று பொருள் படும்படிப் பேர் வைத்திருப்பார்களோ? ஏற்கெனவே ஆதார மில்லாமல் புதிதாகத் தோன்றுவதை ஞாபகக் குறிப்பு என்று யாராவது சொல்வார்களா?

நேராக ச்ருதியிலேயே சொன்ன ச்ரௌதம் ஸந்தேஹத்துக்கு இடமில்லாமல் நமக்கு 100% பிரமாணம் என்பதில் யாருக்கும் இரண்டாவது அபிப்பிராயமில்லை. அதற்காக அப்படி நேராக ச்ருதியில் இல்லாமல் ஸ்மிருதியிலேயே உள்ள ஸ்மார்த்தம் இரண்டாம் பக்ஷப் பிரமாணம் என்று அர்த்தமில்லை. ச்ரௌ தத்துக்கு ஆக்ஷேபமாக, மாறாக ஸ்மார்த்தம் பேசாது. ச்ரௌ தத்துக்கு அதிகமாகவே சிலதை அது சொல்கிறது. இவையும் நமக்குப் பூர்ணப் பிரமாணமே. ஏனென்றால் ச்ருதியின் inner spirit-ஐ (உள்பாவத்தை)ப் புரிந்து கொண்டே இவற்றை ஸ்மிருதி சொல்கிறது. மஹாபுராணங்களிலும், இதிஹாஸங் களிலும்விட்டுப் போனதையும் ஸ்தல புராணங்கள் எடுத்துச் சொல்லி இட்டு நிரப்புகிற மாதிரி, ச்ரௌதத்தில் விட்டுப் போனதையே ஸ்மார்த்தத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் 'ச்ருதி பிரமாணம்', 'ஸ்மிருதி பிரமாணம்' என்ற இரண்டு வார்த்தைகள் அடிபடுவதைப் பார்த்து, இவற்றுக்கிடையில் வித்யாஸமோ, ஏற்றத் தாழ்வோ கற்பிக்கக் கூடாது!

மேலே ஸம்ஸ்காரம் என்ற வார்த்தையைச் சொன்னேன். ஆனால் அதற்குச் சொன்ன அர்த்தம் தர்க்க சாஸ்திரப்படி யானது. Impression on memory (ஒரு விஷயம் மூளைக்குள் பதிந்திருப்பது) என்பது இந்த இடத்தில் அர்த்தம் என்று சொன்னேன்.

பொதுவாக ஸம்ஸ்காரம் என்றால் இப்படி அர்த்தம் செய்ய மாட்டார்கள். 'ஸம்-நன்றாக; காரம்-ஆக்குவது'; 'ஒன்றை நன்றாக ஆக்குவதே ஸம்ஸ்காரம்' என்பதுதான் பொதுவான அர்த்தம்.

இம்மாதிரி ஒரு ஜீவனைப் பரமாத்மாவிடம் சேர்க்கிற அளவுக்கு நன்றாகச் சுத்தப்படுத்துகிற ஸம்ஸ்காரங்களையே தர்ம சாஸ்திரங்கள் நமக்கு விசேஷமாகச் சொல்கின்றன.

கல்ப ஸூத்ரங்களில் சொன்னதை அனுஸரித்து ஒரு ஜீவன் இந்த ஜீவ யாத்திரையில் (ஒரு ஜன்மாவில்) செய்ய வேண்டிய நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களை விரிவாகத் தர்ம சாஸ்திரங்களிலிருந்தே அறிகிறோம்.

நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்கள் என்னென்ன என்று கொஞ்சம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்கள்

இந்த லோக வாழ்க்கையில் ஸந்தோஷம், துக்கம் இரண்டும் கலந்து கலந்து வருகின்றன. சிலருக்கு ஸந்தோஷம் அதிகமாக இருக்கிறது. சிலருக்குத் துக்கம் அதிகமாக இருக்கிறது. மனஸைக் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வந்து, எத்தனை துக்கத்திலும் சிரித்துக் கொண்டு ஸந்தோஷமாயிருப்பவர்கள் எங்கேயாவது அபூர்வமாக இருக்கிறார்கள். ஸந்தோஷப்பட எத்தனையோ இருந்தும் திருப்தியில்லாமல் அழுபவர்களோ நிறைய இருக்கிறோம். குறையிருக்கிறது என்றால் துக்கம் என்றுதான் அர்த்தம்.

எப்போதும் ஸந்தோஷமாயிருக்க வேண்டும் என்பதுதான் அத்தனை ஜீவராசிகளும் விரும்புவது. எப்போதும் ஸந்தோஷமாயிருக்கிற இடங்கள் இரண்டு உண்டு. தேவலோகம் அல்லது ஸ்வர்க்கம் என்பது ஒன்று. இன்னொன்று ஆத்ம ஞானம். ஆத்மா ஸந்தோஷமே வடிவானது. ஆனந்தமே பிரம்மம் என்று உபநிஷத் சொல்கிறது. அந்தப் பிரம்மம்தான் ஆத்மா. இப்படித் தெரிந்து கொண்டு விட்டால் சாச்வத ஸந்தோஷந்தான். ஆனால் இது இந்திரியங்களாலும் மனஸாலும் அனுபவிக்கிற ஸந்தோஷம் அல்ல. இந்திரியம், மனஸ் எல்லாவற்றையும் கடந்து, 'சரீரம் நானில்லை, புத்தி நானில்லை, சித்தம் நானில்லை' என்று பண்ணிக் கொண்ட உச்சாணி நிலை அது!

இந்திரியங்களாலும் மனஸாலும் ஸந்தோஷத்தை ஸதாவும் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிற இடமே தேவலோகம். பாட்டு, கூத்து, கந்தர்வ கானம், ரம்பை-மேனகை நர்த்தனம், கல்பக விருக்ஷம், காமதேனு, நந்தவனம் எல்லாம் இருக்கிற உல்லாஸ பூமி அது. அங்கே ஸதா ஆனந்தம். ஆனால் ஆத்ம ஞானியின் ஸந்தோஷத்துக்கும் இதற்கும் வித்தியாஸங்கள் உண்டு. தேவ லோகத்தில் ஸதா ஸந்தோஷமே தவிர, அங்கே போகிறவனுக்கு இல்லை. ஏனென்றால் தேவலோகத்தில் இவனுக்கு சாச்வத வாஸம் கிடைக்காது. ரொம்பப் புண்ணியம் பண்ணினால், அதற்குப் பலனாக நல்லதான அடுத்த ஜன்மா தருவதற்கு முன்பு கொஞ்ச காலம் இவனுக்கு தேவலோக வாஸம் கிடைக் குமே தவிர, தேவலோகத்திலேயே இவனுக்கு நிரந்தர வாஸம் கிடைக்காது. புண்ய பலனை இவன் அனுபவித்து விட்டான் என்று கணக்குப் பார்த்தவுடன் இவனை ஸ்வாமி பூலோகத் துக்கே உருட்டி விட்டுவிடுவார். மனுஷ்யர்களாக இருந்து ரொம்பவும் நிறையப் புண்ணியம் செய்ததால் தேவர்களாகவே ஆகி தேவலோக வாஸம் பெற்ற சிலரைப் பற்றியும் புராணங் களில் இருப்பது வாஸ்தவந்தான். ஆனால் தேவர்களுக்குமே கூட தேவலோகத்தில் நிரந்தர வாஸமில்லை என்றும் அந்தப் புராணங்களே சொல்கின்றன. தேவர்களை சூரபத்மன் அடித்துத் துரத்தினான், மஹிஷாஸுரன் அடித்துத் துரத்தி னான், இந்திரன் உள்பட தேவர்கள் பூலோகத்தில் வந்து திண் டாடினார்கள் என்றெல்லாமும் புராணத்தில் இருக்கிறது. அதனால் தேவலோகத்தில் எப்பொழுதும் இருக்க முடிந்தால் சாச்வத ஸந்தோஷமாக இருக்கும் என்று hypothetical-ஆக வேண்டுமானால் சொல்லலாமே தவிர, அப்படி யாரும் இருந்த தில்லை; இருக்கவும் முடியாது என்றுதான் தெரிகிறது!

இந்திரியத்தால் ஸந்தோஷம் என்கிறபோது வெளியிலே உள்ளவற்றை அனுபோகம் பண்ணுவதால்தான் அது கிடைக் கிறது. வெளியிலே இருப்பதை எப்படி எப்போதும் நம்மிடம் தக்க வைத்துக் கொள்ள முடியும்? அது கையை விட்டுப் போனாலும் போகும்தான். காமதேனுவும், கல்பக விருக்ஷமும், ஐராவதமும், இந்திராணியுமேகூட இந்திரன் கையை விட்டுப் போய், அவன் தனியாகத் தவித்த ஸந்தர்ப்பங்கள் இருந்திருக் கின்றன. ஆகையால் வெளியிலிருப்பதை depend பண்ணுகிற (சார்ந்திருக்கிற) தேவலோக இந்திரிய ஸௌக்யம் நிஜத்தில்

சாச்வதமேயில்லை! வெளி-உள் என்று எதுவுமே இல்லாமல் ஆத்மாவிலேயே, ஸ்திதப் பிரக்ஞன் என்று பகவான் (கீதையில்) சொன்னது போல் ஆணி அடித்த மாதிரி ஊன்றிவிடுகிற வனுக்குத்தான் ஸதானந்தம். இந்திரனின் ஆனந்தமும் இந்த ஆத்மானந்த மஹாஸமுத்திரத்தில் துளியிலும் துளிதான் என்கிறார் ஆசார்யாள்.

யத் ஸௌக்யாம்புதி லேச லேசத இமே
சக்ராதயோ நிர்வ்ருதா

(மனீஷா பஞ்சகம்)

இந்திரியங்களையும் மனஸையும் பயிர்த்தண்டிலிருந்து ஈர்க்கை உருவுகிற மாதிரி உருவிப் போட்டுவிட்டு ஆத்மாவாகவே இருந்து விட்டால் இந்த ஸதானந்தம் கிடைப்பதாக உபநிஷத் சொல்கிறது. அதற்கு ரொம்பவும் தைரியம் வேண்டும். 'சரீரம் நானில்லை, அதன் ஸுகதுக்கம் எனக்கில்லை' என்று அதை உயிரோடு இருந்து கொண்டிருக்கும்போதே கிள்ளிப் போடுவதற்கு ரொம்பவும் தைரியம் வேண்டும். சித்த சுத்தி ஏற்பட்டாலொழிய இது வராது. சித்தம் சுத்தியாவதற்குத்தான், கர்ம அனுஷ்டானம். ஒரு ஜீவனை வேத மந்திரங்களால் இப்படிப் பரிசுத்தி பண்ணி, அந்த மந்திரங்களோடு சேர்ந்த காரியங்களில் ஈடுபடுத்துவதற்காகவே நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்கள் இருக்கின்றன. அதாவது அத்வைத முக்திக்கு முதல் படியாக இவை உள்ளன!

இந்தக் கர்ம அனுஷ்டானத்தால் சித்த சுத்தியை ஸம்பாதித்துக் கொள்வதே லக்ஷ்யமாக இருக்க வேண்டும்; அப்புறம் சுத்தமான அந்தஸ்க்ரணத்தைப் பெற்றுவிட்ட ஜீவன் ஆத்ம விசாரம் செய்து ஸதானந்தமான ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை அடைய வேண்டும் என்பது ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதர்களின் கொள்கை. இந்த லக்ஷ்யம் இருந்தும் கர்மாவைக் கடைசி மட்டும் விடாமலே, ஸன்னியாசியாகி ஞான விசாரம் செய்யாமலே இறந்து போனால் அவன் பிரம்ம லோகத்துக்குப் போகிறான் என்றும், மஹாப் பிரளயத்தில் பிரம்மா பிரம்மத்தோடு ஐக்கியமாகிறபோது இவனும் அத்வைத முக்தி அடைந்துவிடுகிறான் என்றும் சொல்கிறார். இப்படிப்பட்ட லக்ஷ்யம் இல்லாமல் கர்மாவுக்காகவே கர்மா பண்ணினால் தேவலோகம் கிடைக்

கும். ஆனால் அது நிரந்தரம் இல்லை. இருந்தாலும் பூலோக அவஸ்தையைவிட, கொஞ்ச காலமானாலும் தேவலோக வாஸம் சிலாக்யம்தானே? அங்கே அனுப்புவதும் ஸம்ஸ்காரங்கள்தான்!

மூன்று விதமான லோகங்கள்

தேவலோகம், மனுஷ்ய லோகம் என்ற இரண்டோடு நரக லோகம் என்று ஒன்றைச் சொல்கிறோம். வஸிக்குமளவும் இன்பமே உள்ளது தேவலோகம்; இன்பமும் துன்பமும் கலந்திருப்பது மனுஷ்ய லோகம். துன்பம் மட்டுமே உள்ள லோகமும் இருந்தாக வேண்டும் அல்லவா? அதுவே நரகம். மஹா பாபம் பண்ணினவன் அடுத்த ஜன்மா நீசமாக எடுப்பதற்கு முன்பு, தன் பாபகர்மாவுக்கு அதிகப்படி தண்டனையாக இந்த நரகத்துக்குப் போகிறான் என்று சாஸ்திரம் சொல்கிறது. அங்கே ரொம்பவும் கஷ்டப்பட்டு அனுபவித்து, அதிகப்படி பாவத்தைக் கழித்தபின் மறுபடி பூலோகத்துக்கு வருகிறான்; மறு ஜன்மா எடுக்கிறான்.

ஸுக-துக்கங்கள் சீதோஷ்ணத்தைப்போல இருக்கின்றன. லோகங்களெல்லாம் தெர்மாமீட்டர் போல இருக்கின்றன. அந்தத் தெர்மாமீட்டரில் கொதிக்கும் இடம் (boiling point) தான் நரகலோகம். ஜில்லென்று உறையும் இடம் (freezing point) ஸ்வர்க்க லோகம். நடுவில் டிகிரிகள் இருக்குமிடம் பூலோகம். இந்த நடு பாகத்திலே உறைகிற டிகிரிக்குக் கிட்டேயிருந்து ஆவியாய்ப் போகிற டிகிரிக்குக் கிட்டே வரை பல டிகிரிகள் இருக்கின்றன. கொதிக்கும் இடத்தில் (boiling point) குளிர்ச்சி இல்லை. உறையும் இடத்தில் (freezing point) உஷ்ணமே இல்லை. இந்த இரண்டுக்கும் நடுவில் பல விதமான டிகிரிகளும் இருக்கின்றன. இந்த மூன்றையும் மூன்று லோகங்களுக்கு உபமானமாகச் சொல்லலாம். மேல் லோகம் ஒருவகை. அவை இந்திரனிருக்கிற தேவ லோகம், பிரம்மாவின் ஸ்த்ய.

லோகம், விஷ்ணுவின் வைகுண்டம், பரமேஸ்வரனின் கைலாஸம் முதலியவை. உபநிஷத் இவற்றை ஒன்றாகச் சொல்லும்; பிரம்மலோகம் என்றே சொல்லும். புராணங்கள் பிரித்துச் சொல்லும். கீழே இருப்பது நரக லோகம். மத்தியில் இருப்பது ஸுகம், துக்கம் இரண்டும் கலந்தாங்கட்டியரன் மிச்சரலோகம் எனப்பட்ட நம்முடைய மண்ணுலகம். இங்கே ஸுகதுக்கங்கள் பலவிதமான விகிதத்தில் கலந்திருக்கின்றன. ஜாஸ்தி ஸுகம்-ஸ்வல்ப துக்கத்திலிருந்து ஜாஸ்தி துக்கம்-ஸ்வல்ப ஸுகம் வரை பல தினுஸான விகிதங்கள்; பல டிகிரிகளைப் போல!

ஆனாலும் நம்முடைய சாஸ்திரப்படி மற்ற லோகங்களை விட இந்தப் பூலோகந்தான் உயர்ந்தது! ஏன்? இதிலிருந்து எந்த லோகத்துக்கு வேண்டுமானாலும் போகலாம். மற்ற லோகங்களுக்குப் போனால் இஷ்டப்படி அவ்விடத்தை விட்டுப்போக முடியாது. நரகத்தின் கஷ்டம் தாங்காமல் ஓடி வந்துவிடலாமா என்றால் முடியாது. பாப கர்மா தீருகிறவரை அங்கே இருந்து தான் தீர வேண்டும்! தர்மராஜா இவ்வளவு காலம் இருக்க வேண்டுமென்று எழுதி வைத்திருப்பான். அங்கெல்லாம் நாமாக ஒன்றும் செய்ய முடியாது. 'ஸ்வர்க்கம் நன்றாயிருக்கிறதே, இன்னும் கொஞ்சம் காலம் அங்கேயே இருக்கலாமே' என்று ஆசைப்பட்டாலும், புண்ய கர்மா தீர்ந்தபின் அங்கே நீடிக்க முடியாது. 'தொபுகடர்' என்று பூலோகத்தில் வந்து விழ வேண்டியதுதான். பூமியில் மட்டுமே நமக்கு தனி ஸ்வாதந்திரியம் கொஞ்சம் இருக்கிறது. புண்ணியம் பண்ணலாம். பாபமும் பண்ணலாம். கையினால் பூஜையும் பண்ணலாம், அடிக்கவும் செய்யலாம். நாக்கினால் நாம் ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணலாம், அல்லது யாரையாவது வையலாம். இரண்டுக்கும் நமக்குச் சக்தி இருக்கிறது. இப்படி ஒவ்வொரு இந்திரியத்துக்கும் இரண்டுவித சக்தியை பகவான் கொடுத்திருக்கிறார்!

இந்த ஸ்வாதந்திரியம் மற்ற லோகங்களிலில்லை. அவையெல்லாம் போக பூமிகள். மாடாகப் பிறந்தால் புண்ணியம் பண்ண முடியுமா? தேவர்களும் அந்த மாட்டைப் போன்றவர்கள்தான்! மாட்டுக்குப் பாபமும் இல்லை; புண்ணியமும் இல்லை. இந்த பூலோகத்தில் மனுஷ்யராகப் பிறந்த நாம் மட்டுமே கர்மானுஷ்டானம் பண்ணி நல்ல கதியடையலாம். தேவ லோகத்தில் அது முடியாது. கிருஷி (உழவு) பண்ணுகிற

பண்ணை ஸ்தானம் நம் உலகம்தான். பாக்கியெல்லாம் இங்கே நாம் உற்பத்தி பண்ணுவதன் பலனை சாப்பிடுகிற ஹோட்டல் ஸ்தானம்! உற்பத்தி ஸ்தானம் அல்ல! அங்கே பலன்களை அனுபவிக்கலாம். எவ்வளவு புண்ணிய பாபம் பண்ணியிருக்கின்றோமோ எவ்வளவு பலன்களை அனுபவிக்கலாம். அதனால் அவற்றுக்குப் போக பூமியென்ற பெயர் ஏற்பட்டது. நம் லோகமே கர்ம பூமி. பண்ணுகிற சக்தி இங்கேதான் உண்டு. இங்கும் சுதந்திர மனஸால் யோசித்துப் பண்ணுவது மனுஷ்ய ஜன்மத்திற்குத்தான் உண்டு. மற்றவையெல்லாம் 'இன்ஸ்டிங்க்ட்' (உள்ளுணர்ச்சி) படிச் செய்கிற ஜீவராசிகளே. கர்மாவைப் பண்ண மற்ற லோகங்களிலிருப்பவர்க்கு அதிகாரம் இல்லை.

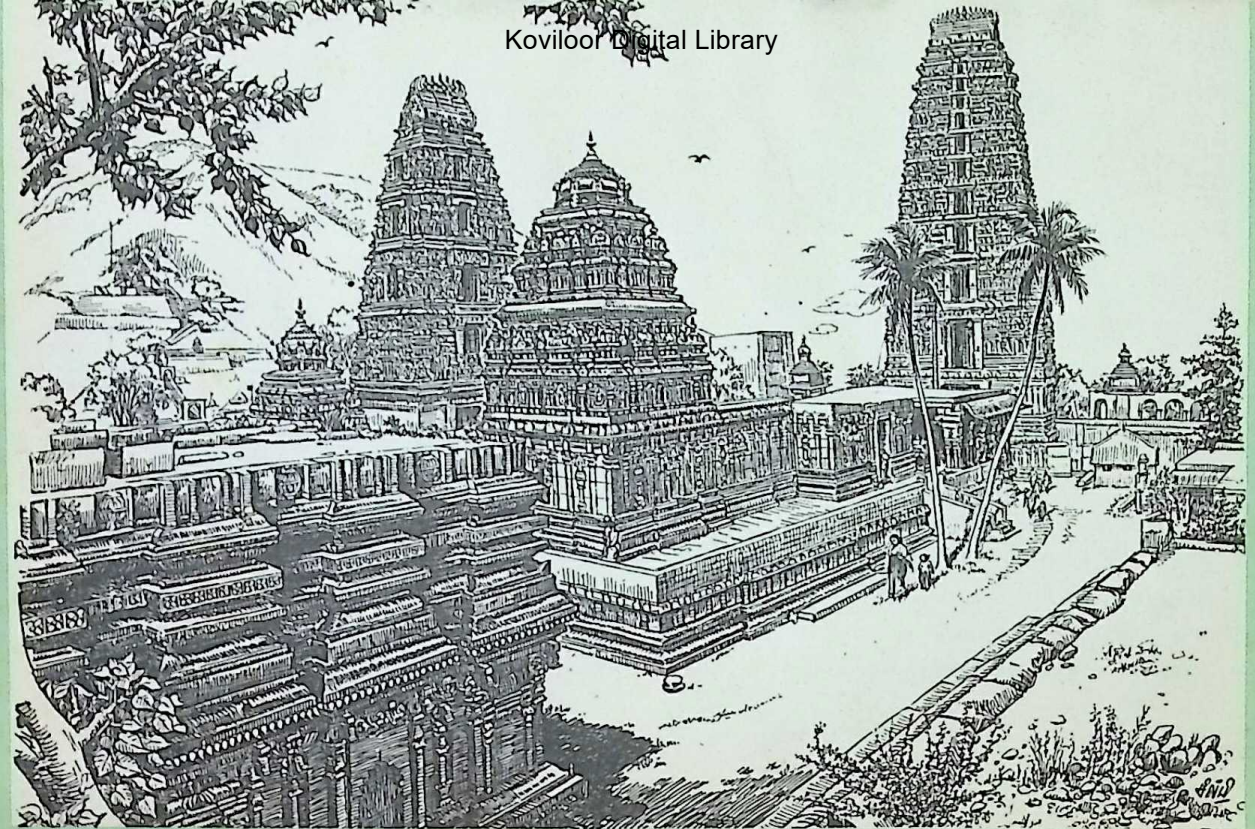
மனுஷ்யன் செய்கிற கர்மா, அவனுடைய குணம் ஆக இரண்டும் சேர்ந்து ஜீவனை மற்ற லோகங்களுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போகின்றன. வேலை செய்து குணத்தை நல்லதாக ஆக்கிக் கொண்டு பரலோகத்திற்குப் போவதற்கு இந்தக் கர்ம பூமியைத் தவிர இதர பூமிகளில் ஸாத்தியமில்லை.

ஒரு கர்மாவைச் செய்ய வேண்டுமென்றால் அதற்குக் கால, தேசக் கட்டுப்பாடு உண்டு. சிராத்தம் அர்த்த ராத்திரியில் பண்ணலாமா? கூடாது. அததற்கு ஏற்பட்ட காலம் உண்டு. அப்படியே அந்தக் கர்மா செய்ய வேண்டிய தேசம் ஒன்று இருக்கிறது. அந்தக் கர்மாவைப் புண்ணிய பூமியில்தான் பண்ண வேண்டும். முக்கியமாகப் பாரத வர்ஷத்தில் வைதிக கர்மாக்கள் பண்ணப்பட வேண்டும். இந்தத் தேசத்திலும் சில காலங்கள் நிஷித்தமானவை; சில இடங்கள் நிஷித்தமானவை. பரிசுத்த இடத்தில் பரிசுத்த காலத்தில் கர்மாக்களைப் பண்ண வேண்டும்.

அடுத்த புத்தகத்தில்...

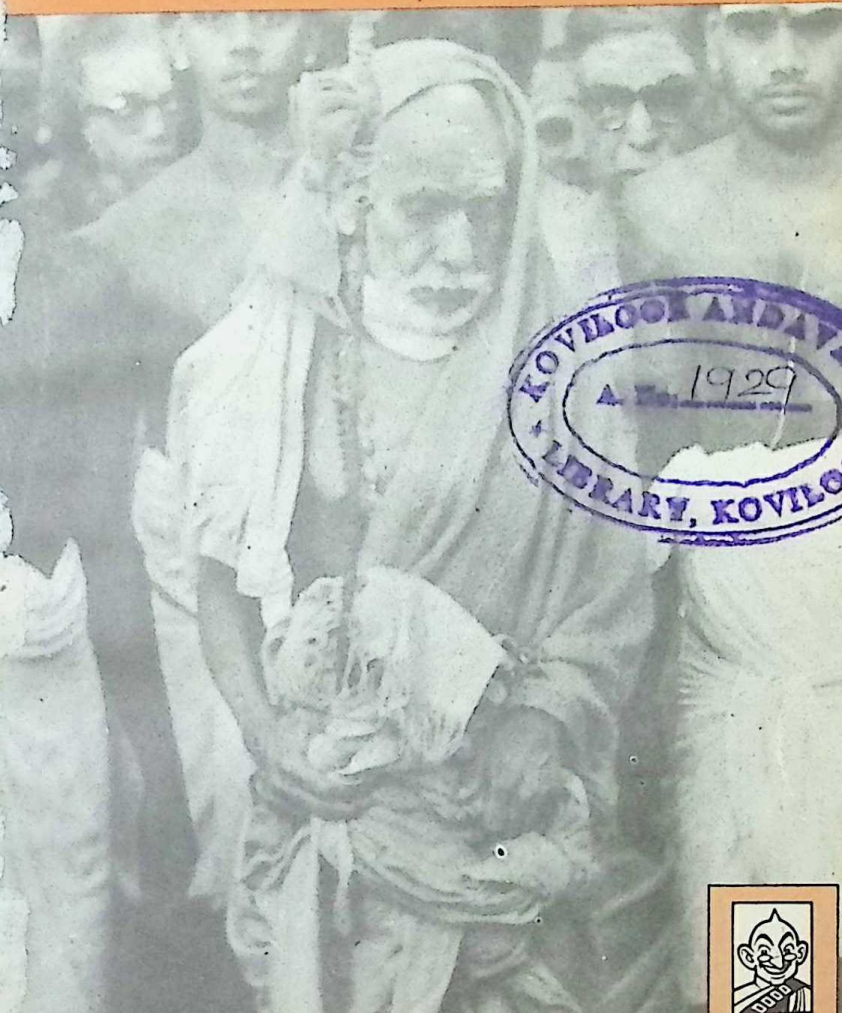
வேதம் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

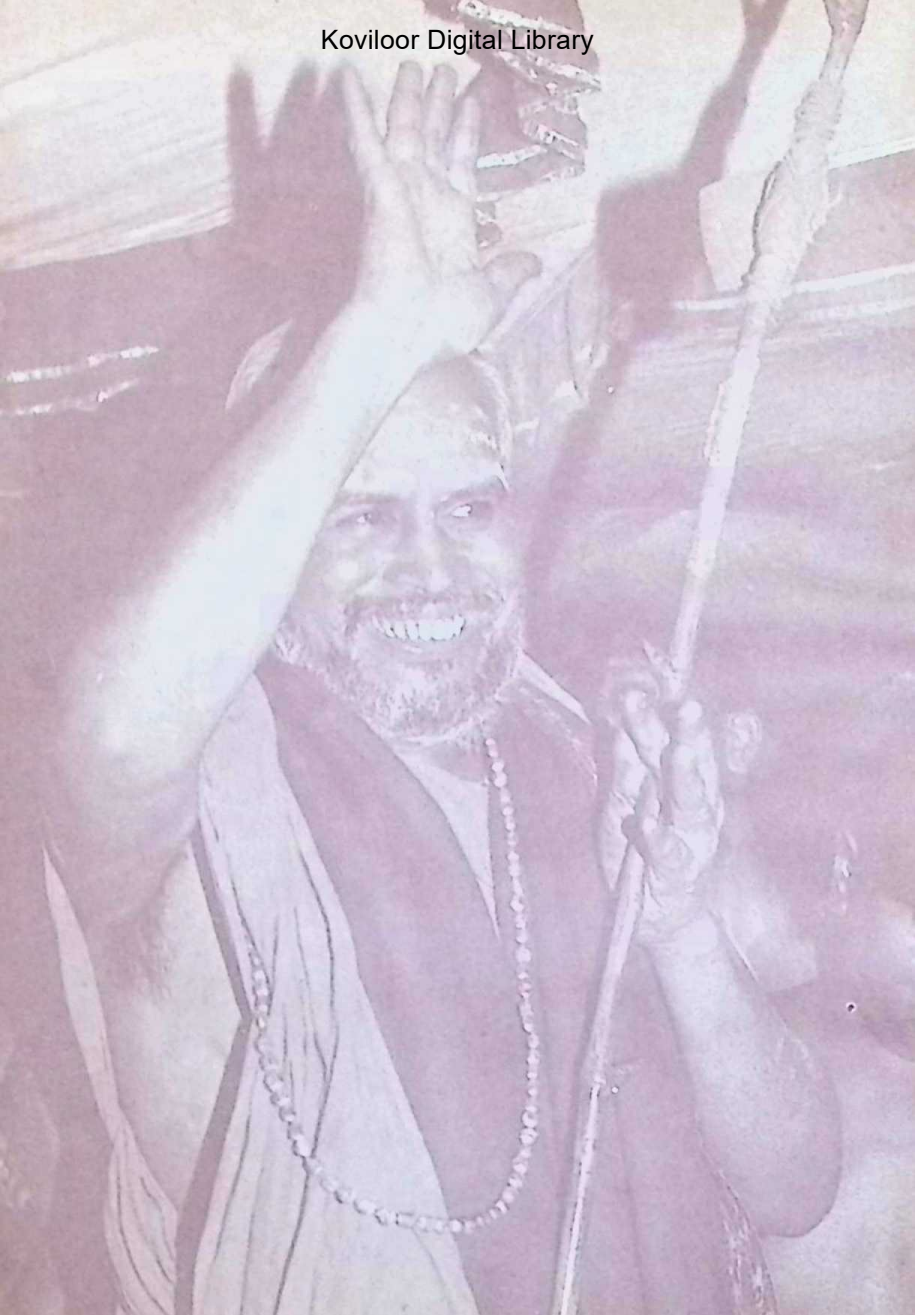

மங்களகிரி லக்ஷ்மி நரசிம்மஸ்வாமி கோயில்

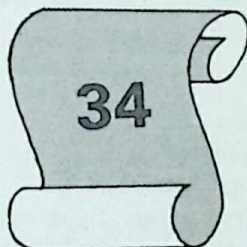
அருள் உறை

கேரள மாநில அரசு
Koviloor Digital Library
ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சத்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

பின் அட்டை ஒவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

‘தெய்வத்தின் குரல்’ (வானதி பதிப்பகம்) இரண்டாம் பகுதியிலிருந்து
தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விசுவன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை - 600 002.

வேதம்

ஸம்ஸ்காரம்
என்பதன் பொருள்

கர்மா என்றால் என்ன? கர்மா என்பது காரியம். ஒரு வேஷ்டியை உண்டாக்குவதற்கு எவ்வளவு காரியங்கள் செய்ய வேண்டியிருக்கின்றன! பஞ்செடுத்து, கொட்டை பிரித்து, நூல் நூற்று, தறியில் நெய்து, சாயம் தோய்த்து - என்றிப்படி எத்தனை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது? அதைப் போல அனேகக் காரியங்கள் பண்ணி ஒருவனை ஆத்மவித்தாக்க வேண்டும். குணத்தினாலும் சரீரத்தினாலும் சேர்ந்து, ஒன்றையொன்று பரிசுத்தி பண்ணிக் கொள்ளும் முறையில் கர்மா செய்ய வேண்டும். இப்படிப்பட்ட கர்மாவுக்கே ஸம்ஸ்காரம் என்று பெயர்.

ஒரு பதார்த்தத்துக்கு உள்ள தோஷத்தைப் போக்குவது எதுவோ, குணத்தைப் புகட்டுவது எதுவோ அதுதான் ஸம்ஸ்காரம். உதாரணமாக கேச ஸம்ஸ்காரம் என்பது க்ஷௌரம் (க்ஷவரம்) செய்து கொள்வது, அழுக்கு பேன் முதலியவற்றை எடுப்பது, தைலம் தேய்ப்பது முதலியவை. ஜீவாத்மாவுக்குத் தோஷங்கள் இருக்கின்றன. தோஷத்தை நிவர்த்தி பண்ணிக் குணத்தை நிரப்ப வேண்டும். சீப்பினால் வாரித் தைலம் தேய்ப்பது போன்றது ஸம்ஸ்காரம். வயலில் சில ஸம்ஸ்காரங்கள் செய்யப்படுகின்றன. முதலில் காயப்போட வேண்டும்; பின்பு உழ வேண்டும்; ஜலம் விட்டுப் பறம்படிக்க வேண்டும். பிறகு விதைக்க வேண்டும்; நாற்றுப் பிடுங்க வேண்டும்; களை பிடுங்க வேண்டும்; ஜலம் பாய்ச்ச வேண்டும்; அதிக ஜலமிருந்தால் மடை திறந்துவிட வேண்டும்; விளைந்த பின் அறுவடை செய்ய வேண்டும்; களத்தில் அடிக்க வேண்டும்; பதர் தூற்ற

வேண்டும்; நெல்லைக் கோட்டை கட்ட வேண்டும்; பின்பு அந்த நெல் பழக வேண்டும். அப்புறம்தான் அதை உபயோகிக்க வேண்டும். இவ்வளவு காரியங்கள் இருக்கின்றன. பஞ்ச நூலாகி வேஷ்டியாக வேண்டுமென்றால் பல காரியங்கள் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. பஞ்ச யந்திர சாலையில் எவ்வளவு காரியங்கள் செய்யப்படுகின்றன? நூல் சிக்கலாகாமல் நெய்ய எத்தனை ஜாக்கிரதையுடன் எவ்வளவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது? நம்முடைய ஆத்மாவானது இந்திரிய சலனங்களால் சிக்கலாக இருக்கிறது. சிக்கலை எடுத்து எப்பொழுதும் ஆனந்தமாக இருக்கச் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்வதற்குப் பல தடைகள் இருக்கின்றன. ஏதோ சில ஸமயங்களில் மட்டும் இப்போது ஆனந்தம் உண்டாகிறது. பல விதமான துக்கம், வலி இருந்தும் இவ்வளவையும் மீறிக்கொண்டு கொஞ்சம் ஆனந்தம் உண்டாகிறதே, இந்த ஆனந்தம் எப்பொழுதும் இருக்குமாறு பண்ண வேண்டும். அதற்காக ஜீவனை ப்ரம்ம லோகத்தில் கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வேண்டும். அந்த ஈச்வர ஸன்னிதானத்தில் சேர்ந்து விட்டால் அப்புறம் துன்பமே இராது. பிரளயத்துக்கு அப்புறம் ஐக்கியம் உண்டாகும். ஆகையால் அங்கே சேர்க்கத் தயார் பண்ண வேண்டும்.

இதற்குத்தான் நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களையும் எட்டு ஆத்ம குணங்களையும் ரிஷிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

ஆத்ம குணம் ஆத்மாவை ஸம்ஸ்காரங்களால் சுத்தி பண்ணிக் கொள்வது என்றெல்லாம் சொல்கிறபோது ஆத்மா என்பது த்வைதிகள் சொல்கிற, அதாவது பரமாத்மாவுக்கு வேறாக இருக்கிறாற்போலத் தெரிகிற, ஜீவாத்மாவைத்தான். வாஸ்தவத்தில் இருப்பது ஒரே ஆத்மாதான்; ஜீவ ஆத்மா, பரம ஆத்மா என்ற பேதமே இல்லை. இந்த ஆத்மா நித்ய சுத்தமானது. ஆகையால் அதை ஸம்ஸ்காரத்தால் சுத்தி பண்ணுவது என்பதே தப்பு. அது நிர்குணமான வஸ்து. அதனால் ஆத்ம குணம் என்பதும் தப்பு. ஆனாலும் அந்த நிர்குண வஸ்து மாயையோ, கீயையோ எதையோ ஒன்றை வைத்துக் கொண்டு நம் எல்லார் மாதிரியும் ஆகி, நமக்கு 'அதுவேதான் நாம்' என்பது துளிக்கூடத் தெரியாமல்தானே நடைமுறையில் பண்ணி இருக்கிறது? இப்படி த்வைதமாக பேத லெவலில் இருக்கிற ஜீவனைத்தான் இங்கே ஆத்மா என்று சொல்லியிருக்

கிறது. இது அழுக்குப் பிடித்ததுதான்! அதனால் ஸம்ஸ்காரம் பண்ணி இதைச் சுத்தமாக்க வேண்டும். இது துர்க்குணம் பிடித்தது. அதனால் எட்டு ஆத்ம குணங்களை அப்பியஸித்து இதை நல்ல குணமுள்ளதாகக் வேண்டும். அப்புறம் ஸம்ஸ்காரம் முதலான காரியங்களும் போய்விடும். குணங்களும் - உயர்ந்த ஸத்வ குணமுகூடப் - போய்விடும். ஜீவாத்ம - பரமாத்மப் பேதமில்லாத அகண்ட ஏக ஆத்ம அனுபவம் அப்போதுதான் ஸித்திக்கும். அதை அடைவதற்காகவே இப்போது காரியமும் (ஸம்ஸ்காரமும்), குணமும் வேண்டும். இப்படி அஷ்ட குணங்கள்.

நமக்கு லக்ஷ்யமாக உள்ள புராண புருஷர்களின் உத்தம குணங்களை நேரே அப்படியே எடுத்துக் கொண்டு அனுஸரிக்கலாம் என்றால், அதற்கு முடியாமல் ஆசாபாசங்கள், துவேஷங்கள், பயம், மனஸின் மற்ற கிருத்ரிமங்கள் எல்லாம் இடைஞ்சல் செய்கின்றன. நமக்கு நிறையக் கர்மாக்களைக் கொடுத்து, அதோடு, 'இப்படித்தான் உட்கார வேண்டும், இப்படித்தான் நிற்க வேண்டும், இப்படித்தான் சாப்பிட வேண்டும், இப்படித்தான் டிரெஸ் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும்' என்றெல்லாம் ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்கு அடங்கும்படிப் பண்ணினால்தான் மனஸ் தடித்தனமாகக் கண்டபடி போகாமல் இருக்கிறது. தடித்தனம், அஹங்காரம் குறையக் குறையத்தான் ஆசை, துவேஷம், பயம், துக்கம் முதலானவற்றை அடக்கிக் கொண்டு உத்தம குணங்களிலிருந்து நமுவாமல் இருக்க முடிகிறது. ஸம்ஸ்காரங்களும் ஸத்குணங்களும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து வருகின்றன.

ஐடியலாக இருக்கிற புராண புருஷர்களின் குணங்களை - கதையாகக் கேட்டு, நாமும் அப்படி இருக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்ட குணங்களை - நாம் யதார்த்தத்தில் பெறுவதற்கு ஸம்ஸ்காரங்கள் ஸஹாயம் செய்கின்றன!

அஷ்ட குணங்கள்

இப்படி எட்டு குணங்கள். தயை, சூாந்தி, அநஸூயை, சௌசம், அனாயாஸம், மங்களம், அகார்ப்பண்யம், அஸ்ப்ருஹா என்பவை அஷ்ட குணங்கள்.

‘தயை’ என்பது ஸர்வபூதங்களிடமும் அன்பு, அருளுடைமை. மனுஷ்ய வாழ்க்கையின் நிறைந்த பலன், பெரிய ஆனந்தம் அன்பு செய்வதுதான். அதுதான் அஸ்திவாரம், back-bone (முதுகெலும்பு).

‘சூாந்தி’ என்றால் பொறுத்துக் கொள்வது. நமக்கு வியாதி, விபத்து, தாரித்ரியம் முதலானவற்றால் உண்டாகிற கஷ்டங்களைப் பொறுத்துக் கொள்வது ஒன்று; நமக்கு ஒருத்தர் கஷ்டத்தைக் கொடுக்கிறபோது அவரையும் மன்னித்து அன்பைக் காட்டுவது இன்னொரு விதப் பொறுமை.

‘அநஸூயை’ என்பது அத்ரி மஹரிஷியின் பத்னியான மஹா பதிவிரதையின் பேர் என்று கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். அஸூயை இல்லாதவள் அநஸூயை. (அநஸூயை என்று ‘நு’ போட்டுச் சொல்வது தப்பு.) நம்மைவிட ஒருத்தன் நல்ல நிலையில் இருந்தால் வயிற்றெரிச்சல்படக் கூடாது. பொறாமையின் மைதான் அநஸூயை.

முதலில் சொன்ன அன்பு எல்லோரிடமும்; இரண்டாவதாகச் சொன்ன பொறுமை தப்புப் பண்ணுகிறவனிடம்; பொறாமையின்மை நம்மைவிட மேல் ஸ்தானத்திலிருக்கிறவனிடம், அவன் நம்மைக் காட்டிலும் யோக்க்யதையில் குறைந்தவனாக இருந்தாலுங்கூட, நமக்கு மேல் ஸ்தானத்துக்குப் போய் விட்டான் என்றால் அஸூயைப்படக் கூடாது. ‘பூர்வ ஜன்மாவில் நம்மைவிடப் புண்ணியம் பண்ணியிருப்பான். அதனால் தான் பகவான் அவனை உயர்த்தி வைத்திருக்கிறான்’ என்று

‘சௌசம்’ என்பது ‘சசி’ என்பதை வைத்து ஏற்பட்டது. ‘சசி’ என்றால் சுத்தம். ஸ்நானம், மடி வஸ்திரம், ஆஹார நிர்ணயம் முதலான ஆசாரங்கள் எல்லாம் ‘சௌசம்’ என்பதில் வரும். ‘சுத்தம் சுகம் தரும்; சுத்தம் சோறு போடும்’ என்று பாமர ஜனங்களும் சொல்வார்கள். வெளியிலே நன்றாக சுத்தமாக இருக்கிறவனைப் பார்த்தாலே நம் மனஸுக்கும் சுத்தமாயிருக்கிறது!

ஸகல ஜனங்களுக்குமான ஐந்து தர்மங்களை மனு சொல்கிற போதும் முதலில் அஹிம்ஸை, அப்புறம் ஸத்யம், அப்புறம் பிறர் பொருளில் ஆசையின்மை (அஸ்தேயம் - திருடாமலிருப்பது என்பது நேர் அர்த்தம்) என்ற மூன்றைச் சொல்லி, நாலாவதாக இந்தச் ‘சௌசம்’ என்பதையே சொல்கிறார். கடைசியாக இந்திரிய நிக்ரஹம் (புலனடக்கம்) என்பதைச் சொல்கிறார் ★.

‘அனாயாஸம்’ என்பது ஆத்ம குணங்களில் அடுத்தது. ஆயாஸத்துக்கு எதிர்ப்பதம் அனாயாஸம். ‘ஸைட்’டாக இருப்பது என்கிறார்களே அதுதான் அனாயாஸம். ஆயாஸம் இல்லாமல், அதாவது எதையுமே ஒரு சுமையாக எடுத்துக் கொண்டு கஷ்டப்படாமல், ‘ஸைட்’டாக, லேசாக இருப்பது அனாயாஸம். எப்போது பார்த்தாலும் ‘உர்’ரென்று இருந்துகொண்டு, வாழ்க்கையில் தனக்கு எல்லாம் கஷ்டம் என்று புலம்பிக் கொண்டு, நொந்து கொண்டு இல்லாமல், எதிலும் கடுமையாகச் செய்யாமல், நிம்மதியோடு லேசாகச் செய்ய வேண்டும். இப்படிச் செய்வதாலேயே ஆயாஸப்பட்டுக் கொண்டு செய்வதைவிடப் பல மடங்கு வேலை செய்து விடலாம். பதட்ட மில்லாமல் பண்ணுவது அனாயாஸம். பட பட என்று செய்தால் நம்மையும் நெரித்துக் கொண்டு மற்றவர்களையும் நெரிப்பதுதான் மிஞ்சுமே தவிரக் காரியம் ஸரியாக ஆகாது. அனாயாஸம் ஒரு பெரிய virtue (குணசீலம்). அலட்டிக் கொள்ளாமல் இருக்கிற குணம் அனாயாஸம். தானும் சிரமப்

★ அருள்உரை, 6-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள பொதுவான தர்மங்கள் என்ற பிரிவில் சாமானிய தர்மங்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானவை, அஹிம்ஸை, சத்தியம் ஆகிய மூன்று உரைகளையும் பார்க்கவும்.

படாமல், மற்றவர்களையும் சிரமப்படுத்திக் கொண்டிராமல் இருப்பது அனாயாஸம். அனேகக் கர்மானுஷ்டானங்களில் உடம்பால் சிரமப்படத்தான் வேண்டியிருக்கும். சிராத்தம் செய்வதென்றால் மத்யான்னம் இரண்டு மணி, மூன்று மணி வரை பட்டினி கிடக்கத்தான் வேண்டும். ஒரு யாகம் என்றால் அதில் இருக்கிற சரீர சிரமம் கொஞ்ச நஞ்சமில்லை; ஆகையால், இங்கே சிரமப்படக் கூடாது என்பது மனஸினால் சிரமப் படாமலிருப்பதைத்தான் குறிக்கும். எந்தக் காரியமானாலும் விக்கினங்கள் ஏதாவது வரத்தான் செய்யும். இதைப் பார்த்து மனஸை strain பண்ணிக் கொள்ளக் கூடாது. எல்லாம் பகவான் திட்டப்படி நடக்கிறது என்று, மனஸிலே பாரமில்லாமல் இருக்க வேண்டும். ஸங்கீத வித்வான் அனாயாஸமாக தாரஸ்தாயி பிடித்தார் என்றால் என்ன அர்த்தம்? சிரம ஸாத்யமானதையே ஸுலபமாக்கிக் கொண்டு விட்டார் என்றுதானே அர்த்தம்? சிரமமான வாழ்க்கையை அப்படிப் பண்ணிக் கொள்வதுதான் 'அனாயாஸம்'.

'மங்களம்' என்றால் மங்களந்தான்! ஆனந்தமாக - அதிலேயே ஒரு கம்பீரத்தோடு தூய்மையோடு ஆனந்தமாக இருந்து கொண்டிருப்பதுதான் மங்களம். எதற்கெடுத்தாலும் எரிந்து விழுந்து கொண்டோ, மூக்கைச் சிந்திப்போட்டுக் கொண்டோ இல்லாமல், 'ஆஹா' என்று எப்போதும் ஸந்தோஷமாக இருக்க வேண்டும். இதுதான் லோகத்துக்கு நாம் செய்கிற பெரிய ஒத்தாசை, பெரிய தொண்டு. பணத்தை வாரிக் கொடுப்பதைவிட, வேறு ஸர்வீஸ்கள் பண்ணுவதை விட, நாம் போகிற இடமெல்லாம் நம் மங்களத்தாலேயே ஆனந்தத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டிருப்பதுதான் மற்ற ஜீவர்களுக்குப் பெரிய தொண்டு. 'லைட்'டாக, லேசாக எதையும் சாதிப்பது அனாயாஸம். போகிற இடமெல்லாம் நாமே ஒரு 'லைட்' (தீபம்) மாதிரி ஒளியை, ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பது 'மங்களம்'. நாம் ஓர் இடத்துக்குப் போனால் அங்கேயிருப்பவர்கள் 'குற்றம் கண்டு பிடிக்க வந்துவிட்டான்' என்று முகத்தைச் சுளிக்கும்படியாக இருக்கக் கூடாது. எங்கே நாம் போனாலும் அங்கே நல்ல தினுசான ஸந்தோஷத்தை விருத்தி பண்ண வேண்டும். நாமும் மங்களமாக இருந்து கொண்டு, பொங்கும் மங்களம் எங்கும் தங்குமாறும் செய்ய வேண்டும்.

‘அகார்ப்பண்யம்’ என்று அடுத்தது சொன்னேன். கிருபணனின் குணம் கார்ப்பண்யம். அப்படி இல்லாமலிருப்பது அகார்ப்பண்யம். கிருபணன் என்றால் லோபி. லோபித்தனம், கருமித்தனம் இல்லாமல் தான தர்ம சிந்தையோடு இருப்பது அகார்ப்பண்யம். மனஸாற வாரிக் கொடுக்கிற குணம் வேண்டும்!

அர்ஜுனன் ரொம்பவும் dejected-ஆக, depressed-ஆக மனம் தளர்ந்து தேர்த்தட்டிலே உட்கார்ந்து, ‘யுத்தம் பண்ண மாட்டேன்’ என்று அழுதபோது அவனுக்குக் ‘கார்ப்பண்ய தோஷம்’ ஏற்பட்டதாகக் கீதையில் சொல்லியிருக்கிறது. அந்த இடத்தில் ‘தன்னையே ரொம்பவும் தாழ்த்திக் கொண்டு தீனமாகப் போய் விட்டவன்’ என்று அர்த்தம். தன் விஷயத்திலேயே தான் லோபியாகி விட்டான் என்று அர்த்தம். அகார்ப்பண்யம் என்றால் இப்படி தீனனாக, நோஞ்சானாகக் கையாலாகாதவனாக இல்லாமல் தீரனாக, நல்ல உத்ஸாஹ புருஷனாக, மனஸ் வியாக இருப்பது என்றாகும்.

‘அஸ்ப்ருஹா’ என்பது அஷ்டகுணத்தில் கடைசி. ‘ஸ்ப்ருஹா’ என்றால் பற்று. ‘அஸ்ப்ருஹா’ என்றால் பற்றின்மை, ஆசையின்மை. அத்தனை அனர்த்தப் பரம்பரைக்கும் ஆணி வேராக இருப்பது ஆசைதான். ஆனால் அதை அடியோடு வெட்டுவதுதான் ரொம்பவும் அஸாத்தியமாயிருக்கிறது. ஸம்ஸ்காரங்களைப் பண்ணிப் பண்ணி, அவற்றோடு அஷ்ட குணங்களையும் சேர்த்துச் சேர்த்து அப்பியாஸம் பண்ணிக் கொண்டு போகும்போது கடைசியில் இந்த ஆசையின்மை, பற்றின்மை, ‘அஸ்ப்ருஹா’ என்பது பூர்த்தியாக அனுபவத்தில் வருகிறது.

பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றறைப்
பற்றுக் பற்று விடற்கு.

என்று வள்ளுவர் சொன்னார்.

இப்படி ஈச்வரன் என்ற பற்றற்றானைப் பற்றிக் கொண்டு மற்றப் பற்றுக்களை விட்டுவிட்டால் மட்டும் போதாது. அப்புறம் அந்த ஈச்வரனுடனும் பற்றைக் கத்தரித்துவிட வேண்டும்’ என்று இன்னும் ஒரு படி மேலே போய்விட்டார் திருமூலர்:

ஆசை அறுமின்கள், ஆசை அறுமின்கள்
ஈசனோடாயினும் ஆசை அறுமின்கள்

ஆசையைத்தான் தாகம் (வேட்கை) என்று புத்தர் சொன்னார். 'ஜலம் வேணும் வேணும்' என்று தாகத்தில் பறக்கிற மாதிரி ஆசை வாய்ப்பட்டுப் பறப்பதை 'திருஷ்ணா' என்பார்கள். பிராகிருதத்தில் இதையே 'தன்ஹா' என்று புத்தர் சொன்னார். ஆசையைப் போக்கடித்துக் கொள்ளுவதுதான் புத்தருடைய முக்கியமான உபதேசம். இது அஷ்ட குணங்களில் கடைசி. முதலில் சொன்ன தயை(Love)தான் கிறிஸ்து மதத்துக்கு ஜீவநாடி.

இப்படி ஒவ்வொன்றை ஒவ்வொரு மதத்தில் ரொம்பவும் அழுத்தம் கொடுத்துச் சொன்னாலும் இந்த அஷ்ட குணங்களை யுமேதான் கிறிஸ்து, புத்தர், நபி, நானக், ஜொராஸ்த்ரர், கன்பூஷியஸ், இன்னும் என்னென்ன மதங்கள் இருக்குமோ அவை எல்லாவற்றின் ஸ்தாபகர்களும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நேராக அவர்கள் இந்த எட்டைச் சொல்லாமிருந்தாலுங்கூட மனுஷ்யானானவன் இந்தக் குணங்கள் இல்லாமலிருப்பதை எந்த மத ஸ்தாபகரும் ஆதரித்திருக்க மாட்டார் என்பது நிச்சயம்!

குணமும் காரியமும்

இப்படிச் குணங்களை மட்டும் சொல்லி, 'குணவானாயிரு, குணவானாயிரு' என்று மற்ற மதங்கள் சொல்லும்போது, நம் மதம்தான் இப்படிச் சொன்னதோடு நிற்காமல், ப்ராக்டிகலாக (நடைமுறையில்) அவனை அப்படி ஆக்குவதற்காக ஏகப்பட்ட ஸம்ஸ்காரங்களையும் சேர்த்துக் கொடுத்திருக்கிறது. வெறுமனே உபதேசிப்பதில் பிரயோஜனம் இல்லை. மனுஷ்யனைக் காரியத்திலே கட்டிப் போட்டால்தான் பிரயோஜனம் உண்டு. இதை நம் மதம்தான் பண்ணுகிறது.

மற்ற மதங்களில் அன்பு, ஆசையின்மை முதலான குணங்களை 'முக்யமாகச் சொல்லியிருக்க, ஹிந்து மதத்தில் நல்ல குணங்களுக்கு முக்யத்வம் தராமல், ஓயாமல் கர்மானுஷ்டானம் தான் சொல்லியிருக்கிறது, ஒரே ritual-ridden (சடங்கு மயமானது) என்று சில பேர் தப்பாக நினைக்கிறார்கள். அஷ்டகுணங்கள், அப்புறம் குணம் கடந்த குணாதீத ஸ்திதி முதலானவற்றை நம் மதத்தில் விசேஷமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. குணங்களைப் பற்றி வெறுமே பிரஸங்கம் பண்ணி விட்டால் போதாது. நல்லவனாக இருக்க வேண்டும், ஸத்யமாய் இருக்க வேண்டும், பிரேமையோடு இருக்க வேண்டும், தியாகமாய் இருக்க வேண்டும் என்பதெல்லாம் நமக்கே தெரிந்ததுதானே? தெரிந்துதானே வாழ்க்கையில் கொண்டு வர முடியாமல் கஷ்டப்படுகிறோம்! இதையே திருப்பித் திருப்பி சாஸ்திரத்திலும் உபதேசம் பண்ணினால் மட்டும் என்ன பிரயோஜனம் வந்துவிடும்? அதனால்தான் மற்ற மதங்களில் நல்ல குணங்கள், நன்னெறிகள் (ethics, morality) இவை பற்றியே நிறைய உபதேசமிருக்கிற மாதிரி இல்லாமல், இந்த உபதேசத்தையும் பண்ண வேண்டிய அளவுக்குப் பண்ணிவிட்டு, அதோடு நின்றுவிடாமல், அதிலே நாம் வாஸ்தவமாகவே ஈடுபட்டு அப்பியஸிப்பதற்கு உத்ஸாஹமூட்டும் விதத்தில் நல்ல குணசாலிகள் அடைந்த

கீர்த்தியையும், கெட்ட குணக்காரர்கள் அடைந்த அபகீர்த்தியையும் சொல்கிற ஏராளமான புராண புருஷர்களின் கதைகளை நம் மதத்தில் கொடுத்திருக்கிறது. இந்த உத்ஸாஹமும் நம்மைப் பிரத்யக்ஷத்தில் அப்படிப்பட்ட குணசாலிகளாக்குவதற்குப் போதாது. அதனால்தான் நிறையக் கர்மாக்களை, ஸம்ஸ்காரங்களைக் கொடுத்து அவற்றால் சித்தத்தைச் சுத்தி பண்ணிக் கொள்ளச் செய்கிறது. குணசாலிகளாவதற்கே கர்மானுஷ்டானம் என்ற practical training நடைமுறைப் பயிற்சியைத் தருகிற மதம் நம்முடையதே என்று புரிந்து கொண்டு பெருமைப்படுவதற்குப் பதில், இதை மற்ற மதங்கள் போல இல்லை என்று குறை சொல்வது சரியில்லை. அஷ்ட குணங்கள் இயேசு சொன்ன அன்பில் ஆரம்பித்து, புத்தர் சொன்ன ஆசையின்மையில் முடிந்திருக்கிறது!

குணங்களைப்பற்றி உபதேசம் பண்ணி விட்டால் போதுமா? காரியம் பண்ணுவதுதானே மனுஷ்ய ஸ்வபாவம்? அதை வைத்துக் கொண்டு, அதன் மூலந்தானே எதையும் ஸாதித்துத் தர வேண்டியதாக இருக்கிறது? காந்தி அஹிம்ஸை, ஸத்யம் என்று நிறையச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் என்றாலும் அவருடைய ஆச்ரமத்தில் போய்ப் பார்த்தால் அவர் எப்போது பார்த்தாலும் சுருசுருவென்று ஏதாவது காரியம் பண்ணிக் கொண்டேதான் இருந்தார். மற்றவர்களையும் உட்கார விடாமல் வேலை வாங்கிக் கொண்டேதான் இருந்தார். ரொம்பவும் கடுமையான task-master என்று அவரைச் சேர்ந்தவர்கள் சொல்கிறார்கள். ராட்டையைச் சுற்றிக் கொண்டு நூற்க வேண்டும், கக்கூஸை அலம்ப வேண்டும் - இப்படி ஏதாவது காரியம் பண்ணிக் கொண்டேயிருக்கும்படிதான் செய்தார்.

இப்படிப்பட்ட கர்மானுஷ்டானங்களை முக்யமாகச் சொல்லி அவற்றோடு கூடவும், அவற்றைச் செய்வதால் ஏற்படுகிற சித்தத் தெளிவின் மூலமும் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அஷ்ட குணங்களையும் தர்ம சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருக்கிறது.

இவற்றில் கௌதமரும் ஆபஸ்தம்பரும் செய்துள்ள ஸுத்திரங்கள் அதிகப் பிராபல்யத்தோடு இருக்கின்றன.

ஸ்மிருதிகளில் மனு செய்தது பிரபலமானது.

ஆபஸ்தம்பரும், கௌதமரும் எல்லாருக்கும் பொதுவான வற்றை எழுதியிருக்கிறார்கள். ஆபஸ்தம்பர் தனியாகவும் ஒவ்வொரு பிரிவினுக்குள்ள தனித்தனித் தர்மங்களையும், ஸம்ஸ்காரங்களையும் எழுதியிருக்கிறார். கௌதமர் நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களையும் எட்டு ஆத்ம குணங்களையும் சொல்லியிருக்கிறார். ஜீவன் உடம்பை விட்டுப் பிரிந்தவுடன் நேரே பிரம்மலோகத்திற்குப் போய்ச் சேர இந்த நாற்பத்தெட்டும் காரணங்களாக இருக்கின்றன. இவற்றால் ஈசுவர ஸன்னிதானத்தில் போய் இருக்கலாம். அது பரமஞானியின் ஸன்னிதானத்தில் இருப்பதுபோல் இருக்கும். அசையாமல் ஆனந்தமாக இருக்கலாம். லோகத்தை நடத்தும் ஈசுவரன், லோகாதீதமாக அருபமாகிற பொழுது நாமும் அதோடு அதாகக் கலந்து விடலாம். அத்வைதமாகி விடலாம். அதுவரை அவனுடைய லோகத்தில் (ஸாலோக்யமாக) இருந்து, அப்போது அவனோடு கரைந்து (ஸாயுஜ்யமாக) வாழலாம். 'யஸ்யையதே சத்வாரிம்சத் ஸம்ஸ்காரா: அஷ்டா வாத்மகுணா: ஸ ப்ரம்மண: ஸாயுஜ்யம் ஸாலோக்தாம் ஜயதி' என்று சொல்லியிருக்கிறது*.

இந்த நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்கள் கை கால் முதலியவற்றை ஆட்டிச் செய்ய வேண்டும். ஓர் உத்தியோகம் செய்ய வேண்டுமென்றால், கையைக் காலை ஆட்டியும் வாயை அசைத்துப் பேசியும் செய்கிறோமல்லவா? அப்படித்தான் இதுவும். யார் இந்த நாற்பத்தெட்டையும் அனுஷ்டிக்கிறானோ அவன் நேராக பிரம்மலோகத்துக்குப் போகிறான்; கஷ்டம் -- ஸுகம் என்பவை இல்லாத ஊருக்குப் போகிறான். கஷ்டமும் ஸுகமும் இல்லாமல் எப்பொழுது இருக்கும்? இந்த இரண்டையும் ஏற்படுத்தினவனிடம் போனால்தான் அப்படியிருக்கலாம்.

ஆத்ம குணங்களை ஆத்மசக்தி என்று சொல்லுகிறார்கள். இது ஸம்பகாலப் பத்திரிகை வார்த்தை. பழைய தமிழ், ஸம்ஸ்கிருத புஸ்தகங்களில் ஆத்மசக்தி என்ற வார்த்தை இல்லை. ஆத்மகுணங்கள்தான் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவை எட்டு. இவற்றை முன்பே சொன்னேன்.

★ கௌதம தர்ம ஸூத்ரம், முதல் ப்ரசனம், எட்டாவது அத்யாயம்.

அக்னியின் முக்கியத்துவம்

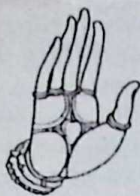
‘நிஷேகாதி ச்மசானாந்தம்’ நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அதாவது, தாயார் வயிற்றில் எந்தத் தினத்தில் தேஹகாரணமான கரு இருக்க ஆரம்பித்ததோ, அந்த நிஷேகம் முதல் தேஹம் அக்கினிக்கு சம்சானத்தில் (மயானம்) ஆஹுதியாகிற வரைக்கும் நாற்பது கர்மாக்கள் செய்யப்பட வேண்டும். நிஷேகம் அக்கினி ஸாக்ஷியாகச் செய்யப்படுகிறது. கடைசியில் ச்மசான கர்மாவும் அக்னியிலேயே செய்யப்படுகிறது.

வாழ்நாள் பூராவும் அக்னியை அணையாமல் காத்து வர வேண்டும். பிரம்மச்சாரி தினந்தோறும் ஸமிதாதானம் பண்ணி அக்னிக் காரியம் செய்ய வேண்டும். அக்னி ஸாக்ஷியாக விவாஹமான பின் கிருஹஸ்தன் ஓளபாஸனம் என்பதை அக்னியில் செய்ய வேண்டும். வானப்பிரஸ்தனுக்கு கக்ஷாக்னி என்று ஓர் அக்னி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது காட்டில் செய்வது. ஸன்னியாஸாசிரமத்தில் மட்டும் அக்னியில்லை. ஸன்னியாசியிடம் ஞானாக்கினி இருக்கிறது. அவனுடைய பிரேதத்துக்கும் அக்னி ஸம்ஸ்காரம் கிடையாது. புதைப்பது மரியாதைக்காகச் செய்வது. நியாயமாக அவனுடைய சரீரத்தை நாலாக வெட்டிக் காட்டில் நாலு திக்கிலும் போட்டு விட வேண்டும். அது அங்கே உள்ள பிராணிகளுக்கு ஆஹாரமாகும். ஜனங்களுக்கு உபத்திரம் இல்லாமல் இருப்பதற்காகக் காட்டில் போட வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிச் செய்யா விட்டால் புதைத்து அதன்மேல் மரம். செடிகளை வைக்க வேண்டும். காட்டில் போட்டால் பிராணிகளுக்கு ஆஹாரம் ஆகிறது. புதைத்தால் மரங்களுக்கு எருவாக ஆகிறது. இப்பொழுது பிருந்தாவனம் கட்டுவது முதலியவை மரியாதையால் செய்பவை. பில்வம், அச்வத்தம் முதலிய பெரிய மரங்களை ஸன்னியாஸியைப் புதைத்த இடத்தில்

வைக்க வேண்டுமென்றுதான் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

எல்லா ஜாதியாருக்கும் அக்னி காரியம் உண்டு. விவாஹ காலத்தில் எல்லா வர்ணத்தாரும் ஒளபாஸனம் பண்ண வேண்டும். பிறகு எல்லாரும் அந்த அக்னியைக் காப்பாற்ற வேண்டும். இப்பொழுது பார்ஸி என்கிற பாரஸீகர்கள்தாம் அக்னியைக் காப்பாற்றி வருகிறார்கள். அவர்களுடைய மதக் கிரந்தத்திற்கு 'ஜெண்டவஸ்தா' என்று பெயர். 'சந்தோவஸ்தை' என்ற வேத பாகம் அப்படி வந்திருக்கிறது. ஜொராஸ்தர் என்பவர் அவர்களுடைய ஆசார்யர். அந்தப் பெயர் ஸௌராஷ்ட்ரா என்பதன் சிதைவுதான். இரான் தேசம் அவர்களுடையது. ஆர்யன் என்பது இரான் என்று மாறிவிட்டது. அவர்கள் அக்னி அணைந்து போனால் அதிகச் செலவு செய்து பெரிய பிராயச்சித்தம் பண்ணிக் 'கொள்ளுகிறார்கள். நம் மிடத்தில் அக்னி காரியம் இந்த நூற்றாண்டுத் தொடக்கத் திலிருந்து குறைந்து விட்டது. வாழ்க்கை மாறி விட்டது. சிரத்தை இருந்தால் இந்த உத்தம ஸம்பத்தைக் காத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். சிரத்தை இல்லாததற்கு இந்தக் காலப் படிப்பு ஒரு முக்யமான காரணம்.

இந்தத் தேஹத்தையும் கடைசியில் ஆஹுதியாக தேவதை களுக்கு ஹோமம் செய்துவிட வேண்டும். அதற்காகத்தான் பிரேதத்துக்கு நெய்யைத் தடவி அதையும் ஒரு திரவ்யமாக ஹோமம் பண்ணுகிறார்கள். அதுதான் தஹன ஸம்ஸ்காரம்.

ஸம்ஸ்காரங்களின் பெயர்கள்

ஜீவாத்மாவுக்குப் பரிசுத்தி ஏற்படுவதற்காக நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்று சொன்னேன். அவை கர்ப்பாதானம், பும்ஸவனம், ஸீமந்தம், ஜாத கர்மா, நாமகரணம், அன்ன ப்ராசனம், சௌளம், உபநயனம், குருகுல வாஸத்தில் செய்ய வேண்டிய பிராஜாபத்தியம் முதலிய நாலு வேத விரதங்கள், அது முடிந்ததும் செய்கிற 'ஸ்நானம்', பிறகு விவாஹம், அதன்பின் கிருஹஸ்தன் செய்ய வேண்டிய ஐந்து நித்ய கர்மாக்களாகிய பஞ்ச மஹா யக்ஞங்கள் ஆக, இதுவரை மொத்தம் பத்தொன்பது; இதோடு கிருஹஸ்தன் செய்ய வேண்டிய பாக யஜ்ஞங்கள் ஏழும், ஹவிர் யஜ்ஞங்கள் ஏழும், ஸோம யஜ்ஞங்கள் ஏழும் ஆக யஜ்ஞங்கள் இருபத்தொன்றும் ஸம்ஸ்காரங்களே ஆகும். $19 + 21 = 40$ ஸம்ஸ்காரம்.

அஷ்டகை (அன்வஷ்டகை), ஸ்தாலீபாகம், பார்வணம், சராவணி, ஆக்ரஹாயணி, சைத்ரி, ஆச்வயுஜி என்ற ஏழும் பாக யஜ்ஞங்கள். அக்னியாதானம், அக்னிஹோத்ரம், தர்சபூர்ண மாஸம், ஆக்ரயணம், சாதுர்மாஸ்யம், நிருடபகபந்தம், ஸௌத்ராமணி என்ற ஏழும் ஹவிர் யஜ்ஞங்கள். அக்னிஷ்டோமம், அத்யக்னிஷ்டோமம், உக்த்யம், ஷோடசி, வாஜபேயம், அதிராத்ரம், அப்தோர்யாமம் என்னும் ஏழும் ஸோம யஜ்ஞங்கள்.

நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களில் தினந்தோறும் பண்ண வேண்டியவை சில இருக்கின்றன. சில காலங்களில் பண்ண வேண்டியவை சில. ஆயுளில் ஒரு தரம் பண்ண வேண்டியவை சில. இவற்றுள் ஒவ்வொரு கிருஹஸ்தனும் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டு தினமும் செய்ய வேண்டிய முக்கியமான ஸம்ஸ்காரங்கள் பஞ்ச மஹா யஜ்ஞங்கள் என்ற ஐந்து.

மந்திரமில்லாமல் வெறுமே செய்யும் காரியத்தைவிட,

மந்திரத்தைச் சொல்லிச் செய்வதே அதிக நன்மை தர வல்லது. இப்படி மந்திர பூர்வமாகக் காரியம் பண்ணுவதே ஸம்ஸ்காரமாகிறது. கிருஹஸ்தன் தினந்தோறும் செய்யவேண்டிய பஞ்சமஹா யக்ஞத்தில் ஸோஷல் ஸர்வீஸ் (சமூக சேவை) என்பது மந்திர பூர்வ ஸம்ஸ்காரமாகிறது.

பஞ்ச மஹா யக்ஞங்கள் - பிரம்ம யக்ஞம், தேவ யக்ஞம், பித்ரு யக்ஞம், மனுஷ்ய யக்ஞம், பூத யக்ஞம் என்பவை. வேதம் ஒதுவது என்ற அத்யயனமே பிரம்ம யக்ஞம். யாகமும் பூஜையும் தேவ யக்ஞம். தர்ப்பணம் பித்ரு யக்ஞம். விருந்திதாம்பல் மனுஷ்ய யக்ஞம். ஜீவ ஜந்துக்களுக்கெல்லாம் பலி போடுவது பூத யக்ஞம்.*

இவை போலவே ஓளபாஸனம், அக்னி ஹோத்ரம் இரண்டும் தினசரி செய்வது. ஓளபாஸனம் என்பது நாற்பது ஸம்ஸ்காரத்திலுள்ள ஏழு பாக யக்ஞங்களில் சேராத ஒரு பாக யக்ஞம். அக்னிஹோத்ரம் என்பது ஏழு ஹவிர் யக்ஞங்களில் ஒன்று. தர்ச பூர்ண மாஸம் என்ற இன்னொரு ஹவிர் யக்ஞம் பதினைந்து நாளுக்கு ஒருமுறை செய்வது. மற்ற ஐந்து ஹவிர் யக்ஞங்களையும் ஏழு ஸோம யக்ஞங்களையும் வருஷத்துக் கொரு முறையோ, அல்லது ஆயுளில் ஒரே ஒரு தடவையாவது செய்ய வேண்டும். கஷ்டமான ஸோம யாகங்களை ஜன்மாவில் ஒருமுறை பண்ணினால் போதும் என்று கருணையோடு வைத்திருக்கிறார்கள்.

மாஸம் தோறும் பண்ண வேண்டிய பார்வணீ சிராத்தமும், பிரதமைகளில் செய்யும் ஸ்தாலீபாகமும் தவிர, மற்ற ஐந்து பாக யக்ஞங்களும் வருஷத்துக்கு ஒரு முறைதான்!

இதையே வேறு விதமாக வகுத்துச் சொன்னால்: பஞ்ச மஹா யக்ஞம் என்ற ஐந்தும், அக்னி ஹோத்ரமும், ஓளபாஸனமும் ஆக ஏழு தினசரி செய்வது. தர்ச பூர்ண மாஸம் பக்ஷமொருமுறை; ஸ்தாலீபாகமும் பக்ஷமொரு முறை; பார்வணீ மாஸாந்தரம்; நாற்பதில் உள்ள மற்ற யக்ஞங்கள்

* அருள் உரை 6, 7-வது புத்தகங்களில் பொதுவான தர்மங்கள் என்கிற பிரிவின் கீழ் பஞ்ச மஹாயக்ஞங்கள் குறித்த உரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

ஸம்வத்ஸரத்துக்கு (ஆண்டுக்கு) ஒரு தரமோ, ஜன்மத்தில் ஒரு முறையோ பண்ண வேண்டியவை.

ஒரு போகம் விளையும் நிலங்களில் அறுப்பறுக்கிறது வருஷத்துக்கு ஒரு தரம்; முப்போகம் விளைந்தால் நாலு மர்ஸத்துக்கொரு அறுப்பு. சில பயிருக்கு ஜலம் தினந்தோறும் பாய்ச்ச வேண்டும்; சிலவற்றுக்கு ஒன்று விட்டு ஒரு நாள் பாய்ச்ச வேண்டும். இவையெல்லாமே ஸம்ஸ்காரங்கள்தான். ஆனாலும் இவற்றுக்குள் வித்தியாஸம் இருக்கிறது. அவற்றைப் போன்றவைதான் மனுஷ்யனுக்கான ஸம்ஸ்காரங்களும்!

பெற்றோர் செய்யும் ஸம்ஸ்காரங்கள்

கர்ப்பாதானம் முதற்கொண்டு ஸம்ஸ்காரங்கள் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. தாயார் வயிற்றில் தேஹம் ஏற்படுகிறக்ஷணம் முதல் ஸம்ஸ்காரங்கள் ஆரம்பமாகின்றன. சரீரப் பிண்டமானது மந்திர பூர்வமாக உற்பத்தியாக வேண்டும். கர்ப்பாதானம், பும்ஸவனம், ஸீமந்தம் என்பவை தாயார் தேஹத்துக்கு ஏற்பட்ட ஸம்ஸ்காரமென்று நினைக்கிறார்கள். அது தப்பு. அவை உள்ளே உண்டாகிற ஜீவனைக் குறித்தவை. அந்த ஜீவனுடைய பரிசுத்திக்காக ஏற்பட்டவை. கர்ப்பத்திலுள்ள வேறொரு ஜீவனை உத்தேசித்துப் பண்ணப் படுபவைகளாதலினால் அந்த ஸம்ஸ்காரங்களின் விஷயத்தில் பெரியவர்களுக்குப் பொறுப்பு அதிகம். தங்களுக்காக என்றால் வேண்டாம் என்று எண்ணலாம். வேறொரு ஜீவனுக்காக இருப்பதால் இவர்கள் அதை அனாதரவு பண்ணித் தடுப்பது பெரிய பாபமாகிறது. இக்காலத்தில் சாந்தி கல்யாணம் (கர்ப்பாதானம்), ஸீமந்தம் முதலியவை ஃபாஷனாக இல்லை என்று அனேகர் விட்டு வருவது பெரிய பாபமாகும். ஸ்திரீ-புருஷ உறவிலே நிஜமாக வெட்கப்பட வேண்டிய விஷயங்களில் லஜ்ஜை இல்லாமல் வெள்ளைக்கார ஃபாஷனில் விவஸ்தை கெட்டு நடந்து

கொண்டே, இதைப் பரிசுத்தி பண்ணி நல்லதாக ஒரு புது ஜீவனை உண்டாக்குவதற்காக ஏற்பட்ட வைதிக கர்மாக்களை லஜ்யைக்குரியவை என்று விட்டுவிடுவது கிரமமே இல்லை.

தேஹம் வெளியில் வருவதற்கு முன்பு பண்ணப்படுபவை கர்ப்பாதானம், பும்ஸவனம், ஸீமந்தம் என்னும் மூன்று ஸம்ஸ்காரங்களும். மந்திர பூர்வமாகத்தான் ஸ்திரீ-புருஷ ஸங்கம் ஏற்படவேண்டும். மிருகப் பிராயமான வேகமாக இல்லாமல் இதையும் ஒரு ஸம்ஸ்காரமாக மந்திரத்தின் மூலம் உயர்த்தி கருவாக உண்டாக்கக்கூடிய ஜீவனுக்கும் அதனால் சேஷமத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும். இந்த உயர்ந்த தத்துவத்தை விட்டு விட்டு, இதனால் நாம் ஏதோ ஓர் அநாகரிகமான சடங்கை விட்டு விட்டோம் என்று பெருமைப்பட்டுக் கொள்வது பைத்தியக் காரத்தனம்தான். லஜ்ஜை இருந்தால், சாந்தி கல்யாணத்துக்கு ஊர் கூட்ட வேண்டாம். ஆனால், அகத்து மட்டோடாவது அவசியம் இந்தக் கர்மா பண்ணத்தான் வேண்டும். நித்ய ஒளபாஸனம், நாலு நாள் கலியாணம் என்பவையெல்லாம் போய், கல்யாணத்துக்கு மறுநாள் சேஷ ஹோமம்கூட இல்லாமல், (கல்யாணம் நடக்கும்) அன்றே ஒரு விதமான மந்திர பூர்வ ஸம்ஸ்காரமும் இல்லாமல் இப்போது இதை (ஸ்திரீ-புருஷ ஸங்கத்தை) செய்து வருவது ரொம்பவும் துராசாரம்; ரொம்பவும் பாபமும் ஆகும். மிருகப் பிராயமர்கப் பண்ணுவதால் ஸந்ததியும் அப்படியே (மிருகம் மாதிரியே) அமைகிறது. பும்ஸவனம் கர்ப்பத்தின் மூன்றாவது மாதம் செய்ய வேண்டும். ஆறு அல்லது எட்டாவது மாதத்தில் ஸீமந்தம் பண்ண வேண்டும். இப்போது இரண்டையும் சேர்த்து ஏதோ பண்ணுகிறார்கள்.

குழந்தை பிறந்தவுடன் ஜாதகர்மா என்ற ஸம்ஸ்காரம் செய்ய வேண்டும். தானங்கள் கொடுக்க வேண்டும். பதினோராவது நாள் நாமகரணம். பெயர் வைப்பதுகூட ஜீவனைப் பரிசுத்தி பண்ணுகிற ஸம்ஸ்காரமாகத்தான் சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இன்ன நக்ஷத்திரத்தில் பிறந்தால் இன்ன மாதிரிப் பெயர் வைக்க வேண்டும் என்று இருக்கிறது. பகவந் நாமாக்களாகப் பேர் வைக்க வேண்டும். அந்தப் பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுவதே நம்மையும் சுத்தப்படுத்தும் ஸம்ஸ்காரமாகிறது! லாங்ஃபெல்லோ (நீள ஆள்), ஸ்டோன் (கல்) என்றெல்லாம் கண்ட பெயர்களை வைத்துக் கொள்கிற

மாதிரி நம் மதத்தில் இல்லை. இப்போது இப்படிப்பட்ட அசட்டுப் பெயர்கள் இங்கேயும் வந்துவிட்டன. ஸ்வாமி பெயராகவே வைத்தாலும் அதைக் கன்னாபின்னா என்று சிதைத்துக் கூப்பிடும் வழக்கமும் நீண்ட காலமாக இருந்திருக்கிறது. இதெல்லாம் ரொம்பத் தப்பு. வைதிக ஸம்ஸ்காரமாக வைத்த பெயர் என்பதற்கான கௌரவத்தை அதற்குக் கொடுக்க வேண்டும்.

குழந்தையின் ஆறாம் மாஸம் உணவூட்டுவதான 'அன்னப்ராசன' ஸம்ஸ்காரம்.

கர்ப்பாதானம் முதல் நாமகரணம் வரை குழந்தையை முன்னிட்டு (on behalf) பெற்றோரே பண்ணுவது. அன்னப்ராசனத்தில் தகப்பன் மந்திரம் சொன்னாலும் குழந்தையே சாப்பிடுகிறது.

தாயார் மருந்து சாப்பிட்டால் பால் குடிக்கிற குழந்தைக்கு தேஹபுஷ்டி ஏற்படுகிறதோ இல்லையோ? அதைப் போலவே மாதா பிதாக்களுடைய சித்தவிருத்தி எப்படி இருக்கிறதோ அப்படியே உள்ளே இருக்கும் ஜீவனுக்கும் ஸாத்விக ஸ்வபாவமோ, பாப பிரவிருத்தியோ உண்டாகும். மனது சாந்தமாக இருந்து ஒரு ஸமாசாரம் எழுதி அதைப் படித்துப் பார்த்தால் நன்றாயிருக்கும். கோபமாக இருக்கும் பொழுது எழுதி அப்புறம் பார்த்தால் நன்றாக இருப்பதில்லை. சரீரத்திலும் அப்படியே குணதோஷங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஒரு தம்பதி உத்தம குணங்களோடு ஸங்கமித்தால்தான் நல்ல பிண்டம் ஏற்பட்டு, உள்ளே இருக்கும் ஜீவனுக்கும் நல்ல சுபாவம் உண்டாகும். மந்திர பூர்வமாகப் பண்ணுவது இதற்காகத்தான்.

இத்தகைய கர்மாக்களை அடியோடு தள்ளாதவர்களும் உரிய காலத்தில் பண்ணாமல் சேர்த்துப் பண்ணி விடுகிறார்கள். இப்படியின்றி, அந்த அந்தக் காலத்தில் அந்த அந்த மந்திரத்தைச் சொல்லி அந்த அந்தத் திரவியங்களைக் கொண்டு அந்த அந்த ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்ய வேண்டும்.

அன்னப் பிராசனத்துக்கப்புறம் 'சௌளம்' செய்ய வேண்டும். அதாவது சிகை (குடுமி) வைக்கிறது. ஸத் கர்மாவுக்கு உபயோகமாக இருக்க அது பண்ண வேண்டும். ஸன்னியாஸத்துக்குச் சிகை இல்லை. மொட்டைத் தலையாக இருக்க வேண்டும். ஸன்னியாசிகள் மந்திரபூர்வமாகத்தான் சிகையை எடுத்துக்

கொள்ள வேண்டும். மந்திரபூர்வமாக வைத்துக் கொண்ட சிகையைப் பரமேச்வரனுக்கு முன்பு பண்ணின பிரதிக்கைக்கு விரோதமாக இஷ்டப்படி எடுத்து விடுவது தப்பு. சிகையை எடுப்பது ஒரு பெரிதா என்று கேட்கலாம். பொய் சொல்லுகிறது தப்பு அல்லவா? அது எவ்வளவு தப்போ அவ்வளவு தப்பு இதுவும்! 'பரமேச்வரப் பிரீதியாக' என்று ஸங்கல்பம் பண்ணியே, சௌன ஸம்ஸ்காரத்தில் சிகை வைக்கப்படுகிறது. அப்படி வைத்துக் கொண்டதைக் கிள்ளுக்கீரையாக எண்ணி மனம் போனபடி எடுத்தால் அந்தப் பரமேச்வரனிடமே பொய் சொன்னதாக ஆகவில்லையா? சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்கிறார்கள். வேல், ஸாளக் கிராமம் வைத்துப் பூஜை செய்கிறார்கள். பின்பு கோபித்துக் கொண்டு எடுத்து எறிந்து விடலாமா? அகஸ்மாத்தாகப் போனால் - திருடன் கொண்டு போனால் பாதகம் இல்லை. நாமாக வைத்ததை நாமாக வேண்டுமென்று மாற்றுவது பெரிய தப்பு. சௌனத்தை மட்டும் ஸங்கல்பத் தோடு பண்ணிக் கொண்டு அப்புறம் இஷ்டப்படி அதை எடுத்துவிட்டு 'க்ராப்' பண்ணிக் கொள்வது தப்பு!

'..... ஏ போச்சு' என்று பேச்சு வழக்கிலே ரொம்ப அலக்ஷ்யமான ஸமாசாரமாகச் சொன்னாலும், வாஸ்தவத்தில் இது பெரிய ஸமாசாரம்தான். வேத அத்யயனம், வைதிகக் கர்மானுஷ்டானம், தர்மப்படி இல்லறத்திலிருந்து கொண்டு பண்ணும் தாம்பத்தியம் இவற்றிலே சரீரத்துக்கும், சரீரத்தின் நாடிச் சலனங்கள் மூலம் சித்தத்துக்கும் ஏற்பட வேண்டிய பலத்துக்குத் தலையில் பிரம்ம மந்திரத்தில் சிகை என்ற ரகை இருப்பது பெரிய காப்பாகும். கூரைக்கு ஓடு போடுகிற மாதிரி அது! வேத கர்மாவும், தாம்பத்தியமும் நின்றுபோன ஸன்னியாஸ ஆச்ரமத்தில்தான் இந்த ரகை தேவையில்லாமல் போகிறது. ஆகையால் கிருஹஸ்தன் ஸன்னியாஸியாக ஆனாலன்றிக் குடுமியை எடுக்கக் கூடாது. தற்காலத்தில் பிரம்மசர்ய, கிருஹஸ்தாச்ரம காலங்களிலும் வேத ஸம்பந்தத்துக்கு முழுக்குப் போட்டு விட்டதால், சிகையும் இல்லாமலிருக்கிறோம்!

பாபம் பண்ணி நரகவாஸம் பண்ணுகிற ஜீவர்களின் பிரீதிக்காக, ஒரு கிருஹஸ்தன் ஸநானம் செய்யும்போது மந்திர

பூர்வமாக சிகோதகம் தர வேண்டும் (குடுமியிலிருந்து ஜலத் தைப் பிழிந்து கொடுக்க வேண்டும்) என்று இருக்கிறது. சிகை இல்லாவிட்டால் இதை எப்படிப் பண்ணுவது?

சௌளத்துக்கு அப்புறம் வருவது உபநயனம். பிரம்மோப தேசம், பூனூல் கல்யாணம் என்பதெல்லாம் இதுவே.

உபநயனம் முதல் பண்ணப்படும் ஸம்ஸ்காரங்கள் ஒரு ஜீவனுக்கு அறிவு வந்த பின்பு ஏற்படுபவை. குழந்தையாக இருந்த ஜீவன் அறிவுடன் மந்திரம் சொல்லிப் பண்ணத் தொடங்கும் முதல் ஸம்ஸ்காரம் உபநயனமே.

மாதா பிதாக்களிடத்தில் ஏதாவது பாபதோஷங்களிருந்தால் அவை அவர்களிடத்தில் உண்டாகிற ஜீவனையும் பாதிக்கும். அதற்காக, ஒரு ஜீவன் எந்த மாதாவுடைய கர்ப்பத்தில் வாஸம் பண்ணுகிறதோ, எந்தப் பிதாவால் உண்டாகிறதோ அவர்களுடைய தோஷங்கள் அந்த ஜீவனுக்கு ஏற்படாமலிருப்பதற்காக ஸம்ஸ்காரங்கள் செய்ய வேண்டும். மாதா பிதாக்களிடம் துர்க்குணங்கள் உண்டு. அவை அவர்களால் ஏற்படும் ஜீவன்களுக்கு உண்டாகாமலிருக்க ஸம்ஸ்காரங்கள் செய்ய வேண்டும். அந்தத் தோஷங்கள் (கர்ப்ப சம்பந்தமான) கார்ப்பிகம் என்றும் (பீஜ சம்பந்தமான) பைஜிகம் என்றும் இரண்டு வகைப்படும். கார்ப்பிகம் தாயால் உண்டாவது; பைஜிகம் தந்தையால் உண்டாவது. இந்தத் தோஷங்களின் நிவாரணத்திற்காக உபநயனம் வரையில் உள்ள ஸம்ஸ்காரங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றைச் செய்ய வேண்டியவர்கள் மாதா பிதாக்கள். உபநயனம் வரைக்கும் ஸம்ஸ்காரங்களைத் தானே செய்து கொள்ளப் புத்திரனுக்கு அர்ஹமான (தகுதியான) வயது வரவில்லை.

எந்த ஸம்ஸ்காரத்தையும் உரிய காலத்தில் பண்ண வேண்டும். அதனால் பாபப் பரிகாரம் ஏற்படுகிறது. பூர்வத்தில் வேறொரு காரியம் பண்ணிப் பாபம் ஸம்பாதித்திருக்கிறோம். அதை நீக்க மனம்-வாக்கு-காயங்களால் ஸம்ஸ்காரம் பண்ண வேண்டும்.

நாம், பாபம் அந்த மூன்று காரணங்களாலேயும் பண்ணியிருக்கிறோம். மனத்தால் கெட்ட எண்ணம் நினைத்திருக்கிறோம்.

கிறோம். வாக்கால் பொய் பேசியிருக்கிறோம். தேஹத்தால் பொய் பண்ணியிருக்கிறோம். அதாவது பல தினுசாகப் பாசாங்கு பண்ணியிருக்கிறோம். மனா-வாக்-காயங்களால் பண்ணிய பாபங்களை அவற்றாலேயே ஸத் காரியங்களைப் பண்ணி போக்கிக் கொள்ள வேண்டும். மனத்தினால் பரமேச் வரத் தியானம் பண்ண வேண்டும்; வாக்கினால் மந்திரம் சொல்ல வேண்டும்; காயத்தால் ஸத்காரியம் பண்ண வேண்டும். மனோ-வாக்-காயங்களால் தானாக ஒரு ஸம்ஸ்காரத்தைப் பண்ணும் பக்குவம் ஜீவனுக்கு உபநயனத்திலிருந்து ஏற்படுகிறது. இதுவரை தகப்பனார்தான் இவனுக்காக மந்திரம் சொல்லிப் பண்ணினார்.

இங்கே இன்னொரு விஷயமும் சொல்ல வேண்டும். ஒரு ஜீவனை direct-ஆக (நேராக) உத்தேசித்தே அதன் பிதா பண்ணும். (கர்ப்பாதானம் முதற்கொண்டு சௌளம் வரையிலான) கர்மாக்கள் மட்டுமின்றி, அந்தப் பிதாவாகப்பட்டவன் மற்ற எல்லா ஸம்ஸ்காரங்களையும் பண்ணி நல்ல அனுஷ்டாதாவாக இருப்பதும் indirect-ஆக (மறைமுகமாக) அவனுடைய புத்திரர்களுக்கு நல்லதைச் செய்கிறது. 'மாதா பிதா பண்ணுவது மக்களைக் காக்கும்' என்ற வார்த்தைப்படி இது மாதிரி நடக்கிறது. வைதிகப் பிராமண ஸந்ததிக்கு ஸமீப காலம் வரையில் புத்திப் பிரகாசம் அதிகம் இருந்து வந்ததற்கு ஒரு முக்கிய காரணம், முன்னோர்கள் பண்ணிய ஸம்ஸ்காரங்களின் சக்திதான். முன்பு இருந்தவர்கள் செய்தது இரண்டு அல்லது மூன்று தலை முறைக்கு அஸ்திவாரமாக இருக்கிறது. அந்த எல்லை தாண்டிப் போனால் அப்புறம் கஷ்டந்தான். இந்த ஸந்ததியில் பிறந்த குழந்தைகளே லௌகிகத்தில் பிரவேசித்தபின் அதிகமாகக் கீழே போய்விட்டார்கள். ரொம்பவும் கெட்டுப் போனார்கள். மடை அடைத்து வைத்ததைத் திறந்துவிட்டால் வெகு வேகமாக ஜலம் போகிற மாதிரி இவர்கள்தாம் கடுமையாக லௌகிகத்தில் இறங்கி விட்டார்கள்!

நம்முடைய பெற்றோர்கள் ஸம்ஸ்காரம் பண்ணவில்லை; அதனால் நமக்கு நன்மை உண்டாகவில்லை என்ற குறை நமக்கு இருக்கலாம். அதைப்போல நம்முடைய குழந்தைகள் குறை கூறாமல் நாம் நல்ல ஸம்ஸ்காரங்களைப் பண்ண வேண்டும். அவர்களுக்கும் பண்ணி வைக்க வேண்டும்!

சிலருக்கு ஏன் இல்லை?

ஜாதகர்மா, நாமகர்மா, அன்னப் பிராசனம், சௌளம் முதலியன எல்லா ஜாதியாருக்கும் பொதுவானவை. உபநயனம் என்பது பிராமணர், கூத்தியர், வைசியருக்கே உரியது. மற்றவர்களுக்கு அது வேண்டியதில்லை என்று வைத்திருக்கிறது.

இப்படிச் சொன்னவுடன் பாரபட்சம், வித்யாஸம் (partiality) என்று சண்டைக்குக் கிளம்பக் கூடாது. லோகத்துக்கு உபகாரமாக சரீரத்தால் தொண்டு செய்வதை வாழ்க்கைத் தொழிலாகக் கொண்ட நான்காம் வர்ணத்தவர்களுக்கு அந்தத் தொழிலாலேயே சித்த சுத்தி ஏற்படுகிறது. அவர்கள் வித்யாப்பியாஸகாலத்திலிருந்து தங்களுக்கேற்பட்ட தொழிலை அப்பன்பாட்டினிடமிருந்து கற்றுக் கொண்டால்தான் அதில் செய்நேர்த்தி உண்டாகும். அவர்களுக்குப் பன்னிரண்டு வருஷ வேதாத்யயனமும் குருகுல வாஸமும் வேண்டியதில்லை. இதைச் செய்யப் போனால் அவர்கள் செய்ய வேண்டிய தொழில் அல்லவா கெட்டுப் போகும்?

உபநயனம் என்பது குருகுல வாஸத்துக்கு முதல் படிதான். 'உப-நயனம்' என்றாலே குருவுக்குக் 'கிட்டே கொண்டு போய் விடுவது' என்றுதான் அர்த்தம். புத்தி சம்பந்தமான வேத வித்யையை அப்பியஸிக்கும்போது அஹங்காரம் வந்து விடாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதாலேயே ஸ்வாதீனமாகப் பழகுகிற தகப்பனாரை விட்டுக் கண்டிப்பிலே ஒழுங்குக்குக் கொண்டு வருகிற குருவிடம் கொண்டு போய்விடச் சொல்லியிருக்கிறது. சரீர உழைப்பாக ஒரு தொழிலைக் கற்றுக் கொள்கிறபோது அதிலே புத்தித் திமிர், அஹங்காரம் வராது. தகப்பனாரிடமிருந்தே கற்றுக் கொள்ளலாம். சரீர சேவை செய்கிறவர்களுக்கு உபநயனமும், குருகுல வாஸமும் அவசியமில்லை.

வம்சாவளியாக வீட்டிலேயே கற்றுக் கொள்வதைவிட அதிகமாகச் சில நுணுக்கங்கள் தெரிய வேண்டுமானால் அதைப் பிராமணனிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். வீட்டில் கற்றுக் கொள்வதற்கு முடியாமற் போகிறவர்களும் இப்படிச் செய்யலாம். பிராமணன் 'களவும் கற்றுமற' என்பது போல எல்லாத் தொழிலையும் தெரிந்து கொண்டு, பிறருக்கு மட்டுமே அவற்றைச் சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டு - அதாவது அவற்றைத் தானே ஜீவனோபாயமாகக் கொள்ளாமல் மற்றவர்களுக்குச் சினை பண்ணுவித்து - தன்னளவில் அத்யயனம், யக்கும் முதலான வைதிகக் காரியங்களை மட்டுமே பண்ணி வர வேண்டும்!

தொழில், மனோபாவம் இவற்றுக்கு அனுகூலமாகவே ஸம்ஸ்காரங்கள் இருக்கின்றன. அதனால் சிலருக்குச் சில ஸம்ஸ்காரம் இல்லாததால் மட்டம், மட்டம் தட்டுகிறார்கள் என்றெல்லாம் நினைப்பது தப்பு. என்னைக் கேட்டால், வேடிக்கையாக, எவனுக்கு ஜாஸ்தி ஸம்ஸ்காரம் சொல்லியிருக்கிறதோ அவனைத்தான் மட்டமாக நினைத்திருக்கிறார்கள் என்றுகூடச் சொல்வேன். இத்தனை நிறைய ஸம்ஸ்காரம் பண்ணினால்தான் இவன் சுத்தமாவான்; மற்றவனுக்கு இவ்வளவு இல்லாமலே சுத்தமாவான் என்று நினைத்து அதிகப்படி ஸம்ஸ்காரங்களை வைத்ததாகச் சொல்லலாம் அல்லவா? ஜாஸ்தி மருந்து சாப்பிட வேண்டியவனுக்குத்தானே அதிக வியாதி இருப்பதாக அர்த்தம்?

ரிஷிகளைவிடப் பாரபக்ஷமில்லாதவர்கள் எவருமில்லை. அவர்கள் நம் மாதிரி வாய்ச் சுவடாலுக்காக ஸமத்வம் பேசுகிறவர்களல்ல. வாஸ்தவமாகவே எல்லாரையும் ஈச்வரனாகப் பார்த்த நிஜமான ஸமத்வக்காரர்கள் அவர்கள்தான். லோகத்தில் பல தினுசான காரியங்கள் நடக்க வேண்டியிருப்பதால் அதற்கேற்றபடியும், இந்தக் காரியங்களுக்கு ஏற்றவாறு மனோபாவங்கள் இருப்பதால் அவற்றை அனுஸரித்தும் வெவ்வேறு விதமான ஸம்ஸ்காரங்களை அவர்கள் வைத்தார்கள். இதிலே உசத்தி-தாழ்த்தி அபிப்பிராயங்களுக்கு இடமேயில்லை!

சாஸ்திரங்களில் இப்படி முதல் மூன்று வர்ணத்தாருக்கு உபநயனமும் அது தொடர்பான சில ஸம்ஸ்காரங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றைப் பார்ப்போம்!

பிரம்மசரியம்

சௌளத்துக்குப் பின் வருவது உபநயனம்.

குழந்தையாயிருந்தவனுக்கு அறிவு வந்து, தானே மந்திரங்களைச் சொல்கிற சமயத்தில் உபநயனம் நடக்கிறது. 'பிஷாசர்யம் சர' (பிஷா எடு) என்று இந்தச் சடங்கில் சொன்னால் பூனூல்காரப் பையன் 'பாடம்' (baad'ham) (அப்படியே செய்கிறேன்) என்கிறான். அதனால் இவனுக்கு உபநயனத்துக்கு முன்பே 'பிஷாசர்யம் சர' என்று சொன்னால் அதைப் புரிந்து கொள்வதற்கான ஸம்ஸ்கிருத ஞானம் இருக்க வேண்டும். ஐந்து வயதில் படிக்க ஆரம்பித்தால் இரண்டு அல்லது மூன்று வருஷத்தில் இப்படிப்பட்ட பாஷா ஞானம் வந்துவிடும். ஆதலால் எட்டு வயஸில் பூனூல் போட வேண்டும் என்றாகிறது.

எட்டு வயசுக் குழந்தைகள் அர்த்தம் தெரிந்து பூனூல் போட்டுக் கொண்டு காயத்ரி ஜபம் பண்ணி விட்டால் லோகமெல்லாம் நன்றாக ஆகிவிடும். இப்போதோ இளம் மனசுகளில் நாஸ்திகத்தைத்தான் ஏற்றியிருக்கிறோம்!

பிரம்மசரிய ஆசிரமம்

உப-சமீபத்தில், நயனம் - அழைத்துக் கொண்டு போகிறது. யாருக்கு ஸமீபத்தில் அழைத்துக் கொண்டு போகிறது? ஒருவனைக் குருவுக்கு ஸமீபத்தில் அழைத்துக் கொண்டு போகிறது தான் உபநயனம். குரு யார்? வேதவித்துக்கள். முதல் ஆசிரமமான பிரம்மசரியத்துக்கு ஒரு குரு; கடைசி ஆசிரமமான ஸன்னியாசத்துக்கு ஒரு குரு. வேத வேதாங்கம் அறிந்தவர்கள் முதல் ஆசிரமத்துக்குக் குரு. வேதம் உள்பட எல்லாவற்றையும் விட்டுப் பிரம்ம ஞானம் அடைந்தவர்கள் கடைசி ஆசிரமத்துக்குக் குரு. வித்யையைத் தெரிந்து கொள்வது முதல் ஆசிரமம். ஞானத்தைத் தெரிந்து கொள்வது கடைசி ஆசிரமம் *.

உபநயனம் பிரம்மசரியத்துக்கு ஆரம்பம். அதன் முடிவு 'ஸமாவர்த்தனம்'. உபநயனம் முதல் ஸமாவர்த்தனம் வரையில் இருப்பது 'ப்ரஹ்மசர்யம்'. 'ஸமாவர்த்தனம்' என்றால் 'திரும்பி வருகிறது' என்று அர்த்தம். ஓர் இடத்துக்குப் போனால்தான், போன இடத்திலிருந்து திரும்பி வருவது என்பது முடியும். அகத்திலிருந்து குருகுலத்துக்குப் போய் வேத அத்யயனத்தைப் பூர்த்தி பண்ணிவிட்டு, அகத்திற்குத் திரும்பி வருவதுதான் ஸமாவர்த்தனம்.

உபநயனம் பூர்வாங்கம். அங்கம் என்றால் பிரதானம் ஒன்று வேண்டும். பிரதானத்திற்கு அங்கி என்று ஒரு பெயருண்டு. உபநயனம் என்ற அங்கத்துக்கு அங்கியாக இருப்பது ப்ரஹ்மசர்யம். 'ப்ரஹ்மசர்யம்' என்பதற்கு என்ன அர்த்தம்? 'ப்ரஹ்ம' என்ற பதத்திற்கு ஆறு அர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. ப்ரஹ்மசர்

★ உபநயன ஸம்ஸ்காரத்தால் வேதமோத அதிகாரம் பெற்று 'பிரம்மசாரி' யாகிறவன் ஆசாரியரிடம் ஒழுக வேண்டிய முறைகளை அருள் உரை. 18-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள 'குருகுல வாஸம்' என்ற உரையில் காணலாம்.

யம் என்ற இடத்தில் 'ப்ரஹ்ம' என்பதற்கு வேதம் என்பது அர்த்தம். வேதத்தை மனப்பாடமாகக் கற்று ஸ்வாதீனப்படுத்தவே ஓர் ஆசிரமம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதுதான் ப்ரஹ்மசர்யம். அதற்குப் பூர்வாங்கம் உபநயனம். அந்த ஆசிரமத்திற்குக் கடைசிப் பக்ஷமாக ஏற்பட்ட காலம் பன்னிரண்டு வருஷங்கள். ஒரு வேதத்தை ஸாங்கோபாங்கமாக அத்யயனம் பண்ணுவதற்குப் பன்னிரண்டு வருஷங்கள் வேண்டும்.

'பிரம்ம' என்பதற்கு ஆறு அர்த்தங்கள் உண்டென்று சொன்னேன். பிரம்ம என்பது விஷ்ணுவுக்கு ஒரு பெயர். பரமசிவனுக்கும் ஒரு பெயர். பிராமண ஜாதி, தபஸ், பரமாத்ம ஸ்வரூபம் என்பவற்றுக்கும் அந்தப் பெயருண்டு. பிரம்மா என்று நீட்டினால் சதுர்முகனுக்குப் பெயராகிறது!

பிரம்மசரியம் என்பது வேதாத்தியயனம் பண்ணுவதற்காக ஏற்பட்ட ஒரு தீக்ஷை. அதற்குப் பூர்வாங்கமாக ஏற்பட்ட ஒரு காரியம் உபநயனம். பரிஷேசனம் என்று ஜலத்தால் சாதத்தைத் தெளிப்பது எதற்கு? அது போஜனத்திற்கு அங்கம். சாதத்தை அப்படியே சாப்பிட்டுவிடக் கூடாது. ஈசுவரப் பிரஸாதமாக்கிச் சாப்பிட வேண்டும் என்றே முதலில் அதன் மேல் ஜலம் தெளிக்கிறோம். இப்படிச் செய்து விட்டுச் சாப்பிடாமலிருந்தால் எத்தனை அசட்டுத்தனம்? உபநயனம் பண்ணிவிட்டு வேதாத்தியயனம் பண்ணாமலிருப்பது பரிஷேசனம் பண்ணி விட்டுச் சாப்பிடாமலிருப்பதைப் போன்றது! இப்போது அத்தனை பேரும் இப்படி அசடுகளாக இருந்து வருகிறோம்!

உபநயனம் என்கிற பூர்வாங்கத்திற்கும் ஸமாவர்த்தனம் என்கிற உத்தராங்கத்திற்கும் நடுவில் நான்கு வ்ரதங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. நம்முடைய தக்ஷிண தேசத்தில் பெரும்பாலும் அனுஷ்டானத்திலுள்ள க்ருஷ்ண யஜுர் வேதத்தை எடுத்துக் கொண்டால், அவை பிராஜாபத்யம், ஸௌம்யம், ஆக்னேயம், வைச்வதேவம் என்பவை.

எந்த மந்திர ஸித்திக்கும் நியமம் அவசியம் வேண்டும். ஆத்மா கடைத்தேறுவதற்கு மந்திரமயமான வேதம் இருக்கிறது. அதைப் பாடம் பண்ணுவதற்கு ஒரு நியமம் வேண்டும். வேத ஸமுஹம் முழுவதற்கும் ஏற்பட்ட இந்த நியமமே

பிரம்மசரியமாகும். இது தவிர, வேத பாகம் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனி நியமங்கள் இருக்கின்றன. அவ்வளவுக்கும் சேர்த்து மொத்த விரதம் பிரம்மசரியம். தனித்தனிப் பிரிவுக்குத் தனித் தனி நியமங்கள் இருக்கின்றன. வேதத்தை நான்கு காண்ட மாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். அவற்றை நாலு மஹரிஷிகள் பிர வர்த்திப்பித்திருக்கிறார்கள். அந்த மஹரிஷிகளை உத்தேசித்துப் பிரம்ம யஜ்ஞம் பண்ணப்படுகிறது. (பிரம்மயஜ்ஞம் என்பதற்கு வேதயஜ்ஞம் என்பதுதான் அர்த்தம்). ஒவ்வொரு காண்டத் திற்கும் தனித்தனியாக ஒரு விரதம் உண்டு. பிரம்மசரிய ஆசிர மத்தின்போது ஒவ்வொரு காண்டத்தை அத்யயனம் பண்ணு கிறபோது அதற்கு ஏற்பட்ட விரதத்தையும் பண்ண வேண்டும். பிராஜபத்ய காண்டத்திற்கு ஒரு விரதம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அது பிராஜபத்யம். அப்புறம் ஸௌம்ய விரதம், பின்பு ஆக்நேய விரதம், அப்புறம் வைச்வதேவ விரதம் செய்ய வேண்டும். நான்கு காண்டங்களும் முடிந்த பின்பு குருவினு டைய அனுஜ்ஞை (அனுமதி)யின் மேல் ஸமாவர்த்தனம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும் (வீட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்லும் ஸம்ஸ் காரத்தைப் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்).

முன்பு சொன்ன நான்கு காண்ட விரதங்களும் கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்துக்கு ஏற்பட்டவை. ரிக்வேதத்துக்கு மஹாநாம்னி விரதம், மஹா விரதம், உபநிஷத் விரதம், கோதான விரதம் ஆகிய நான்கு விரதங்கள் உண்டு. இப்படி ஒவ்வொரு வேதத்துக்கும் தனித்தனி விரதங்கள் இருக்கின்றன. கிருஷ்ண யஜுர் வேதமே அதிகம் பிரசாரத்திலிருப்பதால் அதை முதலில் சொன்னேன்.

குருகுல வாஸத்தை முடிக்கும்போது செய்யும் ஸமாவர்த் தனத்திற்கு 'ஸ்நானம்' என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு. அதைச் செய்து கொண்டவனுக்கு ஸ்நாதகன் என்று பெயர்.

எல்லாரும் தம் தம் வேதத்தையும் வித்யைகளையும் அத்யய னம் பண்ண வேண்டும். ஆவணி அவிட்டம் வருகிறது. அன்று உபாகர்மா பண்ணுகிறோம். அன்று வேதத்தில் புது பாகம் ஆரம்பித்துக் கொள்ள வேண்டும். தை மாஸம் பூர்ணிமையில் உத்ஸர்ஜனம் (முடித்தல்) பண்ண வேண்டும். ஆவணி மாதத்தில் ஆரம்பித்துத் தை மாதத்தில் விட்டுவிட வேண்டும். அதாவது

ஏறக்குறைய தக்ஷிணாயன ஆறு மாதத்தில் வேதாத்யயனம் பண்ண வேண்டும். மற்ற ஆறு மாதங்களில் வேதத்தின் ஆறு அங்கங்களைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

வேதாத்யயனம் செய்யும்பொழுது அந்த அந்தக் காண்டத்துக்கு ஏற்பட்ட தனி நியமத்தோடும் பிரம்மசரியத்துக்கு ஏற்பட்ட பொது நியமத்தோடும் பண்ணினால்தான் மந்திர ஸித்தி உண்டாகும். நாம் ஒன்றும் பண்ணுவதில்லை. 'உபயோகம் இல்லை' என்று மட்டும் சொல்லுகிறோம். கல்யாணத்துக்கு முன்பு 'வ்ரதம்' என்று ஒரு பெயர் வைத்து ஒரு மணி நேரத்துக்குள் எல்லா ஸம்ஸ்காரங்களையும் சுருக்கி அர்த்தமே தெரியாமல் கிடுகிடு என்று பண்ணுகிறோம். அதுவாவது இருப்பதனால் இந்த உபன்னியாஸம் பண்ண நேரிட்டது!

வேதத்தை ஸ்வீகரிப்பதற்கு ஒருத்தனை அர்ஹனாக்கி (அருகதை உள்ளவனாக்கி) அதன் மூலம் லோகம் முழுவதற்கும் நல்ல திவ்ய சக்திகளைப் பரப்புகிற பரம ச்ரேஷ்டமான கர்மாவான உபநயனத்தின் பெருமையை அறிந்து அதை உரிய காலத்தில் பண்ண வேண்டும்.

தவி-ஜன் - இருபிறப்பாளன் - எனப்படும் பிராமண, கூத்திரிய, வைச்யர்கள் லோகோபகாரமான இரண்டாவது பிறப்பை அடைவது அவர்கள் எப்போது வேதத்தைக் கற்கத் தகுதி பெறுகிறார்களோ அப்போதுதான். இந்தத் தகுதியை அவர்கள் பெறுவது உபநயன ஸம்ஸ்காரத்தில்தான். இதைக் காலாகாலத்தில் செய்ய வேண்டியது பெற்றோர் கடமை.

இப்போது இம்மாதிரி விஷயங்களில் சாஸ்திரங்கள் ரொம்பவும் அனாதரவு செய்யப்படுகின்றன. ஒவ்வொன்றுக்கும் சாஸ்திரத்தைப் பார்த்துச் செய்து வந்த நம் தேசத்தில் இப்போது நிலைமை அடியோடு மாறிவிட்டது!

சாஸ்திர விதியும், பொது வழக்கும்

இதிலே ஒரு வேடிக்கை, அல்லது பெரிய கஷ்டம், தர்ம சாஸ்திரங்களில், ஸூத்ரங்களில் சொல்லியுள்ள ரூல்களை மனம் போனபடி மீறுகிறபோதே, அங்கங்கே எப்படியோ பழக்கத்தில் வந்துவிட்ட சில விஷயங்களைப் பெரிய சாஸ்திர ரூல் மாதிரி நினைத்துக் கொண்டு அனுஸரித்து வருகிறார்கள். உதாரணமாக அக்காள் கல்யாணத்துக்கு இருக்கும்போது தம் பிக்குப் பூணூல் போடக் கூடாது; ஒரே மையத்தில் மூன்று பிரம்மசாரிகள் ஒரு வீட்டில் இருக்கக் கூடாது என்கிறது போன்ற காரணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு, பிள்ளைகளுக்கு உரிய காலத்தில் உபநயன ஸம்ஸ்காரம் செய்விக்காமல் இருக்கிறார்கள். ஆதாரமான தர்ம சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற வயசு வரம்பை இம்மாதிரி லௌகிகமான வழக்கங்களை முன்னிட்டு மீறுவது ஸரியல்ல. இம்மாதிரி வழக்கங்கள் லௌகிகமான ஸௌகரியத்தை முன்னிட்டோ, 'ஸென்டிமென்ட்' என்கிறார்களே, அந்த மன உணர்ச்சியை முன்னிட்டோதான் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடும். தர்ம சாஸ்திரத்தை மீறாமல் இவற்றையும் கடைப்பிடிப்பதில் தவறில்லை. ஆனால் ஆதாரமான ரூலை மீறி இவற்றையே பெரிய சாஸ்திரமாக நினைத்து அனுஸரிப்பது அயுக்தமானது.

ஆபஸ்தம்ப ரிஷி தம்முடைய தர்ம சாஸ்திரத்தின் முடிவில், 'நான் இதில் சொன்னதோடு எல்லா விதிகளும் முடிந்து விட்டன என்று அர்த்தம் இல்லை. இன்னும் அனேகம் உள்ளன. அவை குலப் பழக்கத்தாலும், பிரதேசப் பழக்கத்தாலும் (தேசாசாரத்தாலும்) ஏற்பட்டிருப்பவை. இவற்றை ஸ்திரீகளிடமிருந்தும், நாலாம் வர்ணப் பொது ஜனங்களிடமிருந்தும் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு அனுஷ்டியுங்கள்' என்று சொல்லி

யிருப்பது வாஸ்தவம்தான். ஆனால் இப்படிச் சொன்னவை, அவர் தர்ம சாஸ்திரத்தில் சொன்னதற்கு அதிகப்படியாக (additional-ஆக) ஜனங்களின் பழக்கத்தில் வந்தவற்றைத்தான் குறிப்பிடுமே ஒழிய, அவர் சொன்னதற்கு முரணாக (contrary-ஆக) உள்ள பழக்கங்களையல்ல. அதாவது சாஸ்திரத்தில் இருப்பனவற்றோடுகூட, அவற்றுக்கு முரணில்லாத குலாசார, தேசாசாரங்களையும் பின்பற்ற வேண்டுமே ஒழிய, சாஸ்திரப் பிரமாணத்தை விட்டுவிட்டு, அதற்கு மாறுதலாக ஏற்பட்டு விட்ட பழக்கங்களைக் கடைப்பிடிப்பது என்று வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது!

உபநயன ஸம்ஸ்காரத்தை எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் தள்ளிப் போடவே கூடாது. கல்யாணத்திலே பண சம்பந்தத்தைக் கொண்டு விட்டு அதற்காகக் கால தாமஸம் பண்ணுவது தப்பு. சாஸ்திர விரோதமானது என்பது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். அதைப்பற்றிப் பின்னால் விவாஹ ஸம்ஸ்காரத்தில் சொல்லுகிறேன். கல்யாணத்திலாவது தவிர்க்க முடியாமல் 'ஷோ' அம்சங்கள் சேர்ந்து விட்டன எனலாம். நாம் வேண்டாமென்றாலும் பிள்ளை அகத்தார் வேண்டும் என்றால் இந்த ஆடம்பரங்களைப் பண்ணித்தான் ஆக வேண்டும். இதற்குப் பணம் சேர்க்க வேண்டும். இதற்காகக் கால தாமஸம் பண்ண வேண்டியிருக்கிறது. அதோடுகூடக் கல்யாணம் என்பதில் வரன் என்று ஒருத்தனைத் தேடிப் பிடித்து, நமக்கு அவனைப் பிடித்து, அவன் வீட்டாருக்கும் நம் ஸம்பந்தம் பிடிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. வரன் வேட்டையில் காலம் செலவிட வேண்டியதாகிறது.

பூணூல் விஷயம் இப்படியில்லை. இதை ஏன் ஆடம்பரமாகப் பண்ணவில்லை என்று எந்த ஸம்பந்தியும் நம்மை நிர்ப்பந்திக் கப் போவதில்லை! மாப்பிள்ளை தேடுகிறதுபோல் இதில் வெளியே யாரையோ தேடிப்போய் பரபஸ்பர ஸம்மதத்தைப் பெற வேண்டியதும் இருக்கவில்லை. ஆதலால் உரிய காலத்தில் ஒரு பிள்ளைக்குப் பூணூல் போடாமலிருப்பதற்கு எந்த ஸமாதானமும் சொல்வதற்கில்லை; அதை எந்த விதத்திலும் மன்னிப் பதற்கேயில்லை!

மூலாதாரம் வீணாகக் கூடாது

சூழந்தைக்கு உடம்புக்கு (நோய்) வந்தால் மருந்து வாங்கித் தராமலிருந்தால் எத்தனை தப்போ, அதைவிடத் தப்பு உரிய வயசில் உபநயனம் பண்ணி அவனுக்கு ஆத்ம சேஷமமாகவும், அவன் மூலமாக லோகத்துக்கு சேஷமமாகவும் இருக்கிற காயத்ரீ உபதேசத்தைக் கொடுக்காமலிருப்பது. வெறும் (vanity,) ஜம்பத்துக்காக இப்போது பூணூல் என்றால் அதை ஒரு குட்டிக் கல்யாணம் போலப் பண்ணுவது என்று வைத்துக் கொண்டு இந்தச் செலவை எவ்வளவு தள்ளிப் பேர்டலாமோ அப்படிச் செய்வதற்காகக் காலம் கடத்துவதை எவ்வளவு கண்டித்தாலும் போதாது!

இதற்காக மடத்தில் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யத் தயாராயிருக்கிறோம். 'மாஸ்' உபநயனம் என்று இப்போது பலருக்குச் சேர்த்துப் பூணூல் போட்டு வைக்கிறோம். இன்னும் அனேக தர்ம ஸ்தாபனத்தினர் அனேக ஊர்களில் இப்படி கோஷ்டிப் பூணூல் நடத்தி வருகிறார்கள். எல்லோருக்கும் காயத்ரீ பொதுவானதுதான். ஸ்மார்த்த-வைஷ்ணவ-மாத்வ மத பேதமில்லாமல் எல்லா ஜாதிப் பிள்ளைகளுக்காகவும் 'மாஸ்' உபநயனம் செய்து வைக்கப்படுகிறது. ஓரளவு திருப்திப்படும் படி இது நடந்து வருகிறது. இன்னும் நன்றாகப் பலத்து விருத்தி அடைய வேண்டும்.

வசதியில்லாதவர்களுக்குத்தான் மாஸ்-உபநயனம் என்று நினைத்து, வசதியுள்ளவர்கள் அதில் சேராமல், தாங்களாகத் தனியாகவும் உபநயனம் பண்ணாமலிருந்து வருகிறார்கள். இந்த உத்தமமான ஸம்ஸ்காரத்தில் 'வசதி' என்ற வார்த்தைக்கு இடமேயில்லை. திரவிய ஸம்பந்தமில்லாத இந்தக் கர்மாவை இப்படியாக்கி வேதாப்பியாஸத்துக்கு மூலாதாரமான காரியத்தை வீணாக்கியிருக்கிறது!

உபநயனத்தோடு காயத்ரீ தீர்ந்தது, மறுநாளிலிருந்தே கிரிக்கெட்டும், ஸினிமாவும், கட்சி மீட்டிங்கும்தான் என்று ஆகிவிடாமல் உபநயனப்பிள்ளை தொடர்ந்து ஸந்தியாவந்தனம் செய்யும்படியாக மாதாபிதாக்கள் கண்டிப்புடன் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அவர்களே கிளப், ஸினிமா, மீட்டிங், ரேஸ் என்று போகிறபோது நான் சொல்வது என்ன பலன் தரும் என்று எனக்கே தெரியவில்லை. தாங்கள்தான் வீணாகப் போயாயிற்று, குழந்தைகளாவது உருப்படட்டும் என்றுதான் இதைச் செய்ய வேண்டும். ஆனால், 'எனக்குச் சொல்ல வருகிறாயே! நீ என்ன பண்ணுகிறாய்?' என்று பிள்ளையே மாதாபிதாக்களிடம் திருப்பிக் கொண்டுவிட்டாலும் கஷ்டந்தான்!

இப்படிப்பட்ட ஒரு துர்த்தசையில் நான் உங்கள் 'டய'த்தை 'வேஸ்டா'க்கிக் கொண்டு, 'சொல்லவேண்டியது என் கடமை' என்பதற்காகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்!

நீங்கள் எப்படிச் செய்வீர்களோ, அல்லது செய்யாமலே தான் போவீர்களோ, எனக்குத் தெரியாது - நான் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியது என்று இந்த மடம் எனக்குப் போட்டிருக்கிற ஆக்ஞையை நான் நிறைவேற்றியாக வேண்டும்! அந்த ஆக்ஞை, 'வேத அத்யயனத்துக்கு அதிகாரமுள்ள எல்லாப் பசங்களுக்கும் உரிய காலத்தில் உபநயனம் செய்விக்கப்பட வேண்டும்; அதற்கப்புறம் அவர்கள் விடாமல் ஸந்தியாவந்தனமும், தினமும் ஒருமணியாவது வேத வித்யாப்யாஸமும் பண்ண வேண்டும்' என்று தகப்பனார்களுக்குச் சொல்வது தான்!

பிரம்மசாரியின் லக்ஷணம்

ஒவ்வொரு நாளும் பிரம்மசாரிகள் அக்னி காரியம், அதாவது ஸமிதாதானம் (சுள்ளிகளை மந்திரபூர்வமாக ஹோமம்) பண்ண வேண்டும். பிக்ஷாசர்யம் (பிக்ஷு எடுத்தல்) செய்ய வேண்டும். அலவணமாக (உப்பில்லாமல்)ச் சாப்பிட வேண்டும். பிரம்மசாரிகளில் பிராமணன் பலாசு (புரசு) தண்டமும், க்ஷத்திரியன் அச்வத்த (அரசு) தண்டமும், வைசியன் அத்தி தண்டமும் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். 'ச்ருத தாரண'த்துக்காகத் தண்டம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதாவது எதை அத்யயனம் பண்ணுகிறானோ அதைக் கெட்டியாக இருத்திக் கொள்ளுவதற்கு அப்படிச் செய்ய வேண்டும். இடிதாங்கி, ஏரியல் என்றெல்லாம் இல்லையா? அப்படி மனுஷ்யனுக்கானது இந்தத் தண்டம். இடிதாங்கி scientific (விஞ்ஞான பூர்வமானது) என்றால் தண்டமும் scientificதான். வேதத்திலுள்ள எல்லா மந்திரங்களும் மறவாமல் மனத்தில் இருக்கும்படிப் பாதுகாக்கத் தண்டம் வேண்டும். வேத மந்திர சக்தியைத் தாரணம் பண்ணுவதற்கு அந்தத் தண்டத்திற்கு ஒரு சக்தி இருக்கிறது. வேதநிதி அகலாமல் இருக்க அதை வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பிரம்மசாரி மேலே கிருஷ்ணாஜினம் (மான்தோல்) போட்டுக் கொள்ள வேண்டும். மேல் வேஷ்டி போட்டுக் கொள்ளக் கூடாது. எலெக்ட்ரீஷியன் மரத்தின் மேல் நிற்க வேண்டும்; ரப்பர் gloves போட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்கிற மாதிரி ஆத்மிக மின்ஸாரத்துக்குப் பெரியவர்கள் இந்த விதிகளைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்!

இப்பொழுது நாம் ஒரு நாள் உபாகர்மாவைத்தான் பண்ணுகிறோம். அப்புறம் தொடர்ந்து வேதம் படிப்பதில்லை. உத்ஸர்ஜனமும் (ஒரு வேதப் பகுதியைப் படித்து முடிப்பது) பண்ணுவதில்லை. அது பண்ணாததற்குப் பிராயச்சித்தமாகக்,

'காமோகார்ஷித்' ஜபம் பண்ணுகிறோம்; 'நான் பாபம் பண்ணவில்லை; காமம் பண்ணியது, கோபம் பண்ணியது; என்னிடம் வராதே; நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன்!' என்று சொல்லுகிறோம். அந்த மந்திரத்துக்கு அதுதான் அர்த்தம். உத்ஸர்ஜனம் பண்ணினால் இந்த ஜபம் அவசியம் இல்லை.

கால நியமம், விரத நியமம், ஆஹார நியமம் முதலிய வற்றை அனுஷ்டிப்பது பிரம்மசாரியம். அத்யயனத்தில் ஸ்வரலோபம், வர்ணலோபம் முதலான உச்சாரணத் தப்புகள் ஏற்படக்கூடும். இதற்குப் பிராயச்சித்தமாக ஆவணியவிட்டத் தன்று எள்ளு மாத்திரம் சாப்பிட்டு அன்று முழுதும் பட்டினி இருந்து மறுநாள் 1008 ஸமித்தால் காயத்ரி ஹோமம் பண்ண வேண்டும். ஒவ்வொரு வருஷமும் பண்ண வேண்டும். இப்பொழுது ஹோமமாக பிரதம சிராவணக்காரர்கள் (தலைப் பூனூல் பையன்கள்) மட்டும் பண்ணுகிறார்கள். மற்றவர்கள் ஹோமமின்றி ஜபம் மாத்திரம் செய்கிறார்கள். இப்படியின்றி எல்லாருமே ஹோமம் செய்ய வேண்டும். வெறும் ஜபம் பண்ணினால் தூக்கம் வருகிறது. அதனால் லோபம் வருகிறது. ஒரு காரியம் இருந்தால் தூக்கம் வராது. அதற்காகவாவது ஸமித்தினால் ஹோமம் பண்ணலாம். பலாச ஸமித்தால் பண்ண வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அச்வத்த ஸமித்தால் பண்ண வேண்டும். கடைசிப் பக்ஷம் தர்ப்பையினாலாவது பண்ண வேண்டும்.

பிரம்மசாரி சாப்பிடுவதற்குக் கணக்கு இல்லை. வயிறு நிறையச் சாப்பிடலாம். ஆனாலும் நாக்கு ருசியைக் குறைக்க வேண்டும். இவன் இஷ்டப்படியான சமையலாக இருக்கக் கூடாது, பிசைஷியில் எது கிடைக்கிறதோ அதையே சாப்பிட வேண்டும் என்பதும், இவனை பிசைஷ எடுக்க வைத்ததற்கு ஒரு காரணம். மூல காரணம், பிச்சை எடுப்பதால் இவனுக்கு விநயம் ஏற்படும் என்பதே. ருசி பார்க்கக் கூடாது என்றாலும் ஆஹாரத்தின் அளவுக்குக் கட்டுப்பாடு இல்லை. பிரம்மசாரி வயிறாறச் சாப்பிட வேண்டும். பட்டினி முதலிய உபவாஸங்களைப் பிரம்மசாரிக்கு சாஸ்திரங்கள் விதிக்கவில்லை. வளர்கிற பருவத்தில் அவன் புஷ்டியாக இருக்க வேண்டும். அதே ஸமயம் ஸ்த்வ குணத்தோடு, முரடாக இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். குரு சிச்ருஷை இப்படிப்பட்ட ஸ்த்வ குணத்தை ஊட்டவே ஏற்பட்டது.

தனது வேத சாகையையும், சதுர்தச வித்யைகளில் மற்றவற்றையும் பன்னிரண்டு வருஷக் குருகுல வாஸத்தில் கற்றுத் தேற வேண்டும். பிறகு ஸமாவர்த்தனம் பண்ணிக் கொண்டு அகத்துக்குத் திரும்பிப் போய் விவாஹம் செய்து கொள்ள வேண்டும்.

**நைஷ்டிக பிரம்மசாரியம்;
இல்லற வாழ்க்கை**

ஸமாவர்த்தனம் பண்ணிக் கொள்ளாமல் குருவிடத்திலேயே இருந்து வாழ்க்கை முழுவதையும் அவருக்கே அர்ப்பணம் பண்ணி அவர் போன பிறகும் பிரம்மசாரியாகவே வாழ்நாள் முழுவதும் இருப்பதும் உண்டு. இதற்கு 'நைஷ்டிக பிரம்மசாரியம்' என்று பெயர். பீஷ்மர், ஆஞ்ஜநேயர் முதலியவர்களை நைஷ்டிக பிரம்மசாரிகள் என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆனால் இது கலியில் விசேஷமாகச் சொல்லப்படவில்லை.

இயற்கை தர்மத்தை அனுஸரித்து பிரம்மசாரியானவன் ஸமாவர்த்தனம் பண்ணிக் கொண்டு அப்புறம் விவாஹம் செய்துகொண்டு இல்லறம் நடத்த வேண்டும் என்பதுதான் பொது தர்மம். பிரகிருதிக்கு எதிர் நீச்சல் போடுவது கஷ்டம். அதன் போக்கிலேயே போய், ஆனாலும் அதிலேயே முழுகிப் போய்விடாமல் கரையைப் பிடிக்க வேண்டும். அதனால்தான் தர்மமாகக் கார்ஹஸ்தியம் (இல்லறம்) வகித்து அப்புறமே கொஞ்சம் விடுபட்டு வானப்ரஸ்தம், அதற்கும் அப்புறம் பூர்ண ஸன்னியாஸம் என்று விதித்திருக்கிறது. Nature-ஐ violent-ஆக எதிர்த்துப் போனால் ஹானிதான் உண்டாகும் என்பதால் இப்படி வைத்திருக்கிறது. நைஷ்டிகப் பிரம்மசாரியாக இருப்பேன், ஸன்னியாஸியாக இருப்பேன் என்று நல்ல வாலிபத்திலேயே நினைத்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு அப்புறம் பிரகிருதி வேகத்திலே இழுக்கப்பட்டு அந்த ஆச்ரமத்துக்கு விரோதமாக நடந்து கொண்டு விட்டால் மஹத்தான பாபமாகிறது. இதுவே கிருஹஸ்தனுக்குப் பாபமாக இல்லாமல் பிரகிருதி தர்மமாக

அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

எந்த ரூல் இருந்தாலும் எக்ஸெப்ஷன் (விலக்கு) உண்டு. நல்ல திட சித்தமும் பக்குவமும் பூர்வ ஜன்ம ஸம்ஸ்கார பலமும் இருப்பவர்கள் நைஷ்டிகப் பிரம்மசாரிகளாக இருக்கலாம். ஒரு முந்நாறு வருஷத்துக்குள் ஸமர்த்த ராமதாஸ் ஸ்வாமிகள் அப்படித்தான் இருந்து கொண்டு முகம்மதியப் பிரவாகத்தையே சிவாஜி மூலம் முறியடித்து, நம் தர்மத்தை ஆழமாக நிலை நாட்டினார். நைஷ்டிகப் பிரம்மசாரியான ஆஞ்ஜனேயரின் அம்சம் அவர்.

வேத தர்மத்தை மறுபடி ஸ்தாபிப்பதற்காகப் பரமேஸ்வர அவதாரமாக வந்த ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதர்கள் தம் சொந்த வாழ்க்கையிலே பிரம்மசாரியத்திலிருந்து நேரே ஸன்னியாஸத்துக்குப் போனது மட்டுமின்றி, ஸுரேஸ்வரர் தவிர அவரது மற்ற மூன்று பிரதம சிஷ்யர்களான பத்மபாதர், ஹஸ்தாமலகர், தோடகர் என்ற மூன்று பேருக்கும் பிரம்மசாரியத்திலிருந்தே நேராக ஸன்னியாஸ ஆச்ரமம் கொடுத்திருக்கிறார். (சங்கர) மடத்திலும் பிரம்மசாரிகளே நேரே ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொண்டு பீடாதிபதிகளாக இருக்க வேண்டும் என்ற விதி அனுஸரிக்கப்படுகிறது. அதனால் எல்லாரும் கிருஹஸ்தாச்ரமம் வகித்துத்தான் ஆகவேண்டும் என்றில்லை என்று தெரிகிறது. ஆனால் இப்படிப்பட்ட பக்குவம் ரொம்ப அபூர்வமானவர்களுக்கே இருக்கும். விவாஹமும், பஞ்ச மஹா யக்ஞங்களும், தலைக்கு ஏழேழாக உள்ள பாக-ஹவிர்-ஸோம யக்ஞங்கள் இருபத்தியொன்றும் நைஷ்டிகப் பிரம்மசாரிகளுக்கும், நேரே பிரம்மசாரியத்திலிருந்து துரியாச்ரமத்துக்கு (நாலாவது ஆசிரமமான துறவறத்துக்கு)ப் போனவர்களுக்கும் இல்லாமல் போகிறது. அதாவது நாற்பதுஸம்ஸ்காரத்தில் பேர் பாதிக்கு மேல் அவர்களுக்கு இல்லாமல் போகிறது. இவை இல்லாமலே அந்தஸ்கரணம் சுத்தியடைகிற அளவுக்கு அவர்கள் பக்குவமாகியிருக்க வேண்டும். அதனால் இதை 'எக்ஸெப்ஷனல் கேஸ்'கள் (விதிவிலக்கானவை, அசாதாரணமானவை) என்றே சொல்ல வேண்டும்.

தஹனம் என்று எப்போது ஒரு கிரியை சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதோ, அப்போது நம் மதப்படி எல்லோரும்

கடைசியில், நல்ல விருத்தாப்பியத்தில்கூட, ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று விதிக்கவில்லை என்றே அர்த்தம் என்று ஒரு கட்சி சொல்வதுண்டு. பிரம்மசர்யம், கிருஹஸ்தாசர்யம், வானப்ரஸ்தம், ஸன்னியாஸம் என்ற நாலு ஆசிரமங்களை ஒவ்வொருவரும் வரிசையாக அனுஷ்டித்தேயாக வேண்டும் என்றால் வாஸ்தவமாகவே தகனக்கிரியை இருக்க முடியாதுதான்! ஸன்னியாஸியை தகனம் செய்யாமல் புதைக்கத் தானே சொல்லியிருக்கிறது? அதனால் பக்குவிகளுக்கே ஸன்னியாஸம்; மற்றவர்களுக்கு இல்லை - கிழ வயஸில்கூட இல்லை - என்று சொன்னால் இந்த வாதத்தைத் தப்பு என்று சொல்ல முடியவில்லை.

ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்கிற அளவுக்கு வயசு ஆகாமல், சின்ன வயசிலேயே செத்துப் போனவர்களை உத்தேசித்துத் தான் தஹனக் கிரியையைச் சொல்லியிருக்கிறது என்று நினைப்பதற்கு ஆதாரம் எதுவும் இல்லை. அகால மரணமாகவோ அல்பாயுஸாகவோ இல்லாமல் கால மிருத்யுவாக, நன்றாக வயஸாகிச் செத்துப் போகிறவர்களையும் உத்தேசித்ததாகத் தான் தகனக்கிரியை, அப்புறம் செய்யும் பித்ரு காரியங்கள் ஆகியன இருக்கின்றன. ஆகையால், அத்தனை வயசிலும் அவர்கள் ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்ளாமலிருப்பதை சாஸ்திரம் அங்கீகரிப்பதாகத்தானே ஏற்படுகிறது?

நல்ல ஞான வைராக்யத்தில் பிடிப்பு ஏற்பட்டவர்கள் கிருஹஸ்தாசர்யம் ஆனபின் குடும்பப் பொறுப்புகளை விட்டுக் காட்டிலே போய் வைதிகக் காரியங்களை மட்டும் பண்ணிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். பிள்ளை குட்டிகளையும், சொத்து சுதந்திரங்களையும் விட்டுவிட்டுப் பத்தினியை மட்டும் அழைத்துக்கொண்டு காட்டுக்குப் போய்விட வேண்டும். பத்தினி எதற்கு என்றால் இந்திரிய ஸுகத்துக்காக அல்ல. பின்னே எதற்கு என்றால் அக்னி கார்யங்களைப் பத்தினிகூட இருந்தால் தான் பண்ண முடியும் என்பதற்காகவே, யாகாதிகளையும் ஔபாஸனையையும் பண்ணும்பொருட்டே அவளை அழைத்துக் கொண்டு போக வேண்டும். இதுதான் வானப்ரஸ்தம் - வனத்தில் போயிருப்பது என்று அர்த்தம். வீடு வாசலையும், உறவுக்காரர்கள், அவர்களுடைய காரியங்கள் ஆகியவற்றையும்

விடுகிற பக்குவம் முதலில் வர வேண்டுமாதலால் வானப் ப்ரஸ்தம் ஏற்படுகிறது. அப்புறம் வைதிகக் காரியத்தையும் விட்டுவிட்டு ஆத்மா என்ன, பரமாத்ம ஸத்யம் என்ன என்று தெரிந்து கொள்வது ஒன்றிலேயே நாட்டம் வலுத்தபின் குரு முகமாக ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும். பத்தினியையும் வேதகர்மாக்களையும் விட்டு விட்டு குருமுகமாக ஸன்னியாஸ ஆச்ரமம் பெற்றுப் பரமாத்ம ஸத்யத்தையே ஸதாவும் சிந்தித்துத் தியானித்து, அதை அனுபவத்தில் தெரிந்து கொண்டுவிட வேண்டும். 'அந்த ஸத்யம்தான் தானும்; லோகமெல்லாம் அதன் பொய் விளையாட்டுதான்' என்ற அனுபவம் ஏற்பட்டு, சரீரத்துக்கும் மனஸுக்கும் அநீதமான பரம ஸத்யமாக இருந்துகொண்டிருப்பதுதான் மோக்ஷம். பிராரப்தப்படி (முன்வினைப் பயன்படி) சரீரம் இருக்கிற மட்டும் இருந்து விட்டு அப்புறம் மரணம் அடைந்துவிடும். ஆனால் அதைப் பற்றி அனுபவ ஞானியான ஸன்னியாஸிக்கு ஒரு பொருட்டும் இல்லை. வெளி உலகத்தின் பார்வையில், இது வரைக்கும் தேசத்தில் வாழ்ந்த போதே முக்தி நிலையில் இருந்த ஜீவன் முக்தன், தேகம் போய் விதேஹ முக்தனாகிறான் என்று சொல்வது வழக்கம். அவன் நேரே குணம் குறியற்ற பரமாத்மத் தத்வமாகி விடுகிறவன்.

கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளாமலே ஸன்னியாஸி ஆகிறவன்; கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டு நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களையும் முறைப்படி ஒன்றும் விட்டுப்போகாமல் பண்ணி, அதோடு அஷ்ட குணங்களையும் கைக் கொண்டு கடைசியில் ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்கிறவன் - ஆகிய இருவரும் இப்படித்தானே பரமாத்மத் தத்வமாக ஆகிவிடுகிறார்கள்.

ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்ளாமலே கடைசி வரை எல்லா ஸம்ஸ்காரங்களையும் அஷ்ட குணங்களையும் அனுஷ்டித்தவனின் கதை என்ன? செத்துப் போன பின் இவன் கதி என்ன? இவனுக்குத்தானே தஹனம் சொல்லியிருக்கிறது? லோகத்தில் பொதுவாக ரொம்ப ஜாஸ்தி இருக்கிறவனும் இவன்தானே? இவன் செத்தபின் என்ன ஆகிறான்?

ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாள் இவன் பரமாத்மத் தத்வத்தோடு அத்வைதமாகக் கரைந்து விடுகிறான் என்று சொல்லவில்லை.

கடைசி வரையில் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு, பரமாத்மா ஒன்றையே பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வம் பெரிய தாபமாக இவனுக்கு வரத்தானே இல்லை? அது வந்து விட்டால் யாரும் பிடித்து வைக்க முடியாது. அது வராததால் தான் இவன் ஸன்னியாஸியாக ஓடவில்லை. ஆகையால் இவன் அத்வைத முக்தி அடைவதில்லை. ஆனாலும் சாஸ்திரத்தை நம்பி அதன்படியே கர்மாக்களைப் பண்ணி சித்தத்தை நன்றாகச் சுத்தம் பண்ணி, லோக சேஷமத்தையும் உண்டாக்கியிருக்கிறானல்லவா? அதனால் இவன் குணமும் குறியுமில்லாத பரமாத்மாவுடன் ஒன்றாகா விட்டாலும், அதே பரமாத்மா குணம் குறிகளோடுகூட லோகங்களை நிர்வகிக்கிற ஈசுவரனாக இருக்கிற பரம உத்தமமான ஸன்னிதானத்தை அடைகிறான். ஹிரண்யகர்ப்ப ஸ்தானம் என்று அது சொல்லப்படுகிறது. பிரம்ம லோகம் என்பது அதுதான். பரமாத்மாவிலேயே கரைந்து ஒன்றாகி விடாமல், வெளியே இருந்து கொண்டிருந்தாலுங்கூட, அவரை ஸதாவும் அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பதால் அந்த ஸ்தானத்தில்கூட எப்போதும் ஆனந்தமாகவே இருக்கும். ஒரு குறையும் இருக்காது. அப்படியானால் இதையும் மோக்ஷம் என்று சொல்ல வேண்டியதுதான். ஒரு குறையில்லை, ஒரு துக்கம் இல்லை, எப்போதும் ஈசுவர ஸான்னித்யம். இதற்கு மேல் என்ன வேண்டும்? இப்படிப்பட்ட நிலையைத் தான் ஸம்ஸ்காரங்களையும் செய்துவிட்டு ஸன்னியாஸியாகாமலே இறந்தவன் அடைகிறான்.

அவன் இதற்கு மேல் ஒன்றும் கேட்க மாட்டான். ஆனாலும் அந்த ஈசுவரன் தானும் ஒரு காலத்தில் இந்த லோக வியாபாரத்தையெல்லாம் நிறுத்திவிட்டு, லோகங்களையெல்லாம் மஹாப் பிரளயத்தில் கரைத்துவிட்டு, குணம் குறி இல்லாத பரமாத்ம ஸத்யமாக மட்டுமே ஆகிவிடுவான். அப்போது அதுவரை அவனுடைய ஸன்னிதானத்திலிருந்த ஜீவர்களும் அவனோடுகூடப் பரமாத்மாவோடு பரமாத்மாவாக அத்வைத முக்தி அடைந்து விடுவார்கள்!

மஹாப் பிரளயத்தில் ஸகல ஜீவராசிகளும் தான் - அனுஷ்டானமே செய்யாதவர்களும், புழு பூச்சியும் கூடத்தான் - பரமாத்மாவோடு சேர்ந்து விடுவார்கள். அப்படியிருக்க இத்

தனை அனுஷ்டானங்களைச் செய்த இவனுக்கும் அந்த நிலை கிடைத்ததில் விசேஷம் என்ன என்றால், ஒரு விசேஷம் இருக்கிறது. மறுபடியும் அகண்ட வெளியிலிருந்து பரமாத்மா ஸகுண ஈசுவரனாகி லோகங்களை ஸ்ருஷ்டித்து, ஜகத் வியாபாரங்களை ஆரம்பித்து விடுவார். அப்போது அனுஷ்டானம் பண்ணாத மற்ற ஜீவர்களும், இதர உயிரினங்களும் பூர்வ கர்மாப்படி மறுபடி பிறந்துதான் ஆக வேண்டும். அதுவரை பரமாத்மாவில் அவை இரண்டறக் கரையாமல் லயித்துத்தான் இருந்திருக்கும். இப்போது லயம் விலகி மறுபடி ஜன்மா உண்டாகிவிடும். ஸம்ஸ்காரங்களைச் செவ்வனே செய்து சுத்தி யானவனோ இப்படிப் புனரபி ஜனனம் என்று மறு ஸ்ருஷ்டி யின்போது பூமியில் வந்து விழாமல், பரமாத்மாவோடு பரமாத்மாவாக இரண்டறக் கரைந்தது கரைந்தபடியே இருப் பான்.

பிரம்மசாரியம் என்பதிலிருந்து ரொம்பவும் தாண்டி முடிவான நிலைக்கு வந்துவிட்டேன். 'ஒருத்தன் பிரம்மசாரியாக வாழ்நாள் பூரா இருக்கலாமா? கிருஹஸ்தாச்ரமம் வகிக்காமலே ஒரு பிரம்மசாரி ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்ளலாமா?' என்ற கேள்விகள் எழுந்ததால் அதற்குப் பதில் சொல்ல ஆரம்பித் தேன்.

உபநயன காலம்

உபநயனம், குருகுலவாஸம் இவற்றைப்பற்றிச் சொன்னேன். உபநயனம் செய்ய வேண்டிய காலம் பிராமணனுக்கு கர்ப்பத் தைக் கூட்டி எட்டாவது வயசாகும்; அதாவது பிறந்து ஏழு வயசு இரண்டு மாஸம் ஆனவுடன் பண்ண வேண்டும். கூத்திரியர்கள்பன்னிரண்டு வயது வரை உபநயனம் செய்யலாம். யது வம்சத்தில் பிறந்த கிருக்ஷண பரமாத்மாவுக்கு அப்படித் தான் செய்திருக்கிறது. வைசியர்கள் பதினாறு வயசுவரை உபநயனம் பண்ணலாம்.

பிராமணர்களுக்கும்கூட எட்டு வயசு lower limit (கீழ் வரம்பு), பதினாறு வயசு upper limit (உச்ச வரம்பு) என்று சாஸ்திரங்கள், போனால் போகிறதென்று அவகாசம் கொடுத்திருக்கின்றன. பதினாறு வயசுக்கு அப்புறம் பூணூல் போடாமல் ஒரு பிராமணப் பிள்ளையை வைத்திருப்பது மஹத்தான தோஷமாகும்!

ஒருவனுக்கு இப்படி வயசுக் காலம் சொல்லியிருப்பதோடு, உபநயன ஸம்ஸ்காரம் என்பதைச் செய்வதற்கே உத்தராயணம் தான் உரிய காலம் என்றும் சொல்லியிருக்கிறது - அதாவது தையிலிருந்து ஆனி முடிய ஸூரியன் பூமியின் வடக்குப் பாதியில் ஸஞ்சரிக்கிற ஆறுமாஸத்திலேயே உபநயனம் செய்ய வேண்டும். உபநயனம் மட்டுமின்றி விவாஹமும் இந்த ஆறு மாஸத்தில்தான் செய்யலாம். இதிலும் வஸந்த காலம் (சித்திரை, வைகாசி)தான் விவாஹத்துக்கு ரொம்பவும் எடுத்தது. அதே மாதிரி 'மாசிப் பூணூல் பாசி படரும்' என்பதாக மாசி மாஸத்தில் பூணூல் போடுவதை விசேஷமானதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. தக்ஷிணாயனத்தில் (ஆடியிலிருந்து மார்கழி முடிய) இவற்றைச் செய்வது சாஸ்திர ஸம்மதமல்ல. இப்போது இவற்றுக்கு எவ்வளவு காலம் கடத்தலாமோ அவ்வளவு 'டிலே' செய்துவிட்டுக் கடைசியில் மார்கழி மாஸம் ஒன்று தவிர வேறு எப்போது வேண்டுமானாலும் பண்ணலாம் என்று பண்ணுகிறார்கள்! பலனும் அதற்கேற்ற மாதிரிதான் இருக்கிறது! கலியாணம் என்று ஏதோ ஒன்று பண்ணுகிறார்களே என்று திருப்திப்பட்டு அதை வேண்டுமானாலும் தக்ஷிணாயனத்தில் அனுமதித்தாலும் அனுமதிக்கலாம். (கூடாது தான். ஆனாலும் தொலைகிறது என்று விடலாம்.) உபநயனத்தை ஒரு காலும் தக்ஷிணாயனத்தில் அனுமதிப்பதற்கில்லை. ஏற்கெனவே தக்ஷிணாயனத்தில் உபநயனம் பண்ணியிருந்தால் கூட மறுபடி உத்தராயணத்தில் ஒரு தரம் பண்ணுங்கள் என்று தான் சொல்வேன். கலியாணம், பூணூல் இரண்டையுமே பணம் சம்பந்தப்பட்ட காரியங்களாக்கிவிட்டு இரண்டு செலவும் ஒன்றாகப் போகட்டுமே என்பதால் தங்கள் பெண்களின் கல்யாணத்துக்காகப் பிள்ளையின் பூணூலைத்தள்ளிப் போடுகிற வழக்கம் அதிகமிருப்பதால் இதைச் சொல்ல நேர்ந்தது!

ஐந்து வயசிலேயே உபநயனம் செய்யும் ஒரு வழக்கமும்

உண்டு. 'அது காம்யோபநயனம்' எனப்படும். 'காம்யம்' என்றால் 'ஓர் இஷ்டத்தை உத்தேசித்தது' என்று அர்த்தம். குழந்தை விசேஷ அபிவிருத்தி அடைய வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டால் இப்படிச் செய்யலாம். ஆனால் இம்மாதிரிச் செய்யாததால் தோஷமில்லை. ஏனென்றால் மந்திரங்கள் நன்றாக ஸ்பஷ்டமாக உச்சரிக்க வருகிற காலத்தில், ஸம்ஸ்கிருத ஞானம் இரண்டு வருஷமாவது ஏற்பட்டானதற்குப் பிறகு உபநயனம் பண்ணுவதே சிலாக்யமாகப்படுகிறது. அதனால் ஏழு வயசு பூர்த்தியாகி, எட்டாம் வயசில் பண்ணுவதே போதும். (இப்போது முப்பது, முப்பத்தைந்து வயசுக்குக் கல்யாணமாகிறபோதுதான் பூனூலும் போடுவது என்று வந்திருக்கும் தசையில்தான் 'ஐந்து வயசில் பண்ண வேண்டுமென்றில்லை, எட்டில் பண்ணினாலே போதும்' என்று சொல்வது எனக்கே ஹாஸ்யமாகத்தான் இருக்கிறது? ஹாஸ்யம் என்று சொன்னாலும் வைதிகப் பிரக்ஞை இருந்தால் வயிறு எரிய வேண்டும்!)

பகவத்பாதாளுக்கு ஐந்தாவது வயதிலேயே உபநயனமானதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. பால்யத்திலேயே அலாதி புத்தி சாலித்தனமும், தெய்வ பக்தியும் தெரிந்து, வாக்கு ஸ்பஷ்டமு மிருந்தால் இப்படிச் செய்யலாம்!

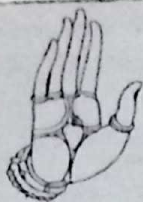
உபநயன

உதாரண புருஷர்கள்

இரண்டு தெய்வக்குழந்தைகள் மனுஷ்ய ரூபத்தில் அவதாரம்பண்ணினபோது உபநயன ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தாலேயே தங்கள் அவதார காரியத்தைப் பண்ணிக் காட்டின என்று நான் நினைப்பது வழக்கம். வேத மதம் நலிவடைந்த போது அதற்கு புத்துயிர் கொடுத்து ஸ்தாபித்த சங்கரரும் ஞானஸம்பந்தரும்தான் அந்தக் குழந்தைகள். ஸம்பந்த மூர்த்தி ஸ்வாமிகளுக்கு பால்யத்திலேயே உபநயனமானதைப் பெரிய புராணத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. 'நான்மறை ஞானசம்பந்தன்'

என்று அவரே வர்ணித்துக் கொண்டிருப்பதிலிருந்து நாலு வேதங்களையும் அவர் அத்யயனம் பண்ணினார் என்று தெரிகிறது. ஆசாரியாளுக்கும், ஞானஸம்பந்தருக்கும் ஒரு தரம் கேட்டாலே பாடமாய் விடும். 'ஏக ஸந்த க்ராஹி'கள். அதனால் ஓரிரு வருஷங்களுக்குள் அத்யயனம் பூர்த்தி பண்ணி விட்டார்கள். கற்றுக் கொள்ளாமலே, தாங்களாக ஸகல வித்யைகளையும் தெரிந்து கொள்ளக் கூடியவர், அந்த இருவரும். ஒருவர் (சங்கரர்) பரமேஸ்வர அவதாரம்; மற்றவர் (ஸம்பந்தர்) ஸுப்ரமண்யரின் அவதாரம். அப்படியிருந்தும் அவர்கள் உபநயன ஸம்ஸ்காரமாகி, காயத்ரீ மந்திர உபதேசம் பெற்ற பின்பே அவதார காரியத்தை விசேஷமாகச் செய்து காட்டினார்கள் என்றால், இது அந்த ஸம்ஸ்காரத்தின் அவசியத்தை ஸாதாரண மனுஷ்யர்களான நமக்கு அழுத்தமாகத் தெரிவிப்பதற்குத்தான்!

ராஜகுடாமணி தீக்ஷிதரென்று ஒரு கவி இருந்தார். அவர், 'காயத்ரீ என்னை அடையு முன்பே ஸரஸ்வதி என்னிடம் வந்துவிட்டாள்' என்று ஒரு ச்லோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். காயத்ரீ உபதேசம் பெறுகிற எட்டாவது வயசுக்கு முன்பே இவர் கவி பாட ஆரம்பித்து விட்டார். அதைத்தான் இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்! ஞான சம்பந்தரும் மூன்றாம் வயசிலேயே 'தோடுடைய செவியன்' என்று பாடினவர்தான். அப்போதே அற்புதங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார். ஆனாலும் பூணூல் போட்டுக் கொண்டு கர்யத்ரீ உபதேசம் வாங்கிக் கொண்டார்; அந்த பலத்தினாலேயே மேற்கொண்டு பெரிய பெரிய காரியங்களைப் பண்ணி வைதிக தர்மத்தை நிலைநாட்டினதாகக் காண்பித்தார் - என்பதிலிருந்து நமக்கெல்லாம் உபநயன ஸம்ஸ்காரத்திலும், அதற்கப்புறம் காயத்ரீ ஜபம் செய்வதிலும் கண்ணைத் திறந்து விட்டிருக்கிறார் என்று தெரிகிறது!

வயசு நிர்ணயத்துக்குக் காரணம்

ஸரஸ்வதி உள்ளே புகுந்தபின் காயத்ரீ புகுவது இருக்கட்டும்; இது எங்கேயோ அபூர்வமாக நடக்கிற சமாசாரம். காமன் உள்ளே புகுவதற்கு முன் காயத்ரீ உள்ளே புகுந்துவிட வேண்டுமென்பதுதான் முக்கியம். அதனால்தான் எட்டு வயசு என்று வைத்தார்கள். காமத்தின் ஆவேசம் ஏற்பட்டு விட்டால் அது மந்திர சக்தி பெற முடியாமல் இழுத்துக் கொண்டு போகும். ஏற்கெனவே பெற்ற சக்தியைக்கூட ஜீரணிக்கிற சக்தி அதற்கு உண்டு. அதனால்தான் பதினாறு வயசுக்கு மேல் சாண் ஏறினால் முழும் சறுக்குகிற நிலை ஏற்படுவதற்கு ரொம்பவும் முந்தியே, காயத்ரீயை நன்றாக ஜபித்து ஜபித்து அதில் ஸித்தி அடைந்து விடும்படியாக வயசு நிர்ணயம் செய்திருக்கிறார்கள்.

இதொன்றையும் நாம் ஸீரியஸாக எடுத்துக் கொள்வதே யில்லை. தண்டத்துக்குச் செய்கிறோம். அடியோடு விட்டு விடுவதற்குத் துணிச்சல் இல்லாததாலேயே காலம் தப்பி, முறைகெட்டு, 'ஏதோ செய்தோம்' என்கிற பொய்த் திருப்திக்காகப் பண்ணுகிறோம். இதைவிடத் தைரியமாக நாஸ்திகமாக இருந்துவிட்டால்கூடத் தேவலை; அவனுக்கு ஒரு 'கன்விக்ஷ்' னாவது (கொள்கையுறுதியாவது) இருக்கிறதல்லவா என்று கூடத் தோன்றுகிறது.

பாலப் பிராயத்திலேயே காயத்ரீயை ஜபிக்க ஆரம்பித்து விட்டால் பசுமரத்தாணியாக அது பதியும். காயத்ரீயானது முக்கியமாக mental power (மனோசக்தி), தேஜஸ், ஆரோக்கியம் எல்லாவற்றையும் அபரிமிதமாகத் தரவல்லது. இந்த ஜபத்தாலேயே குழந்தைகளுக்கு நல்ல concentration (சித்த ஒருமைப்பாடு), புத்தி தீக்ஷண்யம், சரீர புஷ்டி எல்லாமும் உண்டாகும். பிற்பாடு காமம் தெரிந்தாலும் அது ஒரேயடியாக இழுத்துக் கொண்டுபோய், புத்திக் குறைவிலும் சரீர அசுத்தியிலும்

விடாதபடி பெரிய கட்டுப்பாடாக இருக்கும். பிரம்மசரிய ஆச்ரமத்தில் இவன் வீர்யத்தை விரயம் பண்ணாமல், நல்ல பிரம்ம தேஜஸோடு, அறிவாளியாகவும், குணசாலியாகவும், அடக்கம் முதலான நன்னடத்தைகளோடும், தெய்வ பக்தியோடும், ஆத்ம ஸம்பந்தமான விஷயங்களில் பிடிமானத்தோடும் இருப்பதற்கு பால்யத்திலேயே காயத்ரீ அனுஸந்தானம் பண்ணுவது பெரிய ஸஹாயம் செய்யும். தங்கள் குழந்தைகளுக்கு இத்தனை நன்மைகளையும் ஒரு காரணமுமில்லாமல் இக்காலத்துப் பெற்றோர்கள் தடுத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

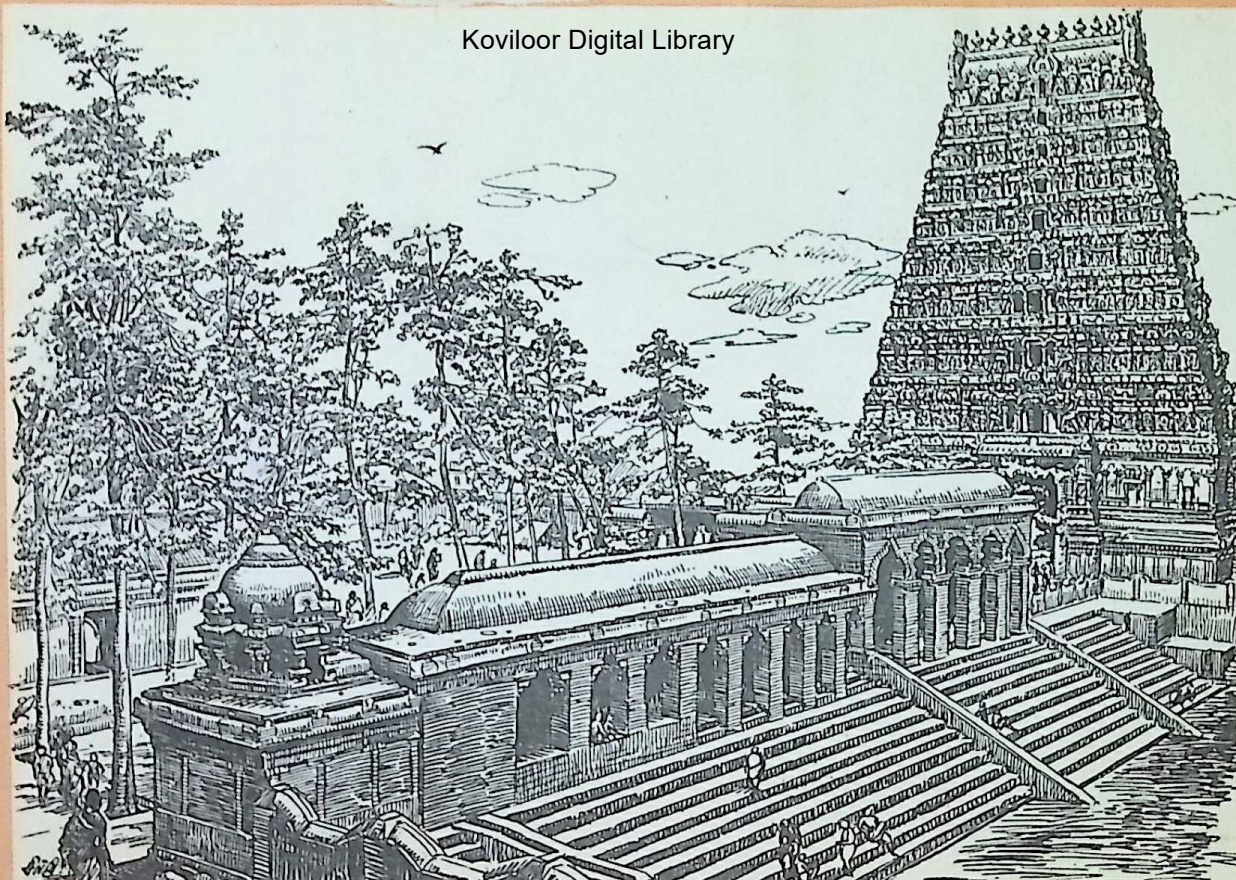
காயத்ரீ ஜபம், வேத அத்யயனம், இதர வேதாங்கங்களைப் படிப்பது, பிஷை எடுப்பது, குரு சிசுருஷை, நடுவே பிரம்மசரிய ஆச்ரமத்தில் செய்ய வேண்டிய விரதங்கள் இவற்றை முடித்து நல்ல யௌவனத்தை அடைந்தவன் ஸமாவர்த்தனத்தோடு குருகுல வாஸத்தைப் பூர்த்தி பண்ண வேண்டும். பிறகு காசிக்கு யாத்திரை சென்று வர வேண்டும். காசி யாத்திரை முடித்துத் திரும்பியவுடன் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். ஸமாவர்த்தனத்துக்குப் பிறகு விவாஹம் வரையில் - அதாவது ஒருவன் காசி யாத்திரை போய் வரும் கட்டத்தின்போது - அவனுக்கு 'ஸ்நாதகன்' என்று பெயர். இக்காலத்தில் 'கான்வகேஷன்' தான் ஸமாவர்த்தனம்! கல்யாணத்தில் காசி யாத்திரை என்று ஒரு கூத்து நடக்கிறது!

இதற்கப்புறம் விவாஹம் என்பது. அதுவும் நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களில் ஒன்று!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

வேதம் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

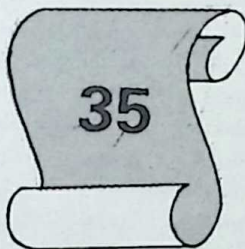
அருள் உரை

ஐகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: செப்டம்பர், 1993

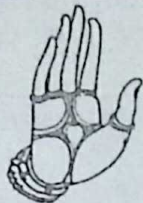
பின் அட்டை, ஒவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

‘தெய்வத்தின் குரல்’ (வானதி பதிப்பகம்) இரண்டாம் பகுதியிலிருந்து
தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விசுவாசம்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை - 600 002.

வேதம்

இயற்கையை
மதிக்கும் இல்லறம்

தூய்மைக் குறைவுக்கெல்லாம் காரணமானது சிற்றின்பம் என்று மஹான்களெல்லாம் பாடி வைத்திருந்தாலும், அதிலும் கூட ஒரு நெறியை ஏற்படுத்திக் கொடுத்து, அதையே ஆத்மாவைத் தூய்மைப்படுத்துகிற ஒரு ஸம்ஸ்காரமாக்கி நமக்கு வேததர்ம சாஸ்திரங்கள் கொடுத்திருக்கின்றன. சாதாரணமாக ஒரு ஜீவனை, 'காட்டுக்குப் போ; ஸன்னியாசியாய் இரு' என்று சொன்னால் அவனால் முடியாது. லோக வாழ்க்கையில் அடிபட்டுத்தான் அவனுக்குப் பக்குவம் உண்டாக வேண்டும். பிஞ்சாகக் கசக்கிற காலத்தில் கசந்து, வடுவாகத் துவர்க்கிற காலத்தில் துவர்த்து, காயாகப் புளிக்கிற காலத்தில் புளித்து, அப்புறம்தான் பழமாகப் பழுத்து மதுர பூர்ணமாவதற்கு ஸாமானிய ஜீவர்களால் முடியும். தானாகப் பழுக்காததைத் தடி கொண்டு அடித்துப் பழுக்கப் பண்ண முடியாது! அப்படி இயற்கை வேகத்தை மீறிப் பண்ணினால் ராமலிங்க ஸ்வாமிகள் சொன்னபடி 'வெம்பி விழ' வேண்டியதுதான் என்பது ரிஷிகளுக்குத் தெரியும். அதனால்தான் விவாஹத்தையும் கிருஹஸ்த (இல்லற) தர்மங்களையும் வைத்திருக்கிறார்கள். அது மட்டுமில்லாமல், பூர்வ கர்மாவுக்காக அனேக ஜீவர்கள் பிறந்தாக வேண்டுமே? தாம்பத்தியம் இல்லாமல் இது எப்படி முடியும்?

கிருஹஸ்தாசிரமத்தில் இவன் முன்பு கற்றுக்கொண்ட வேதத்தைத் தொடர்ந்து ஓதியும் பிறருக்கு ஓதுவித்தும் (கற்றுக் கொடுத்தும்) வர வேண்டும். அனேக யக்ருங்களையும், ஓளபாஸனையையும் அக்னிமுகமாகப் பண்ண வேண்டும்.

பிரம்மசரியத்தில் ஒருத்தனைச் சேர்த்த ஸந்தியாவந்தனமும் கிருஹஸ்தாசரமத்தில் தொடர்கிறது.

தற்போது மற்ற யக்ஞானுஷ்டானம், வேதாத்யயனம் இரண்டுமே ரொம்ப ரொம்பக் குறைந்து விட்டாலும் ஸந்தியாவந்தனமும், அதில் முக்யமான காயத்ரீ ஜபமும் துளி இருப்பதால் அதைப்பற்றிச் சொல்கிறேன்!

காயத்ரீ

காயத்ரீ என்றால், 'எவரெல்லாம் தன்னைக் கானம் பண்ணுகிறார்களோ அவர்களை ரக்ஷிப்பது' என்பது அர்த்தம்.

காயந்தம் த்ராயதே யஸ்மாத் காயத்ரீ (இ)த்யபிதீயதே

கானம் பண்ணுவதென்றால் இங்கே பாடுவதில்லை; பிரேமையுடனும் பக்தியுடனும் உச்சரிப்பது என்று அர்த்தம். யார் தன்னைப் பயபக்தியுடனும் பிரேமையுடனும் ஜபம் பண்ணுகிறார்களோ அவர்களைக் காயத்ரீ மந்திரம் ரக்ஷிக்கும். அதனால் அந்தப் பெயர் அதற்கு வந்தது. வேதத்தில் காயத்ரீயைப் பற்றிச் சொல்லும் பொழுது,

காயத்ரீம் சந்தஸாம் மாதா

என்று இருக்கிறது. சந்தஸ் என்பது வேதம். வேத மந்திரங்களுக்கெல்லாம் தாயார் ஸ்தானம் காயத்ரீ என்று இங்கே வேதமே சொல்லுகிறது. 24 அக்ஷரம் கொண்ட காயத்ரீ மந்திரத்தில் ஒவ்வொன்றும் எட்டெழுத்துக் கொண்ட மூன்று பாதங்கள் இருக்கின்றன. அதனால் அதற்கு 'த்ரிபதா' காயத்ரீ என்றே ஒரு பெயர் இருக்கிறது. இந்த ஒவ்வொரு பாதமும் ஒவ்வொரு வேதத்தின் ஸாரம். அதாவது ரிக், யஜுஸ், ஸாமம் என்ற மூன்று வேதங்களையும் இறுக்கிப் பிழிந்து கொடுத்த essence

(ஸாரம்) காயத்ரீ மஹாமந்திரம். அதர்வத்துக்குத் தனி காயத்ரீ இருக்கிறது. இரண்டாவது உபநயனம் செய்து கொண்டே அதை உபதேசம் பெற வேண்டும்.

த்ரிப்ய ஏவது வேதேப்ய: பாதம் பாதமதூதுஹம்
(மனுஸ்மிருதி)

காயத்ரீ மூன்று வேதத்திலிருந்து ஒவ்வொரு பாதமாக எடுத்தது என்று மனுவே சொல்கிறார். வேதத்தில் மற்றதை யெல்லாம் விட்டுவிட்ட நாம் இதையும் விட்டால் கதி ஏது?

சாஸ்திரப் பிரகாரம் செய்ய வேண்டிய கார்யங்களுக்குள் எல்லாம் முக்கியமான காரியம் காயத்ரீ ஜபம்!

வேதியரின்
தேகத் தூய்மை

மந்திரசக்தி குறையாமல் இருக்க தேஹத்தைச் சுத்தியாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

தேஹோ தேவாலய: ப்ரக்தோ

ஜீவ: ப்ரோக்தோ ஸநாதன:।

தேஹம் ஒரு தேவாலயம். அந்த ஆலயத்துக்குள் இருக்கிற உயிரான ஜீவன் ஈச்வர ஸ்வரூபம்.

ஆலயத்திற்கு அசுத்தியோடு போகக் கூடாது. அங்கே அசுத்தமான பதார்த்தங்களைச் சேர்க்கக் கூடாது. மாம்ஸம், சுருட்டு முதலியவற்றைக் கொண்டு போனால் அசுத்தம் உண்டாகும். ஆகம சாஸ்திரங்களில் தீட்டோடும் தேஹ அசுத்தத்தோடும் ஆலயத்துக்குப் போகக் கூடாது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அப்படியே மனித தேஹம் ஒரு தேவாலயமானால் அதிலும்

அகத்தமான பதார்த்தங்களைச் சேர்க்கக் கூடாது. குறிப்பாக, மந்திரசக்தி இருக்க வேண்டிய தேஹத்தில் அகத்தமானவற்றைச் சேர்த்தால் அது கெட்டுப் போய்விடும்.

வீட்டுக்கும் தேவாலயத்திற்கும் வித்தியாஸம் இருக்கிறது. வீட்டிலும் அகத்தம் பண்ணக் கூடாது; ஆனாலும் தேவாலயத்தைப்போல அவ்வளவு கடுமையாக அகத்தம் வராமல் வைத்துக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. ஒரு மூலையிலாவது வாய் கொப்புளிக்கவும், ஜல மல விஸர்ஜனத்துக்கும், பஹிஷ்டா (மாதவிடாய்) ஸ்திரீக்கும் இடம் வைக்கிறோம். Flat system-ல் கடைசியில் சொன்னதுபோய், அனாசார மயமாகி விட்டிருக்கிறது. இதற்கெல்லாம் ஆலயத்தில் கொஞ்சங்கூட இடமில்லையல்லவா?

ஒரு தேசத்தில் வீடும் வேண்டும், ஆலயமும் வேண்டும். அதே மாதிரி ஜனசமூகத்தில் லோக காரியங்களைச் செய்யும் வீடு மாதிரியான தேசங்கள், ஆத்ம காரியத்தைச் செய்யும் ஆலயம் மாதிரியான தேசங்கள் இரண்டும் வேண்டும். தேஹங்களுக்குள் ஆத்மாவை ரக்ஷிப்பவை தேவாலயத்தைப் போலப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய பிராமண தேஹங்கள், வேத மந்திர சக்தியை ரக்ஷிக்க வேண்டியவைகளாதலால் ஆலயம் போல் அதிகப் பரிசுத்தமாக அந்தத் தேசங்கள் இருக்க வேண்டும். அகத்தியான பதார்த்தங்களை உள்ளே சேர்க்கக் கூடாது. மந்திர சக்தியை ரக்ஷித்து அதனால் லோகத்துக்கு நன்மையை உண்டாக்க வேண்டுவது பிராமணன் கடமை. அதனால்தான் அவனுக்கு அதிகமான நிபந்தனைகள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 'மற்றவர்கள் அது பண்ணுகிறார்களே, நாமும் ஏன் பண்ணக் கூடாது?' என்று அகத்தியைத் தரும் காரியங்களைப் பிராமணன் பண்ணக் கூடாது. அவர்களெல்லாம் சரீரத்தை வைத்துக் கொண்டு ஸந்தோஷமான அனுபவங்களை அடைகிறார்களே என்று இவன் தனக்குத் தகாதவற்றைச் செய்யக் கூடாது. பிராமணனுக்கு தேஹம் ஸந்தோஷத்தை அனுபவிப்பதற்காக ஏற்பட்டதல்ல. லோக உபகாரமாக வேதத்தை ரக்ஷிக்க வேண்டிய தேஹம் அது. அது மஹா கஷ்டப்படவே ஏற்பட்டது என்று ('வாஸிஷ்ட ஸம்ருதி'யில்) சொல்லியிருக்கிறது; ப்ராஹ்மணஸ்ய சரீரம் த நோபபோகாய கல்பதே இஹக்லேசாய மஹதே.

லோக சேஷமத்திற்காக மந்திரங்களை அப்யஸிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவேதான் செலவு பண்ணி உபநயனம் முதலிய வற்றைச் செய்து கொள்ளுவது. வேத மந்திரங்களை ரக்ஷிப்பதற்காகவே - அதன் மூலம் ஸகல ஜீவ ஜந்துக்களையும் ரக்ஷிப்பதற்காகவே - தேகத்தை வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். 'எல்லோரும் ஸௌகரியமான தொழில் பண்ணுகிறார்களே! பணம் சம்பாதிக்கிறார்களே! ஏன் நாம் செய்யக் கூடாது?' என்று பிராமணன் நினைக்கக் கூடாது. தன்னுடைய கடமையை நன்றாகச் செய்துவிட்டுப் பிறகுதான் ஜீவனோபாயத்தை நினைக்க வேண்டும். முன்பு இவன் பிராமண தர்மங்களைச் செய்தாலே போதுமென்று ராஜாவும் ஸமுஹமும் இவனுக்கு மானியம், ஸம்பாவனை செய்து வாழ வசதி தந்தார்கள். இப்போது நிலைமை மாறி விட்டதால், பணத்துக்கும் கொஞ்சம் பிரயத்தனப்பட வேண்டியதுதான். ஆனால் நிரம்பப் பணத்தை ஸம்பாதிக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படக் கூடாது! இதற்காக அனாசார வழிகளில் பிரவேசிக்கக் கூடாது. பிராமணர்களுக்குத் தரித்திர நிலை வேண்டியதுதான். இன்பங்களைத் தேடாமல் காயக் காயக் கிடந்தால்தான் இவனுக்கு ஞானப் பிரகாசம் உண்டாகும். அதனால் லோகம் வாழும். கண்ட தேசங்களுக்குச் சென்று ஆசார அனுஷ்டானங்களை விட்டுவிட்டு ஸம்பாதிக்கிற ஐச்வரியம் இவனுக்கு வேண்டாம். அப்படி ஸம்பாதிக்கா விட்டால் ஒன்றும் முடியாது என்பது இல்லை. லோகத்தில் மந்திர சக்தியைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு தன்னுடைய தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பது முதல் கடமை. ஸம்பாதிப்பது secondary (இரண்டாவது) தான்.

மந்திர சக்தி என்ற அக்கினியை இவன் காப்பாற்றிக் கொண்டு வந்தால் அது எல்லோருக்கும் சேஷமத்தை உண்டாக்கும். லோகத்தில் எவருக்குக் கஷ்டம் வந்தாலும் அதை நிவர்த்திக்கும் சக்தி பிராமணனுக்கு மந்திர சக்தியின் மூலம் இருக்க வேண்டும். யாராவது கஷ்ட காலத்தில் வந்து பிரார்த்தித்தால், 'நீ பண்ணுவதைத்தான் நானும் பண்ணுகிறேன், உனக்கு இருக்கிற சக்திதான் எனக்கும் இருக்கிறது' என்று ஒரு பிராமணன் சொன்னால் அவனுடைய ஜன்மா வீண்!

மந்திர சக்தியாகிய அக்கினி இப்பொழுது பெரும்பாலும் அணைந்திருக்கிறது. பிராமண தேஹம் விகாரம் ஆகிவிட்டது. அதில் அசுத்தமான பதார்த்தங்கள் சேர்க்கப்படுகின்றன. ஆனால், ஒரு பொறி மட்டும் அணையாமல் இருக்கிறது. அதை விருத்தி பண்ண வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் எப்பொழுதாவது பற்றிக் கொள்ளும்.

அந்த நெருப்புப் பொறிதான் காயத்ரீ. அது பரம்பரையாக வந்திருக்கிறது!

**காயத்ரீ மந்திர
மகிமை**

மூன்று தலைமுறையாக காயத்ரீயை விட்டுவிட்டவன் பிராமணனாக மாட்டான். அப்பேர்ப்பட்டவர்கள் இருக்கிற தெரு அக்கிரஹாரம் ஆகாது. அது குடியானவர் தெருதான். ஆனால் இன்னும் மூன்று தலைமுறை ஆகவில்லையாகயால் இன்னும் பிராமணர்கள் என்று பெயராவது சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

மூன்று தலைமுறை யக்கும் இல்லா விட்டால் அவன் துர்ப்பிராமணன்: கெட்டுப்போன பிராமணன். கெட்டாலும் 'பிராமணன்' என்ற பேராவது இருக்கிறது! மறுபடியும் பிராமணனாவதற்குப் பிராயச்சித்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் காயத்ரீயை மூன்று தலைமுறையாக விட்டு விட்டால் பிராமணத்வம் அடியோடு போய் விடுகிறது. அவன் மறுபடியும் பிராமணனாக மாட்டான். அவன் பிரம்மபந்துதான்; அதாவது, பிராமணர்களை உறவுக்காரர்களாக உடையவன் தான்! அப்படியே கூத்திரியன் காயத்ரீயை விட்டால் கூத்திரிய பந்துவாகிறான்; வைசியன் வைசிய பந்துவாகிறான்!

ஆகையால் அந்த நெருப்புப் பொறியை ஊதிப் பெரிசு

பண்ண வேண்டும். சின்ன நெருப்புப்பொறி எதற்கும் உபயோகப் படாது. ஆனால் உபயோகப்படுமாறு பெரிசாக்கப்படுவதற்கு அதில் ஆதாரம் இருக்கிறது.

ஆகையால் ஞாயிற்றுக் கிழமையாவது பூணூல் உள்ளவர்கள் ஆயிரம் காயத்ரீ பண்ண வேண்டும். கண்ட இடத்தில் கண்ட ஆஹாரத்தை உண்ணலாகாது. இது வரைக்கும் அனாசாரம் செய்ததற்குப் பிராயச்சித்தம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். இனியாவது கண்ட ஆஹாரத்தை உண்ணாமல், மந்திரசக்தி இருப்பதற்கு தேஹத்தைப் பரிசுத்தமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

‘ஸஹஸ்ர பரமா தேவீ சத மத்யா தசாவரா’ என்ற (தைத்திரீய ஆரண்யக வாக்குப்)படி ஆயிரம் ஆவிருத்தி ஜபிப்பது உத்தமம்; நூறு ஜபிப்பது மத்யமம்; அதம பக்ஷம் பத்து.

காலை ஸந்தி, மத்தியான வேளை, மாலை ஸந்தி என்ற ஒவ்வொரு காலத்திலும் பத்து காயத்ரியாவது எத்தனை ஆபத்துக் காலத்திலும் ஜபம் பண்ண வேண்டும். இந்த மூன்று காலங்களும் சாந்தம் உண்டாகிற காலம். காலையில் பக்ஷி முதலிய பிராணிகளும் மனிதர்களும் எழுந்திருக்கும் காலம். அப்பொழுது மனது சாந்தியாக இருக்கும். ஸாயங்காலம் எல்லோரும் வேலையை முடித்து ஓய்ந்திருக்கும் காலம். அதுவும் சாந்தமான காலம். மத்தியான்ன காலத்தில் ஸூரியன் உச்சியில் இருக்கிறான். அப்பொழுது எல்லோரும் அயர்ந்திருக்கும் காலம். அப்பொழுதும் மனத்துக்கு சாந்தமான காலம். இந்த மூன்று காலங்களிலும் காயத்ரீ, ஸாவித்ரீ, ஸரஸ்வதீ என்று மூன்று பிரகாரமாகத் தியானம் செய்ய வேண்டும். காலையில் பிரம்ம ரூபினியாகவும், மத்யான்னம் சிவ ரூபினியாகவும், ஸாயங்காலம் விஷ்ணு ரூபினியாகவும் தியானம் செய்ய வேண்டும்.

காயத்ரீயில் ஸகல வேத மந்திர சக்தியும் அடங்கியிருக்கிறது. மற்ற எல்லா மந்திரங்களுக்கும் சக்தியைக் கொடுப்பது அதுதான். அதை ஜபிக்கா விட்டால் வேறு மந்திர ஜபத்திற்குச் சக்தி இல்லை. ஹிப்னாடிஸம் என்பதனால் பல காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். மோக்ஷத்துக்குப் போக உதவும் ஹிப்னாடிஸம்

காயத்ரி மந்திரம்! ஆசையைடக்கி ஜன்மம் எடுத்ததன் பலனை அடையச் செய்கிற ஹிப்னாடிஸம் காயத்ரி! லோகக் காரியங்களைக் குறைத்துக் கொண்டு இந்தப் பொறியை ஊதுவதை அதிகமாகச் செய்ய வேண்டும். இதை ஒரு விரதமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அனாசாரத்தில் போகாமல் தேகத்தைச் சுத்தமாக வைத்துக் கொண்டால்தான் இந்த ஒரு பொறியாவது அணையாமலிருக்கும்!

ஸந்தியாவந்தனத்தில் அர்க்கியமும் காயத்ரியும் முக்கியமானவை. மற்றவையெல்லாம் அதற்கு அங்கமானவை. அசக்தர்களாயிருப்பவர்கள் அர்க்கியத்தைக் கொடுத்து விட்டுப் பத்து காயத்ரியாவது ஜபிக்க வேண்டும். 'அந்த இரண்டுதானே முக்கியம்? அவற்றை மட்டும் செய்து விடலாம்' என்றால் வரவர அவற்றுக்கும் லோபம் வந்துவிடும். ஆபத்திலும் அசக்தியிலும் பத்து காயத்ரி போதும் என்பதால் எப்போதும் இப்படிப் பத்தே பண்ணினால், அப்படிப் பண்ணுகிறவர்களுக்கு எப்போதும் ஆபத்தும் அசக்தியுமாகத்தான் இருக்கும் என்று ஒரு பண்டிதர் வேடிக்கையாகச் சொன்னார். ஆகையால் அங்கபுஷ்களத்தோடு எதுவும் குறைவின்றிச் செய்து வந்தால்தான் முக்கியமானது நன்றாக நிற்கும். ஆபத்துக் காலத்திலுங்கூட அவற்றைச் செய்து வர வேண்டும். காலம் தப்பாமல் செய்ய வேண்டும். பாரத யுத்தத்தின்போது ஜலம் அகப்படாதபோது கூட தூளியை (புழுதியை) வைத்துக் கொண்டு காலம் தவறாமல் ஸேனாவீரர்கள் அர்க்கியம் கொடுத்தார்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது!

அஸ்தமன காலத்திலும், உதயகாலத்துக்கு முன்பும், உச்சிக் காலத்திலும் அர்க்கியம் கொடுக்க வேண்டும். இடைக்காட்டுச் சித்தர் என்று ஒருவர் இருந்தார். ஸித்தர்கள் வினோதமான காரியங்கள் பண்ணுவார்கள்; புதிராகப் பேசுவார்கள். இடைக்காட்டுச் சித்தர் ஆடு மேய்த்தார்! அவர், 'காணாமல் கோணா மற் கண்டு கொடு! ஆடுகாண் போகுது பார் போகுது பார்!' என்று சொல்லி இருக்கிறார். 'காணாமல்' என்றால் காண்பதற்கு முன்பு என்பது அர்த்தம். அதாவது ஸூரியோதயத்திற்கு முன் காலை அர்க்கியம் கொடுக்க வேண்டும். 'கோணாமல்' என்பதற்கு ஸூரியன் தலைக்கு நேரே இருக்கும் பொழுது என்பது அர்த்தம். அதாவது ஸூரியன் மேற்காகச் சாய்வதற்கு

முன் உச்சிக்காலத்தில் மாத்யான்னிக அர்க்கியம் கொடுக்க வேண்டும். 'கண்டு' என்பதற்கு ஸூரியன் இருக்கும்பொழுது என்று அர்த்தம். ஸூரியன் அஸ்தமிப்பதற்கு முன்பு மலைவாயிலில் இருக்கும்பொழுதே ஸாயங்கால அர்க்கியம் கொடுக்க வேண்டும். இந்த விஷயங்களைத்தான் அந்த ஸித்தர் லேசாகச் சொல்லியிருக்கிறார். 'ஆடு' என்றால் 'நீராடு!' அதாவது 'கங்கையில் ஸ்நானம் பண்ணு' என்பது அர்த்தம். 'போகுதுபார்' என்றால் 'த்ரிகால ஸந்த்யா வந்தனத்தாலும் கங்கா ஸ்நானத்தாலும் ஸேது தரிசனத்தாலும் நம் பாபம் தொலைந்து போகிறதைப் பார்!' என்று அர்த்தம். காசிக்குப் போய் கங்கையை எடுத்துக் கொண்டு, ஸேதுவான ராமேச் வரத்துக்குப் போய் ராமநாத ஸ்வாமிக்கு கங்காபிஷேகம் பண்ணும் சம்பிரதாயத்தைத்தான் சொல்லியிருக்கிறார்!

காயத்ரீயை ஸூரியாகப் பண்ணினால்தான் மற்ற வேத மந்திரங்களிலும் ஸித்தி உண்டாகும். அர்க்கியத்தையும் காயத்ரீயையும் தவறாமல் செய்து கொண்டு வர வேண்டும். ஜன்மத்தில் ஒரு தரமாவது கங்காஸ்நானமும் ஸேது தரிசனமும் பண்ண வேண்டும்.

ஒருவனுக்கு ரொம்பவும் ஜ்வரம் வந்தால், கூட இருக்கிறவர்கள் அவனுக்காக ஸந்தியா வந்தனம் பண்ணித் தீர்த்தத்தை ஜ்வரம் வந்தவன் வாயில் விடவேண்டும். இப்பொழுது நமக்கு நித்தியப்படி ஜ்வரம் வந்தது போலத்தான் இருக்கிறது!

ஜ்வரம் வந்தால் அதற்கு மருந்து அவசியம்; அதுபோல ஆத்மாவுக்கு வந்திருக்கிற பந்தம் என்ற ஜ்வரம் போகக் காயத்ரீ மருந்து அவசியமானது. அதை எந்தக் காலத்திலும் விடக் கூடாது. மருந்தைவிட இதுதான் முக்கியமானது. ஒரு நாளாவது ஸந்தியாவந்தனத்தை விட்டு விட்டோமென்று இருக்கக் கூடாது.

காயத்ரீ ஜபம் பண்ணுவது எல்லாராலும் ஆகிற காரியந்தான். இதிலே ஜலத்தைத் தவிர வேறு திரவியம் வேண்டாம். சரீரப் பிரயாசையும் இல்லை. லகுவாகப் பரம சிரேயஸைத் தரும் ஸாதனம். ஆயுள் இருக்கிறவரைக்கும் ஸந்தியா வந்தனத்துக்கு லோபம் வராமல் பண்ண வேண்டும்.

காயத்ரியை மாத்ரு ரூபமாக (தாய் வடிவமாக) உபாஸிக்க வேண்டும். பகவான் பலவிதமான ரூபங்களில் வந்து பக்தர்களுக்குக் கிருபை செய்கிறார். நம்மிடம் எல்லாரையும்விட அன்பாக இருப்பது மாதாதான். தாயாரிடம் எதை வேண்டுமானாலும் பயமில்லாமல் சொல்லலாம். பகவான் எல்லா ரூபமாக இருந்தாலும் மாதா ரூபமாக வந்தால் ரொம்பவும் ஹிதமாக இருக்கிறது. காயத்ரியை அப்படிப்பட்ட மாதா வென்று வேதம் சொல்லுகிறது.

புருஷனுக்குத்தான் காயத்ரி இருக்கிறது. ஸ்திரீக்கு எந்த காயத்ரி இருக்கிறதென்றால் புருஷன் காயத்ரியை அனுஷ்டித்தாலேயே ஸ்திரீக்கு ஷேமம் உண்டாகும். இதேபோல் காயத்ரி ஜபத்துக்கு அதிகாரம் பெற்ற மூன்று வர்ணத்தாரும் அதை விடாமல் செய்வதாலேயே காயத்ரியில் உரிமையில்லாத மற்ற ஜாதிகளுக்கும் ஷேமமுண்டாகும். தான் ஒன்றைச் செய்யாமலிருப்பதால் தனக்கு மட்டுமே நஷ்டம் என்றால் விட்டு விடலாம்; அதனால் பிறத்தியானுக்கும் நஷ்டம் என்றால் அப்படி விடமுடியாது. காயத்ரிக்கு அதிகாரமில்லாத ஸ்திரீ, சூத்ரர்களுக்கும் trustee (தர்மகர்த்தா) மாதிரி இந்த மந்திர சக்தியைப் பெற்றுத்தர வேண்டியவர்கள் இந்தக் கடமையைப் பண்ணா விட்டால் அது பரிஹாரமே இல்லாத தோஷமாகும்!

பலவித மந்திரங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை ஜபம் பண்ணுவதற்கு முன்பு இன்ன இன்ன பலனை உத்தேசித்துப் பண்ணுகிறேன் என்று சொல்லுகிறோம். காயத்ரி மந்திரத்தினுடைய பலன் சித்த சக்திதான்; மன மாக அகலுவதுதான். மற்ற மந்திரங்களால் உண்டாகிற பலன்களெல்லாம் கடைசியில் சித்த சக்தி உண்டாக்கத்தான் இருக்கின்றன. அதுவே காயத்ரிக்கு நேரான பலன்; ஒரே பலன்.

இந்தக் காலத்தில் காலையிலும் ஸாயங்காலத்திலும் எல்லாரும் காலந்தவறாமல் ஸந்தியாவந்தனம் செய்யலாம். சீக்கிரம் ஆபீஸுக்குப் போக வேண்டியவர்கள் மத்யான்ன வேளையில் வீட்டிலிருக்க முடியாதாகையால், பிராதஃ காலம் ஆனபின், அதாவது ஸூர்யோதயத்திலிருந்து ஆறு நாழிகை (2 மணி 24 நிமிஷம்) கழித்து வரும் ஸங்கவ காலத்தில், அதாவது 8.30 மணி சுமாருக்கு மாத்தியான்ஹிக அர்க்கியத்தைக் கொடுத்து

ஐபிக்க வேண்டும்.

அதாவது நம்மால் அடியோடு முடியாமற் போனாலன்றித் திரிகால ஸந்தியோபாஸனை இல்லாமல் இருக்கவே கூடாது. அடியோடு முடியாமல் ஜ்வரம் வந்தால் மற்றவர்களிடம் 'கஞ்சி கொடு, தீர்த்தம் கொடு' என்று சொல்லுவதைப் போல, 'எனக்காக ஸந்தியாவந்தனம் பண்ணு' என்று சொல்ல வேண்டும்.

மந்திர சக்தியானது அணையாமல் விருத்தியாகக் கிருபை செய்ய வேண்டுமென்று பகவானை எல்லோரும் பிரார்த்திப்போமாக!

**ஸந்தியாவந்தனத்தின்
இதர அம்சங்கள்**

தனுர்வேதத்தில் அஸ்திரம், சஸ்திரம் என்று இரண்டு வகை ஆயுதங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. சஸ்திரம் என்பதுதான் கத்தி, அம்பு, ஈட்டி, கதை முதலான அசல் ஆயுதங்கள். அஸ்திரம் என்பது இப்படி அசல் ஆயுதமாக இல்லாமல் எந்த ஒரு வஸ்துவையும் மந்திர சக்தியால் ஆயுதமாக ஆக்கி எய்வது. மந்திரத்தைச் சொல்லி ஒரு தர்ப்பையையோ, புல்லையோ ஏவி விட்டால்கூட அது ஆயுதமாகிவிடும். சஸ்திரங்களையும் இப்படி மந்திர பூர்வமாகப் பிரயோகிப்பதுண்டு. மந்திரபூர்வமாக ஒரு பதார்த்தத்தை அஸ்திரமாக்கி ஏவி விட்டால், எதன்மேல் விடுகிறோமோ அது நாசமடையும்!

இரு பிறப்பாளர் என்னும் பிரம்ம-க்ஷத்ரிய-வைசியர்கள் பிரதிதினமும் மூன்று வேளையும் பண்ண வேண்டிய அஸ்திரப் பிரயோகம் ஒன்று இருக்கிறது. அஸுரர்களை, அதாவது லோகத்தைச் சூழ்ந்துள்ள கெட்ட சக்திகளை, நாசம் பண்ணுவதற்காக இந்த அஸ்திரப் பிரயோகம் பண்ண வேண்டும். அஸ்திரம் என்றால் ஒன்றை மந்திர பூர்வமாக விட்டு எறிகிறதல்

லவா? அந்த அஸ்திரம் எது? எதை விட்டெறிகிறது? ஜனங்களுடைய புத்தியை ஆசிரயித்திருக்கிற அஸுரர்கள் தொலைய வேண்டுமென்று ஜலத்தை விட்டு எறிகிறதுதான் அஸ்திரமாகிறது. இதுதான் ஸந்தியா வந்தன அர்க்யம். 'பாபம், பொய் முதலியவை தொலைய வேண்டும். ஞான ஸூரியன் பிரகாசிக்க வேண்டும். அது பிரகாசிக்காமல் பண்ணிக் கொண்டு உள்ளே இருக்கிற பிரதிபந்தகங்கள் (இடையூறுகள்) நிவர்த்தியாக வேண்டும்' என்று அந்த அஸ்திரப் பிரயோகம் பண்ண வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் மூன்று வேளை பண்ண வேண்டும். எந்தக் காரியம் பண்ணினாலும் பண்ணாவிட்டாலும் மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு இதைப் பண்ண வேண்டும்!

ஒரு காரியத்தை சிரத்தையாக ஒருவன் பண்ணினால் 'மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு பண்ணுகிறான்' என்று சொல்லுகிறோம். வாஸ்தவத்தில் இந்த அர்க்கிய காரியத்தையே மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு பண்ண வேண்டும்! தினந்தோறும் இதைப் பண்ணி வந்தால் அந்தச் சத்ருக்கள் நாசமாய்ப் போய் விடுவார்கள். இது பண்ணுவதற்கு முதலில் மூச்சைப் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும். அதாவது ச்வாஸத்தை அடக்க வேண்டும். இப்பொழுது நாம் மூக்கை மட்டும் தான் பிடிக்கிறோம். சாஸ்திரம் 'நாஸிகாம் (மூக்கை) ஆயம்ய' என்று சொல்லவில்லை. 'ப்ராணன் (மூச்சை) 'ஆயம்ய' என்றுதான் சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது வெறுமே மூக்கைப் பிடிக்காமல் பிராணனையே கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வர வேண்டும். 'ப்ராணாயாமம்' என்பது 'ப்ராண ஆயாமம்', அதாவது 'ச்வாஸக் கட்டுப்பாடு'. 'ஆயம்ய' என்றால் 'கட்டுப்படுத்தி'.

எந்தக் காரியம் பண்ணினாலும் மனது ஒருமைப்பட வேண்டும். ஜலத்தைக் கொண்டு அஸ்திரப் பிரயோகம் செய்வதற்கும் மனது ஒருமைப்பட வேண்டும். அதற்காகத்தான் மூச்சைப் பிடிக்க வேண்டும் 'மூச்சைப் பிடித்தால் மனது எப்படி நிற்கும்?' என்று கேட்கலாம். மனது நிற்கிற பொழுது மூச்சு நிற்பதைப் பார்க்கிறோமே! பெரிய ஆச்சரியம் உண்டாகிறது. பெரிய துன்பம் வருகிறது, பெரிய சந்தோஷம் ஏற்படுகிறது என்று வைத்துக் கொள்வோம். அப்பொழுது மனது லயித்துப் போய் ஏகாந்தமாக நிற்கிறது; 'ஹா!' என்று கொஞ்ச நேரம் மூச்சும் நின்றுபோய் விடுகிறது. அப்புறம் வேகமாக ஓடுகிறது.

நாமாக அதை நிறுத்தவில்லை; தானாக நிற்கிறது. மனசு ஒன்றிலே நன்றாக ஈடுபட்டவுடன் மூச்சு நின்றுவிடுகிறது. பின்பு பெருமூச்சு விடுகிறோம். எதற்காக? முன்பு விடாத மூச்சையும் சேர்த்து விடுகிறோம். இப்படி மனது ஒருமைப் படுகிறபோது மூச்சு நிற்கிறதென்றால் மூச்சை நாமாக நிறுத்தி னாலும் மனது ஒருமைப்படும் என்று ஆகிறதல்லவா? இதற்காகத்தான் பிராணாயாமத்தால் மூச்சை இறுக்கி, அப்புறம் அர்க்கியம் தருவது.

நாம் அர்க்கியம் விடும்போது சித்த ஐகாக்ரியத்தோடு (மன ஒருமைப்பாட்டோடு) விடவேண்டும். பிராணாயாமம் பண்ணினால் சித்தைகாக்கிரியம் உண்டாகும். அதை நிறையப் பண்ணுவது யோகத்திற்கு அவசியம். அப்படி நிறையப் பண்ணுவது கஷ்டமானது; உபதேசத்தின்படி செய்ய வேண்டியது. நாம் ஸந்தியாவந்தனத்தில் அதிகப் பக்ஷமாக ஓர் இடத்தில் பத்துத் தடவை பண்ணுகிறோம். மூன்று பண்ணு என்றும் சில இடத்தில் இருக்கிறது. சிறு வயதில் உபநயனமான காலம் முதற்கொண்டு கிரமமாக நாம் வேளைக்குப் பத்துப் பிராணாயாமம் பண்ணிக் கொண்டு வந்திருந்தாலே, இத்தனை நாளில் யோகிச்வரராக ஆகியிருப்போம்! பண்ணுகிறதைச் சரியாகப் பண்ண வேண்டுமல்லவா? அரை நிமிஷம் ச்வாஸத்தை நிற்கப் பண்ண வேண்டும். அதிகமாக வேண்டாம். பிராணன் நின்றால் மனது நிற்கும். அந்த நிலையில் அர்க்கியம் கொடுத்தால் வாஸ்தவமாகக் கெட்ட அஸூர சக்திகள் ஓடிப்போகும். மனஸ் நின்றால் நாம் விடுகிற ஜலம் அஸ்திரமாகும்.

அர்க்கியமாகிற அஸ்திரப் பிரயோகத்தைப் பண்ண வேண்டும். பின்பு காயத்ரீ பண்ண வேண்டும். பிராணாயாமத்தைக் கூடிய வரையில் பண்ண வேண்டும். மூச்சைக் கொஞ்சம் நிறுத்துகிறது, பின்பு விடுகிறது என்ற அளவில் இருந்தாலே போதும். அதிகம் அடக்க வேண்டாம். ஸங்கல்பம், மார்ஜனம், பிராசனம், அர்க்கியப் பிரதானம், ஜபம், ஸ்தோத்திரம், அபிவாதனம், இவ்வளவும் பரமேச்வரனுடைய அனுக்கிரஹம் பெறுவதற்காகப் பண்ணுகிறேனென்று நினைத்துச் செய்ய வேண்டும். முதலில் பண்ணும் ஸங்கல்பம் என்பது அதுதான். ஆரம்பம் முதல் கடைசி வரையில் பரமேச்வரார்ப்பணம் பண்ண வேண்டும். இவ்வளவுக்கும் பிராணாயாமம் முக்கிய

அங்கம். திரிகாலங்களிலும் இதை ஸ்வல்பமாவது பண்ண வேண்டும்.

தினந்தோறும் மூன்று வேளையும் ரோகிஷ்டன் (நோயாளி) கூடப் பிராணாயாமம் பண்ண வேண்டும் என்று சாஸ்திரத்தில் இருப்பதால் உபத்திரவம் கொடுக்கிற அளவுக்கு இதில் ச்வாஸக் கட்டுப்பாடு இல்லை என்று புரியும். இப்படிப் பண்ணினாலே ரோகமும் போய் தீர்க்காயுஸ் உண்டாகும்.

ரிஷயோ தீர்க்க ஸந்த்யத்வாத் தீர்க்கமாயுரவாப்னுயு: I
ப்ரஜ்ஞாம் யசச்ச கீர்த்திம் ச ப்ரஹ்ம வர்சஸமேவ ச II
(மனுஸ்மிருதி, 4-94)

அபிவாதனத்தில் எந்த மஹரிஷியினுடைய ஸந்ததியில் பிறந்திருக்கிறோம் என்று சொல்கிறோமோ அந்த மஹரிஷி முதல் காயத்ரீ ஜபிக்கப்பட்டு வருகிறது. அந்தக் கோத்திரத்தில் பிறந்ததற்காவது கர்மானுஷ்டானங்களைச் செய்ய வேண்டியது நமது கடமை. அந்த முதல் ரிஷிக்கு அப்புறம் எவ்வளவோ பேர் ரிஷிகளாக இருந்திருக்கிறார்கள். த்ரயார்ஷேயம், பஞ்சார்ஷேயம், ஏகார்ஷேயம் என்று சொல்கிறோம். அதாவது அந்த அந்தக் கோத்திரத்தில் மூன்று ரிஷிகளோ, ஐந்து ரிஷிகளோ, ஒரு ரிஷியோ இருந்திருக்கிறார்கள் என்று இதனால் தெரிய வருகிறது. அவர்கள் அப்படித் தீர்க்காயுஸ், ஞானம், புகழ், பிரம்மதேஜஸ் முதலியவையுள்ள ரிஷிகளாக ஆனதற்குக் காரணம் அவர்கள் செய்த ஸந்தியாவந்தனம்தான் என்பது நான் சொன்ன (மனு ஸ்மிருதி) ச்லோகத்தின் அர்த்தம்.

தொடர்ச்சியாக வந்த இந்தத் தாரையை நாம் அறுத்து விடக்கூடாது. பிராணாயாமத்தோடு சித்தைகாக்கிரியத்தோடு மந்திர லோபமில்லாமல் பரமேச்வரார்ப்பணமாக ஸந்தியா வந்தனத்தை நிறுத்தி நிதானமாகப் பண்ண வேண்டும். பக்தி சிரத்தையோடு பண்ண வேண்டும். அர்த்தத்தைத் தெரிந்து கொண்டு பண்ண வேண்டும்.

மனோ-வாக்-காயங்களால் பாபம் பண்ணியிருக்கிறோம். அந்த மூன்றாலும் செய்யும் கர்மாக்களால் அந்தப் பாபத்தைப் போக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்று முன்பு சொல்லியிருக்கிறேன். ஸந்தியாவந்தனத்தில், வாக்கினால் மந்திரம் சொல்லுகி

றோம்; காயத்ரீ ஜபத்தை மனத்தினால் தியானித்துப் பண்ணுகிறோம். மார்ஜனம் (புரோக்ஷித்துக் கொள்வது) முதலியவைகளால் காயசுத்தி உண்டாகிறது.

அதுமட்டுமில்லாமல் கர்மயோகம், பக்தியோகம், ஞானயோகம் மூன்றும் சேர்ந்ததாகவும் ஸந்தியாவந்தனம் இருக்கிறது.

ஸந்தியாவந்தனம் பண்ண அவரவர்கள் தங்கள் தங்களுக்கு என்று பாத்திரம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஸந்தியாவந்தனத்தை அவஸரமாகப் பண்ணக் கூடாது என்பது முக்கியம்!

பெண்கள் விஷயம் என்ன?

நடுவிலே இதர ஜாதியாரின் நலனையும் உத்தேசித்துத் தவிஜன்-இரு பிறப்பாளன்-ஸந்தியாவந்தனம் செய்ய வேண்டும்; ஸ்திரீகளின் சேஷமத்தை உத்தேசித்தும் புருஷரே பண்ண வேண்டும் என்றேன்.

இதர ஜாதியாருக்கு - நாலாம் வர்ணத்தாருக்கு - ஏன் இந்த ஸம்ஸ்காரங்கள் இல்லை என்பதையும் முன்பே சொன்னேன்.

இப்போது ஸ்திரீகள் விஷயத்தையும் கவனிக்க வேண்டும்.

அவர்களுக்கு ஏன் இந்த அனுஷ்டானங்களும், ஸம்ஸ்காரங்களும் இல்லாமல் வைத்திருக்கிறது?

குழந்தை பிறந்தவுடன் புண்யாஹவாசனம், நாம கரணம், பிறகு ஆண்டு நிறைவில் அப்தபூர்த்தி, அன்னப்பிராசனம் முதலானதுகளை நாம் பெண் குழந்தைகளுக்கும் பண்ணினாலும், செளளம் (குடுமி வைத்தல்) உபநயனம், பிறகு பிரம்மசரிய ஆச்ரமத்தில் உள்ள விரதங்கள் முதலிய எதுவும் பெண்

களுக்கு இல்லை. அப்புறம் கல்யாணம் என்கிற விவாஹ ஸம்ஸ்காரம் மட்டும் அவளுக்கு இருக்கிறது. அதற்கப்புறம் உள்ள ஸம்ஸ்காரங்கள், யக்கும் முதலானவற்றில் கர்த்தாவாக முக்கிய மாய் காரியம் பண்ணுவது புருஷன்தான். இவள் பத்தினி ஸ்தானத்தில் கூட நிற்கிறாள். ஒளபாஸனத்தில் மாத்திரம் இவளும் ஹோமம் பண்ணுகிறாள்.

ஏன் இவளை இப்படி வைத்திருக்கிறது?

பிறப்பதற்கு முன்பே செய்யப்படும் நிஷேகம், பும்ஸவனம், ஸீமந்தம் முதலியவைகூட புருஷப் பிரஜையை உத்தேசித்தே தான் செய்யப்படுகின்றன.

அப்படியானால் இக்காலச் சீர்திருத்தக்காரர்கள், 'பெண் விடுதலைக்காரர்கள்' சொல்வது போல் ஹிந்து மதத்தில் பெண்களை இழிவுபடுத்தி இருட்டில் அடைத்துத்தான் வைத்திருக்கிறதா?

நாலாம் வர்ணத்தாருக்கு ஸம்ஸ்காரங்களில் பல இல்லாததற்கு என்ன காரணம் சொன்னேன்? அவர்களால் நடக்க வேண்டிய லௌகிக காரியங்களுக்கு இவை அவசியமில்லை என்றேன். இந்த ஸம்ஸ்காரங்களால் எப்படிப்பட்ட தேஹ, மன ஸ்திதிகள் ஏற்படுமோ அவை இல்லாமலே அவர்கள் லோக உபகாரமாக ஆற்றப்பட வேண்டிய தங்களது தொழில்களைச் செய்துவிட முடியும். அத்யயனம், யக்கும் என்பவற்றில் மற்ற ஜாதியாரும் பொழுதைச் செலவிட்டால் அவர்களால் நடத்தியாக வேண்டிய காரியங்கள் என்ன ஆவது? இதனால்தான் அவர்களுக்கு இவை வேண்டாமென்று வைத்தது. இவை இல்லாமலே, தங்கள் கடமையைச் செய்வதனால் அவர்கள் ஸித்தி பெறுகிறார்கள். ஸ்வகர்மணா தம் அப்யர்ச்சய ஸித்திம் விந்ததி மாணவ: என்று பகவான் (கீதையில்) சொல்லியிருக்கிறார். இந்த விஷயங்களை முன்பே சொன்னேன்.

பொதுவான சமூகத்தில் இப்படிக்காரியங்கள் பிரிந்திருப்பதை முன்னிட்டே ஸம்ஸ்கார வித்யாஸம் ஏற்பட்டிருக்கிற மாதிரித்தான், ஒவ்வொரு வீட்டிலும் புருஷர்களுக்கும் பெண்களுக்கும் இடையே வித்யாஸம் வைத்திருக்கிறது. ஒரு வீடு என்றிருந்தால் சமையல், வீட்டைச் சுத்தம் பண்ணுவது, குழந்

தைகளை வளர்ப்பது என்றிப்படிப் பல காரியங்கள் இருக்கின்றன. ஸ்வாபாவிகமான (இயற்கையான) குணங்களால் பெண்களே இவற்றுக்கு ஏற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்களும் புருஷரின் அனுஷ்டானங்களில் இறங்கி விட்டால் இவர்கள் செய்ய வேண்டிய காரியம் என்ன ஆவது? இவர்களுடைய சித்தசுத்திக்குப் பதி சிசுருஷை, கிருஹ ரக்ஷணை இதுகளே போதும் என்னும்போது புருஷனின் அனுஷ்டானங்களை இவர்களுக்கும் வைத்து வீட்டுக் காரியங்களை ஏன் கெடுக்க வேண்டும்?

ஆகவே disparity, discrimination (ஏற்றத்தாழ்வு, வித்யாஸப் படுத்துதல்) என்று இந்தக் காலத்துச் சீர்திருத்தக்காரர்கள் வைகிறதெல்லாம் வாஸ்தவத்தில் ஒருத்தர் செய்கிறதையே இன்னொருத்தரும் அனாவசியமாக Duplicate பண்ணாமல், ஒழுங்காக வீட்டுக் காரியமும், நாட்டுக் காரியமும் நடக்கும்படி division of labour (தொழிற் பங்கீடு) பண்ணிக் கொண்டதுதான்; எவரையும் மட்டம்தட்ட அல்ல!

மந்திரங்களை ரக்ஷிக்க வேண்டிய சரீரங்களை அதற்குரிய யோக்கியதை பெறும்படியாகப் பண்ணுவதற்காகவே ஏற்பட்ட ஸம்ஸ்காரங்கள் பல இருக்கின்றன. இவற்றை இந்த மந்திர ரக்ஷணை என்ற காரியமில்லாத மற்ற சரீரிகளுக்கு எதற்கு வைக்க வேண்டும்? உடைந்து போகிற க்ளாஸ் ஸாமான் களைப் பார்ஸலில் அனுப்ப வேண்டுமானால் அதற்குச் சில விசேஷப் பாதுகாப்புப் பண்ணுகிறார்கள். கூட்ஸில் மண்ணெண்ணெய், பெட்ரோல் முதலியவற்றை அனுப்பும் போது அதற்குத் தனி ஜாக்கிரதைகள் பண்ணுகிறார்கள். மற்ற ஸாமான்களுக்கு இப்படிப் பண்ணவில்லை என்பதால் அவற்றை மட்டம் தட்டுகிறார்கள் என்று ஆகுமா? இந்நாளில் ரேடியேஷனை (கதிரியக்கத்தை) உத்தேசித்து, ஸ்பேஸுக்கு (வானவெளிக்கு)ப் போகிறவனை முன்னும் பின்னும் ஐஸோலேட் செய்து (பிரித்து வைத்து) ரொம்பவும் ஜாக்கிரதை பண்ணவில்லையா? இதே மாதிரி, இதை விடவும், மந்திரங்களுக்கு ரேடியேஷன் உண்டு என்று புரிந்து கொண்டால் பிராமணனைப் பிரித்து ஸம்ஸ்காரங்களை வைத்ததன் நியாயம் புரியும்!

லோக சேஷமார்த்தம் மந்திரத்தை ரக்ஷிக்க வேண்டிய ஒரு பிராமண புருஷ சரீரம் உருவாக வேண்டுமானால் அது கர்ப்பத்தில் வைக்கப்படுவதிலிருந்து சில பரிசுத்திகளைப் பண்ண வேண்டியிருக்கிறது. பும்ஸவனம், ஸீமந்தம் முதலியன இதற்குத்தான். பிறந்த பிறகும் இப்படியே!

அவரவரும் ரைட், ரைட் (உரிமை, உரிமை) என்று பறக்காமல், நல்ல தியாக புத்தியோடு, அடக்கத்தோடு லோக சேஷமத்துக்கான காரியங்களெல்லாம் வகையாக வகுத்துத் தரப்பட வேண்டும் என்பதையே கவனித்தால், சாஸ்திரங்கள் சில ஜாதியாருக்கோ, ஸ்திரீகளுக்கோ பக்ஷபாதம் பண்ணவே யில்லை என்பது புரியும்.

பெண்களின் உயர்ந்த ஸ்தானம்

ஸ்திரீகளுக்குத் தாமாக யக்கும் பண்ண அதிகாரமில்லை என்பதை மட்டும் பார்த்து ஆசேஷபணை பண்ணுகிறவர்கள், பத்தினி இல்லாத புருஷனுக்கு யக்கும் செய்கிற அதிகார மில்லை என்கிற விஷயத்தையும் கவனித்தால், ஹிந்து சாஸ்திரம் பெண்களை மட்டம் தட்டுகிறது என்று சொல்ல மாட்டார்கள். பத்தினி உள்ளவன்தான் யக்கும் செய்ய வேண்டும்; அப்படிப்பட்ட யக்கு கர்மானுஷ்டானத்தை இவன் லோக சேஷமத்துக்காகவும் தன் சித்த சுத்திக்காகவும் ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்றேதான் பிரம்மசர்ய ஆசிரமம் முடிந்து ஸமாவர்த்தனம் ஆனபின் விவாஹம் என்கிற ஸம்ஸ்காரத்தை வைத்திருக்கிறது.

விவாஹத்துக்கு ஸஹ தர்ம சாரிணீ ஸம்ப்ரயோகம் என்று பேர். அதாவது 'தன்னோடுகூட தர்மத்தை நடத்திக் காட்டுகிற வளோடு பெறுகிற உத்தமமான சேர்க்கை' என்று அர்த்தம். அதாவது, இந்திரிய ஸுகம் இதில் முக்கிய லக்ஷ்யமல்ல.

லோகத்தில் தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதுதான் லக்ஷ்யம். அதைத் தனியாக அனுஷ்டிக்கச் சொல்லவில்லை. அதற்குத் துணையாக ஒரு ஸ்திரீயைச் சேர்த்துக் கொள்ளும்படிச் சாஸ்திரம் சொல்கிறது. 'தர்ம பத்தினி', 'ஸஹ தர்ம சாரினி' என்பதாகப் பெண்டாட்டியை தர்மத்தோடு ஸம்பந்தப்படுத்தித்தான் சொல்லியிருக்கிறதே தவிர, காமத்தோடு அல்ல. இதிலிருந்து சாஸ்திரங்களில் ஸ்திரீகளுக்குக் கொடுத்துள்ள உயர்ந்த மதிப்பைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

பிரம்மசாரி, தான் மட்டில் தன் ஆசிரம தர்மத்தைப் பண்ணுகிறான்; சன்னியாஸியும் அப்படியே. இல்லறம் நடத்துகிற கிருஹஸ்தாசிரமி மட்டும் தனியாக இல்லாமல் பத்தினியுடன் சேர்ந்தே தன் தர்மத்தை, கர்மங்களைப் பண்ண வேண்டும் என்று சாஸ்திரம் வைத்திருக்கிறது. புருஷன் - மனைவி இருவருக்கும் இது பொதுச் சொத்து. பத்தினி இருக்கிற கிருஹஸ்தனுக்கு மட்டுமே யாக யஜ்ஞாதிகளை சாஸ்திரத்தில் வைத்திருக்கிறதே தவிர, பிரம்மசாரிக்கும் சன்னியாஸிக்கும் இவை இல்லை. இந்திரிய ஸௌக்யத்துக்காக மட்டுமே பத்தினி என்றால், பத்தினி இல்லாவிட்டால் ஒருத்தன் யஜ்ஞம் பண்ணக் கூடாது என்று வைத்திருக்குமா? அவள் பக்கத்தில் நின்றால் தான் இவன் யஜ்ஞம் பண்ணலாம். கர்த்தாவாக அவளே நேரே யஜ்ஞம் பண்ண 'ரைட்' இல்லை என்பதை மட்டும் கவனிக்கும் பெண் - விடுதலைக்காரர்கள், அவள் இல்லாவிட்டால் இவனுக்கும் அந்த 'ரைட்' போய்விடுகிறது என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும் வேதத்திலேயே இப்படி விதித்திருக்கிறது: 'பத்நீவதஸ்ய அக்னி ஹோத்ரம் பவதி'. ஒரு பெரியவர்* தன் பத்தினி செத்துப் போனபோது, 'என் யக்ஞ கர்மானுஷ்டானங்களுையெல்லாம் கொண்டு போய் விட்டாளே!' என்று அழுதாராம்!

தர்மத்துக்கும், கர்மத்துக்கும் கைகொடுப்பவளாக அப்படிப்பட்ட ஒரு உயர்ந்த ஸ்தானம் நம்முடைய சாஸ்திரங்களில் ஸ்திரீக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது!

* 'மன்னார்குடிப் பெரியவாள் எனப்பட்ட பிரம்மஸ்ரீ ராஜாசாஸ்திரிகள்.

விவாஹம் தர்மத்துக்காகவே ஏற்பட்டது

தர்ம-அர்த்த-காம-மோக்ஷம் என்று நான்கு புருஷார்த்தங்களைச் சொல்கிறோம். இதிலே முதலாவதான தர்மம் எப்போதுமே விட்டுப் போகக் கூடாது. அர்த்தம் (பணம்) சம்பாதிப்பதும் காம அனுபவமும் ஒரு காலத்தில் விட்டுவிடுபவை. ஆனால் இவற்றை அனுபவிக்கும் காலத்திலும் தர்மத்திலிருந்து விலகக் கூடாது. சாஸ்திர தர்மங்களையும் விட்டு சன்னியாஸியாகிற போதுகூட, ஒருத்தன் தர்மத்துக்கு அப்பாற்பட்டவனாகி விடுகிறானே தவிர, அதை ஆக்ஷேபிக்கிறவனாகவோ, அதர்மத்தைச் செய்கிறவனாகவோ ஆகிவிடவில்லை. 'ஸன்னியாஸ தர்மம்' என்றுதானே அவன் பின்பற்ற வேண்டியவற்றையே சொல்கிறோம்?

பூர்வ மீமாம்ஸை என்ற கர்ம காண்டம், உத்தர மீமாம்ஸை என்ற ஞான காண்டம் முதலியவற்றைப் பற்றி முன்பே சொன்னேன். இவற்றில் பூர்வ மீமாம்ஸை ஸூத்ரம் 'அதாதோ தர்மஜிக்ஞாஸா' என்று ஆரம்பிக்கும். 'தர்மத்தைப் பற்றிய விசாரணை இனி ஆரம்பிக்கிறது' என்று அர்த்தம். உத்தர மீமாம்ஸா ஸூத்ரம் (பிரம்ம ஸூத்ரம்) 'அதாதோ ப்ரஹ்மஜிக்ஞாஸா' - அதாவது 'பிரம்மத்தைப் பற்றிய விசாரணை இனி ஆரம்பிக்கிறது' என்று முதல் ஸூத்ரத்தில் சொல்கிறது. பிரம்மத்தையே விசாரித்துத் தியானிக்கிறபோது தர்மத்தைப் பற்றிய நினைவும் போய்விடுகிறது. கர்மம் உள்ள த்வைதமான லோகத்துக்குதான் தர்மம். அத்வைதமான ஞானத்தில் லோகமில்லாததால் தர்மத்தைப் பற்றிய விசாரணையில்லை. அதனால் அது தர்ம விருத்தமானது (தர்மத்துக்கு முரணானது) என்று அர்த்தமில்லை. அதற்கு மேலே போனது, அதற்கு அதீதமானது என்றே அர்த்தம்.

கீதையில் பகவான் 'ஸர்வ தர்மான் பரித்யஜ்ய (எல்லா

தர்மத்தையும் விட்டுவிட்டு) என்னையே சரணடை' என்று சொல்கிறாரென்றால், 'அதர்மக்காரனாக ஆகி என்னிடம் புகலடை' என்பதாகவா அர்த்தம் பண்ணுவது? 'தர்ம-அதர்மங்களைப் பற்றின விசாரணையை விட்டுவிட்டு, அவற்றுக்கு மேலே எழும்பி, இரண்டுக்கும் மூலமான வஸ்துவிலேயே பிடிப்பை வைத்துக் கொள்' என்றுதான் அர்த்தம். இது உள் அனுபவம். இந்த அனுபவத்தைப் பெற்ற ஞானிகள் வெளியிலே செய்கிற காரியங்கள், தானாகவே தர்ம மயமாகத் தான் இருக்கும். அதனால்தான் மஹாத்மாக்களாக உள்ள ஸன்னியாஸிகள் conscious- ஆக (புத்தி பூர்வமாக) தர்மத்தைப் பண்ண வேண்டும் என்று உத்தேசிக்கா விட்டாலும் அவர்கள் செய்வதெல்லாம் தர்மமாகவே இருப்பது.

மொத்தத்தில் தர்மம் என்பது ஒருவனை எப்போதுமே விடுகிறதில்லை. உயர்ந்த நிலையை அடைகிறபோது இவன் அதைப் பற்றிய எண்ணத்தை விட்டுவிட்டாலும், அது இவனை விடாமல், இவன் காரிய ரூபத்தில் செய்கிறதில் பிரகாசித்துக் கொண்டேதான் இருக்கும்.

தர்ம-அர்த்த-கர்ம-மோக்ஷத்தில் அர்த்தம் (பொருள்) சம்பாதிப்பது தர்மப்படிதான் இருக்க வேண்டும். அப்படியே காமமும் தர்மத்தோடு சேர்ந்தே இருக்க வேண்டும். இதைத் தான் காளிதாஸன் 'ரகுவம்ச'த்தில் திலீபனைக் கொண்டாடிச் சொல்கிறபோது, 'அப்யர்த்த காமௌ தஸ்யாஸ்தாம் தர்ம ஏவமநீஷிண:' என்கிறான். 'நல்லறிவு பெற்ற அவனுடைய (திலீபனுடைய) அர்த்தம், காமம் இரண்டுங்கூட தர்மமாகவே இருந்தன' என்று அர்த்தம்.

அர்த்த-காமங்களை இப்படித் தர்மப்படி ஆண்டு அனுபவிக்கிறதே கிருஹஸ்தாச்ரமம் (இல்லறம்). அதற்கு ஆரம்பம்தான் விவாஹம்!

பிரம்மசாரிக்கும் ஸன்னியாஸிக்கும் அர்த்த (பொருள்) ஸம்பாதனம், காம அனுபோகம் இரண்டும் இல்லை. அந்த இரண்டு ஆசிரமங்களுக்கு நடுவே பாலம் போடுகிற மாதிரி அமைத்த கிருஹஸ்தாச்ரமத்தில் இந்த இரண்டும் அனுமதிக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

உயிர் வாழ்வதற்குப் பொருள் வேண்டத்தான் வேண்டும். கர்மாப்படி பல உயிர்கள் பிறப்பதற்குக் காமமும் வேண்டத்தான் வேண்டும். கர்மாவைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காகவே நாமும் அது தீருகிறவரை லோகத்தில் வாழத்தான் வேண்டும். இதே மாதிரி மற்றவர்களுக்குச் 'சான்ஸ்' கொடுப்பதற்காக அவர்களுக்கு ஜன்மாவைத் தர வேண்டும் என்றால் பொருள் சேர்க்கவும் காமத்தை அனுபவிக்கவும் வேண்டும்தானே? கர்மாவை விட்டு ஸன்னியாஸியானவர்களுக்கும் ஆஹாரம் வேண்டியிருப்பதால் அதைப் போடுவதற்கு கிருஹஸ்தன் இருந்துதானே ஆக வேண்டும்? ஆகவே எப்படிப் பார்த்தாலும் கிருஹஸ்தாச்ரமம் இருக்கத்தான் வேண்டும். லோகத்தில் எல்லாரும் ஸன்னியாஸியாவது நடக்காத காரியம். ஆகையால் இதிலே தர்மத்தோடு வாழ்ந்து, பிரம்மச்சாரிக்கும் ஸன்னியாஸிக்குங்கூட வாழ்க்கைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து தருகிற கிருஹஸ்தாச்ரமியைத்தான் சாஸ்திரங்கள் ரொம்பவும் சிறப்பித்து, ஸமுஹத்தின் back-bone என்று கொண்டாடுகின்றன.

பிரம்மசரிய ஆசிரமத்தில் படித்து முடித்து, விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்டு, நல்லறிவையும் நற்குணங்களையும் பெற்ற பின் தர்மப்படி கர்மானுஷ்டானம் பண்ணுவதற்காக விவாஹம் செய்து கொள்ள வேண்டும்.

விவாஹத்தை நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களில் ஒன்றாக வைத்திருக்கிறது - அதாவது ஜீவனைப் பரிசுத்தி பண்ணுகிற புண்ணிய கர்மாவாக வைத்திருக்கிறது.

இந்திரியத்தை நெறிப்படுத்தி ஒரே ஒருத்தர் விஷயமாகப் போகும்படிச் சீராக்கித் தருவது என்பதோடு, ஸகல தர்மங்களையும் நடத்துவதற்கும் ஓர் ஆச்ரமமாக அமைந்த கிருஹஸ்தாச்ரமத்துக்குப் பூர்வாங்கமே விவாஹம் - பிரம்மசர்யாச்ரமத்துக்கு உபநயனம் போல.

காம அனுபோகத்தோடுகூட மற்ற லோக சேஷமான தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பது என்பது மட்டுமில்லை. காமத்திலேயே தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கும்படியாகவும் கிருஹஸ்தாச்ரமத்தைச் சாஸ்திரம் அமைத்திருக்கிறது. 'தர்மம்' என்பது எதையும் வரையறை மீறாமல் ஒழுங்குபடுத்துவதுதானே? இப்படி

இந்திரிய வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்தித் தாம்பத்தியம் பண்ணுவதுதான் காமத்திலேயே தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதென்பது. இதனாலேயே படிப்படியாக இந்த வேகம் குறைந்து கொண்டே போய் முடிவில் ஸன்னியாஸம் பெறும்படியான பக்குவம் உண்டாகிறது. இது பிற்பாடு. அதற்கு முதலில், பலாத்காரமில்லாமல், காமத்தை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கட்டுப்படுத்துவது கிருஹஸ்தாச்ரமத்தில். இதற்கு முன்னால் பின்பற்றிய பிரம்மசரிய ஆசிரமத்தின் கடும் நியமங்கள் (strict disciplines) ஒருவனை இப்படிச் 'கட்டுப்பாட்டில்' கொண்டு வருகின்றன. எப்போதும், வேளை போது கவனிக்காமல், பசு வேகத்தில் இவனை அடித்துக் கொண்டு போகாமல் அது காப்பாற்றுகிறது.

பசு வேகம் என்று சொன்னாலும் வாஸ்தவத்தில் பசுக்கள் - மிருகங்கள் - அதற்கான ஒரு பருவத்தில் மட்டும்தான் ஸங்கமம் பண்ணுகின்றன. கர்ப்பம் தரிக்கக்கூடிய ஒரு காலத்தில் மட்டுமே அவற்றுக்கு இந்த வேகம் உண்டாகிறது. 'பசு வேகம்', 'பசு தர்மம்' என்றெல்லாம் அவற்றை வைத்துப் பெயர் சொல்கிற மனுஷ்யன்தான், அவற்றைவிட மட்டமாக இருக்கிறான். இந்த உணர்ச்சி வேகம் ஏற்படுகிற ஆரம்ப காலத்திலேயே இதை மட்டுப்படுத்தப் பிரம்மசரியம் இருக்கிறது. அப்புறம் இவனுக்குக் காமத்திலேயே தர்மத்தோடு, வியவஸ்தைக்கு உட்பட்டு இருப்பதற்குக் கிருஹஸ்தாச்ரமமும், அதற்கு ஆரம்பமாக விவாஹம் என்ற ஸம்ஸ்காரமும் ஏற்படுகின்றன.

அந்த வேகம் பல பேரிடம் போக விடாமல் ஒருத்தரிடமே போகப் பண்ணுகிற வியவஸ்தையை எல்லா மதங்களுமே விவாஹச் சடங்கினால் செய்திருக்கின்றன.

அதோடு, கூடுதலாக நம்முடைய மத சாஸ்திரம் செய்திருக்கிற வியவஸ்தை என்ன என்றால்: ஸ்திரீ ருதுவான தினம் முதல் நாலு நாட்களில் ஸங்கமம் செய்யக் கூடாது. அப்புறம் பன்னிரண்டு தினங்கள் மட்டுமே செய்யலாம். அப்புறமும் அடுத்த முறை ரிதுவாகும் வரையில் கூடாது. நடுவே சொன்ன பன்னிரண்டு நாட்களிலும் அமாவாஸ்யை மாதிரியான சில திதிகள், சில நக்ஷத்ரம் முதலியவற்றில் கூடாது. இதையெல்லாம் தள்ளி மிச்ச நாட்களில்தான் கர்ப்பாதானம் செய்யலாம் என்று விதி.

இதை அனுஸரித்தால் தம்பதிகளின் தேக-மனோ புஷ்டிகள் என்றைக்கும் குறையாது.

குடும்பக் கட்டுப்பாடும் பெண் தொகைப் பெருக்கமும்

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, இப்போது குடும்பக் கட்டுப்பாடு என்று அஸங்கியமாகப் பல காரியங்களை தண்டோரா போட்டுக் கொண்டு பண்ணுகிறார்களே, இதற்கு அவசியமே இல்லாமல், தன்னால் இயற்கையாகவே குழந்தைகள் பிறப்பது ரொம்பவும் மட்டுப்படும். முடிந்த மட்டில் சமைத்த ஆஹாரங்களுக்குப் பதில் பழங்களைச் சாப்பிடுவது, சாஸ்திரப்படி நிஷேதமான (விலக்கப்பட்ட) நாட்களில் பிரம்மசரியத்தோடு இருப்பது என்பதாக தம்பதிகள் இருக்க ஆரம்பித்து விட்டால் ஆர்டிஃபீஷியலாக (செயற்கை முறைகளில்) குடும்பக் கட்டுப்பாடு செய்ய வேண்டிய அவசியமே ஏற்படாது.

இங்கே இன்னொரு விஷயம் சொல்கிறேன். பொதுவாகப் பாப்புலேஷனைக் குறைக்க வேண்டும் என்கிற அபிப்பிராயத்தோடு இது ஸம்பந்தமில்லை என்று தோன்றினாலும் உண்மையில் ஸம்பந்தம் உள்ளதுதான். வரதக்ஷிணைப் பிரச்னைக்கு 'ஸொல்யூஷன்' (தீர்வு)தான் நான் சொல்ல வந்த விஷயம். வரதக்ஷிணைக்கும் பாப்புலேஷனுக்கும் என்ன ஸம்பந்தம்? பாப்புலேஷனில் பெண் பிரஜைகளின் விகிதாசாரம் ஜாஸ்தியானதால்தான் வரதக்ஷிணைப் பழக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. பொருளாதார சாஸ்திரப்படி, குறைச்சலாக உள்ள சரக்குக்குத் தான் கிராக்கி ஜாஸ்தி. இதன்படி, பாப்புலேஷனில் புருஷப் பிரஜைகள் குறைவாகி, பெண்கள் அதிகமாக ஆரம்பித்தபோது தான், பெண்களுக்கு ஸம எண்ணிக்கையில் பிள்ளைகள் இல்லாததால் பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வரதக்ஷிணை கொடுக்கிற பழக்கம் ஏற்பட்டது. இது ஸமீப கால வழக்கந்தான். இது ஏற்பட்ட சந்தர்ப்பத்தை நான்

‘ஆராய்ச்சி’ பண்ணிப் பார்த்ததில், வெள்ளைக்கார ஆட்சி ஏற்பட்டுப் பிராமணர்கள் குமாஸ்தாக்களாக நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு வெறுமனே பேனாவால் உழுகிற sedantary வேலைகளை ஆரம்பித்த பின்தான் இந்த நிலை உண்டானதாகத் தெரிந்தது. அதாவது உடல் வருந்த இவன் யஜ்ஞ கர்மானுஷ்டானம் பண்ணின காலம் போய் உட்கார்ந்து உத்தியோகம் பண்ண ஆரம்பித்த பின்தான் இவனுக்குப் புருஷப் பிரஜைகளைவிட அதிகமாகப் பெண் குழந்தைகள் பிறக்க ஆரம்பித்தன. கடைசியில் அதன் விளைவாகப் பிள்ளைகளுக்குக் ‘கிராக்கி’ ஏற்பட்டு வரதக்ஷிணை என்கிற பெரிய களங்கம் உண்டாகி விட்டது. யஜ்ஞம் மட்டுமில்லாமல், ‘பூர்த்த தர்மம்’ என்ற பெயரில் முன் காலங்களில் பிராமணன் ‘ஸோஷல் ஸர்வீஸ்’ செய்தபோது வெட்டுவது, கொத்துவது, உழுவது முதலான காரியங்களிலும் மற்றவர்களோடு ஓரளவு பங்கு எடுத்துக் கொண்டு சரீர சிரமம் நிறையப்பட்ட வரையில் அவனுக்கு ஆண் பிரஜையே அதிகமாகப் பிறந்தது.

இப்படி நான் சொல்வதற்குப் பலம்-தருவதாக இன்னொன்றும் சொல்கிறேன். முன்பு பிராமணர்களிடம் மட்டுமிருந்த வரதக்ஷிணை வழக்கம் மெதுவாக இப்போது மற்ற சில ஜாதியார்களிடமும் ஏற்பட்டு வருகிறதல்லவா? இவர்கள் யார் என்று பார்த்தால், அனேகமாக இவர்களும் சரீர உழைப்பை விட்டுவிட்டு, உட்கார்ந்து வேலை பார்க்கிற முறைக்குத் திரும்பினவர்களாகவே இருக்கிறார்கள்.

ஆனபடியால் இப்போது ஆபீஸ்களில் வேலை செய்கிறவர்களும், லீவ் நாட்களிலாவது குளம் வெட்டுவது, ரோடு போடுவது, கோயிலுக்கு மதில் கட்டுவது முதலான ஸோஷல் ஸர்வீஸ்களை உடல் வருந்தப் பண்ணினால் ஆண்பிரஜைகள் அதிகம் பிறந்து, முடிவில் வரதக்ஷிணைப் பழக்கம் தொலையும் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் அது வேறு ஸப்ஜெக்ட்.

இந்திரிய ஸுகத்திலும் வியவஸ்தை வேண்டும் என்பதில் ஆரம்பித்தேன்.

விவாஹமே பெண்டிருக்கு உபநயனம்

இதற்கு பிரம்மசரியம் ஒருத்தனைத் தயார் பண்ணுகிறது என்றால் பெண்ணின் கதி என்ன? அவளுக்கு உபநயனமோ, பிரம்மசரிய ஆசிரமமோ இல்லையே! புருஷன் மனஸு கட்டுப் பட்டிருக்கிற மாதிரி அவளையும் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வராமல் இருக்கலாமா? சீர்திருத்தக்காரர்கள் சொல்கிற மாதிரி ஸ்த்ரீகளுக்கு உபநயனமும், பிரம்மசரிய ஆசிரமமும் இல்லாமல் அநீதிதான் இழைத்திருக்கிறதா என்றால் - இல்லை!

புருஷனுக்கு உபநயன - பிரம்மசரியங்களுக்கு அப்புறம் ஏற்படுகிற விவாஹ ஸம்ஸ்காரமேதான் ஒரு பெண்ணுக்கு உபநயன ஸ்தானத்தில் அமைகிறது. அந்தக் குழந்தைப் பிராயத் திலிருந்து இவளுக்கு வயது வந்து தாம்பத்தியம் ஆரம்பிக்கிற வரையில், குருவிடம் பிரம்மசாரி மனஸை அர்ப்பணம் பண்ணின மாதிரி இவள் பதியிடம் பண்ண வேண்டும்.

ஸ்த்ரீணாம் உபநயன ஸ்தானே விவாஹம் மனுவர்ப்ரவீத் என்பது மனுஸ்மிருதி.

இதற்கு ஒரு வெளி அடையாளம் காட்டு என்றால் சட்டென்று, 'உபநயனத்திலே ஒரு பையனுக்குப் பூணூல் போடுகிற மாதிரி விவாஹத்திலே பெண்ணுக்கு மங்கள ஸூத் திரம் கட்டப்படுகிறது' என்று சொல்லி விடலாம்.

உப-நயனம் என்றால் 'கிட்டே அழைத்துப் போவது', அதாவது 'குருவினிடம் அழைத்துப் போய் குருகுல வாஸத்தில் பிரம்மசரியம் அனுஷ்டிக்கும்படிப் பண்ணுவது' என்று அர்த்தம் சொன்னேன். ஸ்த்ரீகளுக்குப் பதியே குரு. அவனிடம் கொண்டு சேர்க்கிற விவாஹம்தான் அவளுக்கு உபநயனம்!

அதாவது சாஸ்திரப் பிரகாரம், ஒரு பிள்ளைக்கு உபநயனம்

செய்கிற ஏழாவது வயசில் பெண்ணுக்கு விவாஹம் செய்து விட வேண்டும். காமம் மனஸில் புகுமுன் காயத்ரீ புகவேண்டுமென்பதுபோல், காமம் தெரிகிற முன்பே இவள் பதியைக் குருவாக வரித்துவிடும்படிச் செய்ய வேண்டும். காமம் தெரியாவிட்டால்தான் இப்படிக் குருவாக வரிக்கவும் முடியும்! குருவை ஒருத்தன் தெய்வமாகவே மதிக்க வேண்டும் என்பதும் சாஸ்திரம் அல்லவா? அப்படியே இந்தப் பெண் குழந்தை சின்ன வயசில் பதியைக் குரு-தெய்வமாகப் பாவித்து ஹ்ருத யத்தை அவனுக்கு ஸமர்ப்பணம் பண்ணிவிட வேண்டும். அந்த இள வயசில்தான் இது சாத்தியமும் ஆகும். பிற்பாடு புத்தியால் எதிர்க்கேள்வி கேட்பது, அஹம்பாவத் தடிப்பு எல்லாம் உண்டாகிவிடும்

ஹ்ருதய ஸமர்ப்பணம் - சரணாகதி - தான் ஜன்மாவைக் கடைத்தேற்றுகிற பெரிய' ஸாதனம். கீதையின் சரம ச்லோகத்தில் சொன்ன இந்தச் சரணாகதியை தெய்வமோ, குருவோ, பதியோ, யாரிடமோ பண்ணிவிட்டால் போதும் அப்புறம் தனக்கென்று ஒன்றும் இல்லை. நாம் யாரிடம் சரணாகதி பண்ணினோமோ அவர்கள் மூலம் ஈச்வரன் அனுக்ரஹம் பண்ணி விடுவான்.

இம் மாதிரியாகப் பிள்ளையாகப் பிறந்த ஒருத்தனை குருவிடம் சரணாகதி பண்ணும்படியாக உபநயனத்தையும், அவன் கல்யாணம் செய்துகொள்ளும்போது அந்தக் கல்யாணத்திலேயே பெண்ணாய்ப் பிறந்தவள் பதியிடம் சரணாகதி பண்ணும்படியாக விவாஹ ஸம்ஸ்காரத்தையும் ரிஷிகள் நமக்கு ஏற்பாடு செய்து தந்திருக்கிறார்கள்.

அதாவது, பெண்ணை மட்டும் மட்டம் தட்டி அவளைப் புருஷனுக்கு சரணாகதி பண்ணச் சொல்லவில்லை. அந்தப் புருஷனையும் விவாஹத்துக்கு முந்தியே குருவுக்குச் சரணாகதி பண்ணச் சொல்லியிருக்கிறது. அவன் எந்த வயசில் இந்தச் சரணாகதியைச் செய்கிறானோ, அந்த வயசில் இவள் அவனைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டு சரணாகதி பண்ண வேண்டும் என்பது சாஸ்திரத்தின் அபிப்பிராயம்!

உசத்தி -தாழ்த்தி, உரிமை (right), position (ஸ்தானம்)

முதலான விஷயங்களைவிட சித்த சுத்தியைப் பெரிதாக நினைத்தால் அப்போது சரணாகதிதான் முக்கியமாகிறது. அதற்கு வழியாகத்தான் புருஷனுக்கு உபநயனமும் பெண்ணுக்கு விவாஹமும் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும்!

விவாஹ வயதும் சட்டமும்

உபநயனம் மாதிரிப் பெண்ணின் ஏழாவது வயசில் கல்யாணம் பண்ண வேண்டும்; அப்போதுதான் சரணாகதி புத்தி வரும் - என்று சொன்னால், 'இது இந்தக் காலத்தில் ஸாத்தியமா? சட்ட விரோதமல்லவா?' என்று கேட்பீர்கள்.

'ராஜாங்கத்தின் சட்டத்தை மீறு' என்று சொல்லக் கூடாது தான். அப்படிச் சொல்லவில்லை. சட்ட மறுப்பு (Civil Disobedience) என்று இப்போது ஆட்சி நடத்துகிற வர்களே ஒரு காலத்தில் பண்ணிக் காட்டித்தான் இருக்கிறார்கள், 'சட்டம் என்று யாரோ எழுதினதற்காக எங்கள் ஸ்வாதந்திரியத்தை விட மாட்டோம்' என்று அப்போது சொன்னார்கள். அதே மாதிரி, 'ஜெயிலில் போட்டாலும் பரவாயில்லை; பிராணன் போனாலும் பரவாயில்லை; ஆத்ம சேஷமத்துக்காக ஏற்பட்ட விவாஹ ஸம்ஸ்காரத்தை வெறும் லௌகிக விஷயமாக்கிச் சட்டம் பண்ணினால் ஏற்கமுடியாது' என்று கிளம்புகிற வேகம் நம் ஜனங்களுக்கு இல்லை. அப்படி இல்லையே என்பது மட்டும் நான் 'சட்டத்தை மீற வேண்டாம்' என்று சொல்வதற்குக் காரணமில்லை. ஒரு விஷயத்தில் மீறினால், மற்றவற்றிலும் மீறுகிற எண்ணம் உண்டாகி, கட்டுப்பாடே போய்விடும். அதனால்தான் (சட்டத்தை மீறும்படிச்) சொல்லவில்லை. ஆனாலும் சட்டத்தை மீறாமலே ராஜாங்கத்துக்கு சாஸ்திர அபிப்பிராயத்தை விடாமல் சொல்லிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ராஜாங்கத்துக்கு மட்டுமில்லை; ஜனங்களிலும் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பேருக்கு மேல் சாஸ்திர அபிப்பிராய

யத்தை விட்டு விட்டார்களே! அவர்களுக்கும் பாக்கியிருக்கிற ஸ்வல்ப சாஸ்திரக்ஞர்கள் எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டே யிருக்க வேண்டும். சட்டத்தை மீறாமலே, முன்னேற்றம் எத் தனை நிதானமாக ஏற்பட்டாலும் அதனால் மனம் தளராமல், 'நூறு வருஷம் ஆனாலும் ஆகட்டும்! இன்னும் அதிகமானா லும் ஆகட்டும்! உன்னதமான இந்தத் தேசாசாரம் மறுபடி பழக்கத்தில் வரப் பண்ணுவதற்கு நம்மாலானதை சாந்தமான வழியிலேயே செய்வோம்' என்று செய்ய வேண்டும். பலனைப் பார்க்க நாம் (உயிரோடு) இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. ஆயிரம் வருஷத்துக்கு அப்புறந்தான் பலன் உண்டாகும் என் றாலும், அதற்கு இப்போதே நம்மாலான விதையைப் போட்டு விட வேண்டும். யத்தனத்தை இப்போது ஆரம்பித்தால்தான், என்றைக்கோ ஒரு நாளாவது பலன் கிடைக்கும். பிரயத்தனமே இல்லாவிட்டால் என்றைக்குமே பலன் ஏற்பட முடியாதல் லவா? விதையே போடாவிட்டால் எப்படி மரம் உண்டாகும்?

தர்ம சாஸ்திரமே பெரிய சட்டம் என்று ராஜாங்கத்தாருக் கும், பொதுஜனங்களுக்கும் புரியும்படியாக, ஹிதமான முறை யில் (by persuasion) வற்புறுத்திக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும்.

**விவாஹ வயது
குறித்த விவாதம்**

‘பால்ய விவாஹம் கூடாது; பெண்கள் ருதுவான பின்தான் கல்யாணம் பண்ணவேண்டும்’ என்று இந்த நூற்றாண்டு ஆரம்பத்திலேயே நம் மதஸ்தர்களில் ரொம்பவும் செல்வாக் காக இருந்தவர்கள் வாதம் செய்து மகாநாடுகள் நடத்தி resolutions (தீர்மானங்கள்) போட்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் வேதத்தில் நம்பிக்கையில்லாதவர்கள் அல்ல. மாறாகத் தாங்கள் சொல்வதுதான் வேத ஸம்மதமான விவாஹம், பால்ய விவா ஹம் என்பது வேத ஸம்மதமானதில்லை என்று இவர்கள் சொன்னார்கள்.

எம். ரங்காச்சாரியார், சிவஸ்வாமி அய்யர், ஸுந்தர மய்யர், கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யர் மாதிரியான பெரிய புள்ளிகள் இவர்களில் இருந்தார்கள். அப்புறம் ரைட் ஆனரபிள் (வி.எஸ். ஸ்ரீநிவாஸ) சாஸ்திரி இந்த விஷயத்தில் விசேஷமாக வாதம் பண்ணினார்.

நல்ல சாஸ்திர பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தவர்களிலேயே வைஷ்ணவர்கள் காஞ்சீபுரத்திலும், ஸ்மார்த்தர்கள் திருவையாற்றிலும் இரண்டு ஸபைகள் நடத்தி, வேதப்பிரகாரம் பூர்வத்தில் விவாஹ வயசு உயர்வாகத்தான் இருந்தது. ருதுமதி விவாஹந்தான் நடந்திருக்கிறது என்று அபிப்ராயம் சொன்னார்கள்.

அப்புறம் ஏன் இப்படிப் பால்ய விவாஹம் வந்தது என்பதற்கும் ஒரு காரணம் சொன்னார்கள். அதாவது: துருக்கர்கள் இந்தத் தேசத்துக்கு வந்த புதிதில் ஹிந்து மதத்தைச் சேர்ந்த கன்யாப் பெண்களைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் பலாத்காரம் பண்ணுவது அதிகமாயிருந்ததாம். ஆனால் ஒருத்தன் 'தொட்ட'தை (பொட்டுக் கட்டினதை) அவர்கள் பலாத்காரம் பண்ணமாட்டார்களாம். அதனாலேயே பெண்கள் குழந்தைகளாக இருக்கும்போதே கல்யாணம் பண்ணிவிடுகிற புது வழக்கத்தை ஆரம்பித்தார்களாம். இப்படி இந்தக் கல்யாணச் சீர்திருத்தக்காரர்கள் சொல்லி, 'இப்போது நாம் மறுபடி வேதத்தில் இருந்த பிரகாரமே மாற்ற வேண்டும். Pre-puberty marriage (வயது வரும் முன் கலியாணம்) என்ற அநாகரிகத்தைத் தொலைத்து விடவேண்டும்' என்று வாதம் செய்தார்கள்.

தாங்கள் சொல்வதுதான் வாஸ்தவத்தில் சாஸ்திரோக்தமானது என்பதற்கு ஆதரவாக இவர்கள் குறிப்பாக இரண்டு சான்றுகளைக் காட்டினார்கள். ஒன்று விவாகச் சடங்கிலேயே வ்ருகிற சில வேத மந்திரங்கள். மற்றது நம்முடைய தர்ம சாஸ்திரங்களிலெல்லாம் மிகச் சிறந்ததாகக் கருதப்படும் மனுஸ்மிருதி.

விவாஹப் பிரயோக மந்திரமான வேத வாக்கியத்தில் ★
என்ன சொல்லியிருக்கிறது?

இதைச் சொல்லுமுன் இன்னொரு விஷயம் சொல்ல
வேண்டும்.

நம் ஒவ்வொரு தேஹத்திலும், அங்கங்களுக்குள்ளே அவை
ஒவ்வொன்றுக்கும் அதி தேவதையாக ஒரு தேவன் இருக்கி
றான். கண்ணில் ஸூரியன், கையில் இந்திரன் என்றிப்படி நமக்
குள் ஆத்யாத்மிகமாக தேவ சக்திகள் இருக்கின்றன. இது தவிர
ஒவ்வொரு வயோவஸ்தையிலும் (வயசுக் கட்டத்திலும்)
ஒவ்வொரு தேவதைக்கு நம் மேல் ஆதிக்கம் இருக்கிறது. இவ்
விதத்திலே ஒரு பெண்ணானவள் பிறந்ததிலிருந்து வஸ்திரம்
கட்டிக் கொள்ளத் தெரிகிற வரையில் 'ஸோமன்' என்ற
தேவதையின் ஆதினத்தில் இருக்கிறாள். (புருஷர்கள் கட்டிக்
கொள்ளும் வேஷ்டிக்கே 'சோமன்' என்று பேர் இருக்கிறது!)
அதற்கப்புறம் ரிதுவாகும் வரையில் அவள் கந்தர்வனின்
ஆதினத்தில் இருக்கிறாள். வயசு வந்ததிலிருந்து மூன்று வருஷம்
அக்னியின் ஆதிக்கத்தில் இருக்கிறாள். ஸோமன் என்றால்
சந்திரன், ஸோமன் ஒரு பெண்ணை ஸ்வீகரித்துக் கொண்டிருக்
கிற குழந்தைப் பிராயத்தில் அதனிடம் நிலா மாதிரியான
குளிர்ச்சி இருக்கிறது. அப்புறம் கந்தர்வன் என்ற உல்லாஸ
ஜீவியான, நல்ல ஸுந்தரமான தேவதையிடம் இருக்கிற
சிறுமிக்கு லாவண்யம் விசேஷமாக இருக்கிறது. பிறகு அக்னி
யின் அதிகார காலம் உண்டானபோது காமாக்னியை ஏற்படுத்தும்
சக்தி உண்டாகிறது. மூன்று தேவதைகளுடைய அதிகாரத்
துக்கு இப்படி லௌகிகமாக அர்த்தம் பண்ணுவதுண்டு. இது
இருக்கட்டும்.

சீர்திருத்தக்காரர்கள் சான்று காட்டும் வேத மந்திரங்களின்
அர்த்தம் என்ன? வரன் எனப்படும் கல்யாணப்பிள்ளை வதூர்

★ ஸோம: ப்ரதமோ விவிதே கந்தர்வோ விவித உத்தர:।
த்ருதியோ அக்னிஷ்டே பதி: துரீயஸ்தே மனுஷ்யஜா॥
ஸோமோ ததத் கந்தர்வாய கந்தர்வோ ததத் அக்னயே।
ரயிம்ச புத்ராம் சாதாத் அக்னிர் மஹ்யம் அதோ இமாம்॥

எனப்படும் கல்யாணப் பெண்ணைப் பார்த்துச் சொல்லும் இந்த வேத வாக்கியங்களுக்கு என்ன அர்த்தம் என்றால், 'முதலில் ஸோமன் உன்னை அடைந்தான்; இரண்டாவதாகக் கந்தர்வன் அடைந்தான்; மூன்றாவதாக அக்னி உனக்கு அதிபதி ஆனான். மனுஷ்ய வாக்கத்தைச் சேர்ந்த நான் நான்காமவனாக உன்னை ஆளுவதற்கு வந்திருக்கிறேன். உன்னை ஸோமன் கந்தர்வனிடம் கொடுத்தான்; கந்தர்வன் அக்னியிடம் கொடுத்தான்; அக்னி என்னிடம் இப்போது கொடுத்திருக்கிறான்' என்று அர்த்தம்.

விவாஹத்தின்போதே சொல்லப்படுகிற மந்திரத்தில், இப்படி வருவதால் கல்யாணப் பெண்ணானவள் ரிதுமதியாகி அக்னியின் ஆதினத்தில் மூன்று வருஷம் இருந்த பிறகுதான் அவளை ஒருத்தன் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்கிறான் என்று தானே அர்த்தமாகிறது?

இதைச் சொல்லித்தான் சீர்திருத்தக்காரர்கள், 'நாங்கள் ஒன்றும் சாஸ்திர விரோதமான reform (சீர்திருத்தம்) கொண்டு வரவில்லை. ஆதியிலிருந்த சாஸ்திரத்துக்கு விரோதமாகத் துருக்க ராஜ்யத்தில் ஏற்பட்ட வழக்கத்தை மாற்றிப் பழையபடி சாஸ்திரோத்தமாகப் பண்ண வேண்டும் என்று தான் சொல்கிறோம் வேத வாக்கியத்தைவிடப் பெரிய பிரமாணம் இருப்பதாக எந்த ஸநாதனியும் சொல்ல முடியாதே! அதைத்தான் நாங்கள் 'அதாரிடி'யாகக் காட்டுகிறோம்' என்று சொன்னார்கள்.

இதோடு மனுஸ்மிருதியிலிருந்து இவர்கள் ஒன்றை மேற்கோள் காட்டினார்கள்:

தீர்ணி வர்ஷாண்யுதீக்ஷேத குமாரீ ரிதுமதீ ஸதீ|

ஊர்த்வம் து காலாத் ஏதஸ்மாத் விந்தேத ஸத்ருசம் பதிம்||

இதற்கு அர்த்தம், 'வயசுக்கு வந்த ஒரு பெண் அதற்கப்புறம் மூன்று வருஷம் வரன் தேடி வருகிறானா என்று காத்திருந்து பார்க்க வேண்டும். வராவிட்டால் அதன்பின் அவளே பதியைத் தேடிக் கொள்ளலாம்' என்பது இங்கே post-puberty

marriage (ருதுமதி ஆனபின்னே விவாஹம்) என்றுதானே தெரிகிறது? அது மட்டுமில்லை. 'பெரியவர்கள் பார்த்துத்தான் பண்ணி வைக்க வேண்டும்' என்றுகூட இல்லாமல் ஒரு பெண் தானே ஸ்வயேச்சையாகப் புருஷனைத் தேடிக் கொள்கிறதை அனுமதிக்கிற அளவுக்கு எவ்வளவு 'மாடர்னா'க மனுதர்மம் இருக்கிறது. நடுவாந்தரத்தில் வந்த வைதிகக் குடுக்கைகளும், மடிஸஞ்சிகளுந்தான் எல்லாவற்றையும் மாற்றிக் காட்டுமிராண் டித்தனமாகச் செய்து விட்டார்கள்' என்று சீர்திருத்தக்காரர்கள் சொன்னார்கள்.

'வேத மந்திரங்கள், தர்ம சாஸ்திர ச்லோகம் இவற்றின் அர்த்தத்தைப் பார்த்தால் அவர்கள் சொல்வது சரிதானே? இதற்கு நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள், ஸ்வாமிகளே!' என்று கேட்டால், பதில் சொல்கிறேன்.

எட்டு வித விவாஹங்கள்

மனுஸ்மிருதி உட்பட்ட தர்ம சாஸ்திரங்களில் எட்டு விதமான விவாஹங்கள் சொல்லியிருக்கின்றன.

ப்ராஹ்மோ-தைவ-ஸ்ததைவார்ஷ:

ப்ராஜாபத்ய-ஸ்ததாஸூர:!

காந்தர்வோ ராக்ஷஸச்சைவ

பைசாசாஷ்டம: ஸ்ம்ருத:

(மனுஸ்மிருதி III.21)

அதாவது பிராம்மம், தைவம், ஆர்ஷம், பிராஜாபத்தியம், ஆஸூரம், காந்தர்வம், ராக்ஷஸம், பைசாசம் என்று கல்யாணத் தில் எட்டு தினுக.

'பிராம்மம்' என்பது குருகுல வாஸம் முடித்து வந்த உத்தம

பிரம்மசாரிக்காக அவனுடைய மாதா-பிதாக்கள் ஒரு நல்ல குலத்துப் பெண்ணின் மாதா பிதாக்களிடம் வந்து கன்யாதானம் பண்ணித் தரச்சொல்லிக் கேட்டுக்கொள்வது. பிள்ளைக்குப் பெண் வீட்டார் வரதகிணை தருவது, பெண்ணுக்குப் பிள்ளை வீட்டார் பரிசம் தருவது என்ற இரண்டும் இதில் இல்லை. வியாபாரக் கொடுக்கல் - வாங்கலாக இல்லாமல் இரண்டு குலங்கள் அபிவிருத்தியாக வேண்டும் என்ற உயர்ந்த லக்ஷ்யம் ஒன்றிலேயே பண்ணப்படுவது பிராம்ம விவாஹம். தர்ம சாஸ்திரங்கள் எட்டு வித விவாஹங்களில் இதைத்தான் மிகவும் சிரேஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கின்றன!

‘தைவம்’ என்பது ஒரு யாகத்திலேயே அதைப் பண்ணுகிற ரித்விக்குக்குப் பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து தருவது*. உரிய காலத்தில் பெண்ணைத் தேடி வரன் வராததால், பெண் வீட்டுக்காரர்கள் அவனைத் தேடிப் போய் யாக சாலையிலே மாப்பிள்ளை பிடிப்பதென்பது, பிராம்ம விவாஹத்தை விடத் தாழ்த்தி என்பதே அபிப்பிராயம். பெண்ணைப் பிள்ளை வீட்டுக்காரன் தேடிவருவதுதான் சிலாக்கியமான விவாஹம் என்பதாக ஸ்திரீகுலத்தை சாஸ்திரம் உயர்த்தி வைத்திருக்கிறது.

மூன்றாவதான ஆர்ஷ விவாஹம் என்பது ரிஷி ஸம்பந்தமானது என்று பொருள்படுவது; சியவன ரிஷிக்கு ஸுகன் யாவைக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்த மாதிரி இருக்கும் என்று ‘ஆர்ஷ’ என்ற வார்த்தையைப் பார்த்தால் தோன்றுகிறது. ஆனால் தர்ம சாஸ்திரப்படி, வரனிடமிருந்து இரண்டு பசுக்களை வாங்கிக் கொண்டு பெண்ணைப் பதிலுக்குத் தருவது ‘ஆர்ஷம்’ என்று தெரிகிறது*. ஆர்ஷம் என்றால் ரிஷிக்குக் கொடுப்பது என்று அர்த்தம் செய்து கொண்டால், இதுவும் உரிய காலத்தில் பிராம்ம விவாஹம் ஆகாத கன்னிகையை ஒரு வயசான ரிஷிக்காவது சிகருகைச் செய்யும் பொருட்டுப் பத்தினியாகக் கொடுப்பது என்று ஆகும். வரனிடமிருந்து கோ வாங்கிக் கொண்டு கல்யாணம் செய்வது என்கிற போதும், அவனிடம் விசேஷமான சீலங்கள் இல்லாததால்தான்

* யஜ்ஞஸ்ய ரித்விஜே தைவ: (யாஜ்ஞவல்கிய ஸ்மிருதி 1.59)

* ஆதாயார்ஷஸ்து கோத்வயம் (யாஜ்ஞவல்கிய ஸ்மிருதி 1.59)

பசுவைக் கொடுத்துப் பெண் கேட்கிறான் என்றும், இந்தப் பெண் வீட்டுக்காரனுக்கும் பிராம்ம விவாஹப்படியான நல்ல ஸம்பந்தம் கிடைக்காததால்தான் திரவியத்தை வாங்கிக் கொண்டு பிரதியாகப் பெண்ணைக் கொடுக்கிறான் என்றும் ஏற்படுகிறது. உத்தமமான விவாஹத்தில் பண சம்பந்தமே, பிஸினஸ் அம்சமே கூடாது என்பது சாஸ்திர தாத்பரியம்.

நாலாவது பிராஜாபத்தியம். பிராஜாபத்தியம் பிஸினஸ் கொடுக்கல் - வாங்கலாக இல்லாமல் ஒரு பிரம்மசாரிக்கு கன்யாதானம் பண்ணித் தருகிற விவாஹ முறைதான். ஆனால், பிராஜாபத்தியம் என்கிற பெயரில் பிரஜையை உண்டு பண்ணுவது என்ற நோக்கம் அவஸரமாகத் தெரிவதால், தன் குமாரி சீக்கிரமே ரிதுவாகிவிட இருக்கிறாள் என்பதால் அவளுக்குக் கல்யாணம் பண்ணித்தர அவளுடைய தகப்பனார் அவஸரப்பட்டு வரனைத் தேடிக் கொண்டு தாமே போகிறார் என்று ஏற்படுகிறது. அதாவது, பிராம்மம் மாதிரி இல்லாமல் இங்கே பெண் வீட்டுக்காரர்களே பிள்ளையைத் தேடிக் கொண்டு போய்க் கல்யாணம் செய்து தருகிறார்கள். இது இரண்டாம் பக்ஷந்தான். கிருஹஸ்க்ஷமியாக இருக்க வேண்டியவளை வரனின் கிருஹத்தார் தேடிவந்து, கேட்டுப் பண்ணிக் கொள்கிற பிராம்மம்தான் இதைவிட உசத்தி.

‘ஆஸுரம்’ என்றால் ‘அஸுரத்தனமான’ என்று அர்த்தம். ஒரு பெண்ணுக்குப் பொருத்தமில்லாத (மாட்ச் ஆகாத) ஒரு வரனானவன் நிறையப் பணத்தை அவளுடைய தகப்பனாருக்கோ பந்துக்களுக்கோ கொடுத்து, அவர்களை அதனால் வசப்படுத்திக் கட்டாயப்படுத்தி அவளைக் கொடுக்கும்படிப் பண்ணுவதுதான் ஆஸுரம்* ஆர்ஷப்படி கோவைக் கொடுத்துப் பெண் வாங்கினவன் வலுக்கட்டாயப்படுத்து பவனில்லை. ஆஸுரக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்கிறவனைப் போல் அவனைப் பணமோ, அதிகாரமோ கொழுத்தவன் என்றும் சொல்ல முடியாது. ஆஸுரம் (அசுர சம்பந்தமானது) என்ற வார்த்தையே ஆர்ஷம் (ரிஷி சம்பந்தமானது) என்ற வார்த்தைக்கு விரோதமாகத்தானே இருக்கிறது? அனேகப்

* ஆஸுரோ த்ரவிணாதானாத் (யாஜ்ஞவல்கிய ஸ்மிருதி 1.61)

பணக்காரர்கள் இரண்டாந்தாரம் கல்யாணம் செய்து கொண்டது ஆஸுரம்தான்.

அடுத்ததான காந்தர்வ விவாஹம் என்றவுடன் சகுந்தலைக்கும் துஷ்யந்தனுக்கும் நடந்தது என்று உங்களுக்கு நினைவு வரும். இந்தக் காலத்தில் 'ஒஹோ' என்று கொண்டாடும் காதல் கல்யாணம் இதுதான்.

'ராக்ஷஸம்' பெண் வீட்டுக்காரர்களோடு யுத்தம் செய்து ஐயித்துப் பெண்ணை எடுத்துக் கொண்டு போய் கலியாணம் பண்ணிக் கொள்வது. கிருஷ்ண பரமாத்மா ருக்மிணியை இப்படித்தான் விவாஹம் செய்து கொண்டார்.

கடைசி, எட்டாவது தினுசு விவாஹம், பைசாசம். அசுரத்தனமானது, ராக்ஷஸத்தனமானது, இவற்றுக்கொல்லாம் முடிவிலே பிசாசுத்தனமான பைசாசத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆஸுரத்தில் பெண்ணின் ஸம்மதத்தை எதிர்பார்க்கா விட்டாலும், அவளுடைய மனுஷ்யர்களுக்காவது பணத்தைக் கொடுத்தான். ராக்ஷஸத்தில் அவளுடைய மனுஷ்யர்களை ஹிம்ஸித்த போதிலும் அவளுடைய இஷ்டத்தை மீறிக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள மாட்டான். ருக்மிணி கிருஷ்ணரிடம் ஆசை வைத்துத் தானே இருந்தாள்? பைசாசத்திலோ பெண்ணினுடைய இஷ்டத்தையும் பார்ப்பதில்லை. அவளுடைய பெற்றோர்களுக்கும் திரவியம் தருவதில்லை. பெண் வீட்டுக்காரர்களைப் பகைத்துக் கொண்டு, கல்யாணப் பெண்ணையும் பலவந்தப்படுத்தி விவாஹம் பண்ணிக் கொள்வதைத்தான் பைசாசம் என்று வைத்திருக்கிறது.

ஒரு பக்கம் பைசாசம், இன்னொரு பக்கம் பிராம்மம். பிராம்மம் என்பது தைவத்தைவிட உயர்ந்தது. ஆனாலும் லோகத்தில் எல்லாருக்கும் ஒரே மாதிரி வியவஸ்தை செய்து விடக் கூடாது. இதை உணர்ந்து அதிகாரி பேதம் சொல்லியிருப்பதுதான் நம் சாஸ்திரத்தின் பெருமை. இதை உணராத இக்காலத்திய அபேத வாதங்களால்தான் எல்லா அனர்த்தங்களும் வந்திருக்கின்றன.

காட்டுக் கட்டைகளாக, கடுரமான பழக்க வழக்கங்களோடு

உள்ள வனவாஸிகளும் இருக்கிறார்கள். உள்ளூற அவர்களிடம் நாகரிகவாஸிகளைவிட உயர் பண்புகள் இருக்கும். இவர்களாலும் சமூகத்துக்கு அனேகப் பிரயோஜனம் இருக்கும். ஆனால் இவர்களுக்குள் எப்போதும் தங்களுக்குள்ளே சண்டை சச்சரவு, family feud நிறைய இருப்பதுண்டு. இம்மாதிரிச் சந்தர்ப்பங்களில் இவர்களுக்கு ராக்கூஸ், பைசாச விவாஹங்களைக்கூட அனுமதித்தாக வேண்டியிருக்கிறது. விவாஹத்துக்குப் பிற்பாடு தன்னால் சண்டையெல்லாம் போய் ஸௌஜன்யமாகி விடுவார்கள். இதே மாதிரி சரீர புஷ்டி, பெளதிகமான ஸந்தோஷங்கள் முதலியவற்றை விசேஷமாகக் கொண்டக் கூத்திரியர் போன்றவர்களுக்கு காந்தர்வமும் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பெண்கள் தாங்களாகவே விவரமறிந்து புருஷனைத் தேடி மாலையிடுகிற 'ஸ்வயம்வர' உரிமையைக் கூடப் பெற்றிருக்கிறார்கள்!

இதனால்தான் வேதத்தை அடியொற்றிய Hindu Law-ஆன தர்மசாஸ்திரங்களில் எட்டு விதமான விவாஹங்களையும் அனுமதித்திருக்கிறது. மந்திர பூர்வமாக விவாஹம் செய்து கொள்வதற்கு இந்த எட்டு விதமான வதூவரர்களுக்கும் 'ரைட்' கொடுத்திருக்கிறது.

இவற்றிலே பிராம்ம விவாஹம்தான் சிரேஷ்டமானது. அது பெண்ணானவள் ரிதுவாவதற்கு முன்னே செய்யப்பட வேண்டியது. 'ப்ரதானம் ப்ராக் ரிதோ:' என்று தர்மஸூத்ரத்திலேயே இருக்கிறது. பையனின் உபநயன ஸ்தானத்தில், பெண்ணுக்கு ஏழாவது வயசில் (கர்ப்பத்தைக் கூட்டி எட்டாவது வயசில்) செய்ய வேண்டிய விவாஹம் அது.

துரதிருஷ்டவசமாகச் சில பெண்களுக்குப் பிள்ளையாகத் தேடி வந்து செய்து கொள்ளும் பிராம்ம விவாஹம் நடக்காத போது வயசு ஏறிவிடுகிறது. பிறகு தைவமாகவோ, ஆர்ஷ்மாகவோ, பிராஜாபத்தியமாகவோ நடக்கிறது. இவை மட்டுமே பிராமணருக்கு ஏற்பட்டவை. இதரர்களுக்கு இவற்றோடு வேறு விதமான கல்யாணங்களும் - வயசு வந்த பெண்ணே ஸ்வயம்வரமாகத் தேர்ந்தெடுப்பது, அல்லது காந்தர்வமாகச் செய்து கொள்வது உள்பட - அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கல்யாண மந்திரங்களில் பல எட்டு வகையாரையும் உத்தே

சித்தவை. அவை எல்லாருக்கும் பொதுவாக இருக்கப் பட்டவை. அதாவது ரிதுமதியான பெண்ணை விவாஹம் செய்து கொடுப்பதற்கும் உரியனவான மந்திரங்கள் விவாஹப் பிரயோகத்தில் வருகின்றன.

இம்மாதிரி அனைவருக்கும் பொதுவாக இருக்கிற மந்திரங்களில்தான் முன்னே சொன்ன இரண்டும் இருக்கின்றன. ஸோமன், கந்தர்வன், அக்னி ஆகியவர்களின் ஆதினத்திலிருந்து தன்னை வந்தடைந்த ரிதுமதியான வதூவைப்பற்றி வரன் சொல்கிற அந்த மந்திரங்கள், பிராம்மமாக மட்டுமின்றி மற்ற எல்லா விதமான விவாஹங்களையும் உத்தேசித்துச் சொல்லப் பட்டவையே ஆகும்.

அதையே பால்ய விவாஹம் செய்து கொள்ளும் வரனும் சொல்கிறான். இப்போது குழந்தையாயிருப்பவளை இவன் பாணிக்கிரஹணம் செய்து கொண்டாலும், பிற்பாடு அவள் யுவதியாக ஆன பிறகுதானே இவன் தாம்பத்தியம் நடத்தப் போகிறான்? அப்போது ஸோமன் - கந்தர்வன் - அக்னி ஆகிய மூவரின் ஆதிக்கத்திலிருந்தும் தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வளாகத்தானே அவளை இவன் அடையப் போகிறான்? அதனால் அப்போது சொல்ல வேண்டிய மந்திரத்தை முன் கூட்டியே (in advance) இப்போது விவாஹத்தில் சொல்லி விடுகிறான்.

நாம் இக்காலத்தில் பிள்ளை பிறந்தவுடன் செய்ய வேண்டிய ஜாதகர்மா, நாம கர்மா, சௌளம் முதலியவற்றையெல்லாம் சேர்த்து வைத்து அவனுடைய விவாஹத்துக்கு முன் இருபது, இருபத்திரண்டு வயளில் பூணூல் போடும்போது காலம் தள்ளிச் சொல்லுகிறோமல்லவா? இப்படிப் பின்னால் காலம் தள்ளுவதற்குப் பதில், முன்பாகவே (அட்வான்ஸாகவே) பிராம்ம விவாஹக்காரன் இந்த மந்திரங்களைச் சொல்லி விடுகிறான்.

இதற்கு ஒரு example (உதாரணம்) சொல்கிறேன். பிரம்மசாரி செய்கிற ஸமிதாதானத்தில் தனக்கு நல்ல பிரஜை ஏற்பட வேண்டும் என்பதும் அனேக வேண்டுதல்களில் ஒன்றாக வருகிறது. இதைப் பார்த்து நம் சீர்திருத்தக்காரர்கள்,

'பிரம்மசாரியாக இருக்கும்போதே தகப்பனாராகி விட்டு, அப்புறம்தான் விவாஹம் பண்ணிக் கொண்டு கிருஹஸ்தனாக வேண்டும் என்பதே வேதத்தின் அபிப்பிராயம்' என்று சொன்னால் எத்தனை அஸம்பாவிதமாக இருக்கும்? பிற்பாடு என்றைக்கோ உண்டாக வேண்டியதற்கு இப்போதே ஒரு பிரம்மசாரி பிரார்த்தனை பண்ணுகிறான் என்பதுதானே சரியான அர்த்தம்? அப்படித்தான் விவாஹ விஷயமாகச் சீர் திருத்தக்காரர் காட்டும் வேதவாக்கியமும்.

இந்த மந்திரங்கள் பெண்ணுக்கு வயசு வந்த பின் நடக்கிற மற்ற விதக் கல்யாணங்களிலோ விவாஹ ஸந்தர்ப்பத்திலேயோ யதார்த்தமாகச் சொல்வதற்குப் பொருத்தமாக இருக்கின்றன.

இதுதான் ரைட் ஆனரபிள் சாஸ்திரி கட்சிக்கு நாம் சொல் கிற பதில். பெண்ணுக்கு வயசு வந்த பின்னும் செய்யப்படும் சில வகைக் கல்யாணங்களை அங்கீகரித்து மேற்படி மந்திரங் கள் விவாஹத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதால், எல்லா விவாஹ மும் வயசு வந்த பின்தான் செய்ய வேண்டும் என்று அர்த்தம் ஆகாது என்று சொல்கிறோம்.

விவாஹங்களில் மிக உத்தமமானதாக சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படும் 'பிராம்மம்' என்பதன்படி, கல்யாணப்பெண் ரிதுவாகாதவளே என்பதற்கு அழுத்தமான சான்றாகவும் விவாஹச் சடங்கின் கடைசியில் ஒரு வேத மந்திரமே இருக்கிறது*.

வஸ்திரம் கட்டிக்கொள்ளத் தெரிந்த பின் ரிதுவாகும் வரையுள்ள இடைக்காலத்தில் ஒரு பெண் குழந்தை கந்தர் வனின் ஆதிக்கத்தில் இருக்கிறாள் என்று சொன்னேன் அல்லவா? அந்தக் கந்தர்வனின் பெயர் விச்வாவஸு. இந்த விச்வாவஸுவைப் பார்த்துக் கல்யாணப்பிள்ளை சொல்கிற மந்திரம் தான் நான் இங்கே குறிப்பிடுவது. 'ஏ விச்வா

★ உதீர்ஷ்வாத: பதிவதீ ஹ்யேஷா விச்வாவஸும் நமஸா கீர்பீரீபே அந்யாம் இச்ச பித்ருஷதாம் வ்யக்தாம் ஸ தே பாகோ ஜனுஷா தஸ்யவித்தி|| உதீர்ஷ்வாதோ விச்வாவஸோ நமஸேடாமஹே த்வா|| அந்யாம் இச்ச ப்ரபர்வ்யம் ஸம்ஜாயாம் பத்யா ஸ்ருஜா||

(ரிக்×85.21-22)

வஸுவே! உன்னை நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன். நீ இந்தப் பெண்ணை விட்டு எழுந்திருந்து போ. வேறொரு பெண் குழந்தையிடம் போய்ச் சேரு. இவளுக்கு நான் பதியாகி விட்டேன் அல்லவா? அதனால் என்னிடம் இவளைக் கொடுத்து விட்டு நீ, தகப்பனாரின் வீட்டில் இருப்பவளும் விவாஹம் ஆகாதவளுமான இன்னொரு பெண்ணைச் சென்றடைவாயாக' என்று இங்கே வேண்டிக் கொள்கிறான்.

வரனானவன் விவாஹத்தின்போது கல்யாணப் பெண்ணை விட்டுப் போகுமாறு கந்தர்வ பூஜை பண்ணி அந்தக் கந்தர்வனிடம் பிரார்த்திக்கிறான் என்பதிலிருந்து அவன் இன்னும் அக்னியின் ஆதிக்கத்தின் கீழே வரவில்லை, கந்தர்வனின் ஆதிக்கத்தில் தான் இருக்கிறான், அதாவது வயசுக்கு வரவில்லை என்று தானே தீர்மானமாக முடிவாகிறது?

'எல்லாம் சரி. ஆனால் மனுஸ்மிருதியிலிருந்து சீர்திருத்தக் காரர்கள் quote செய்தார்களே! ரிதுவாகி மூன்று வருஷம் வரனை எதிர்பார்த்துவிட்டு, அப்புறம் ஒரு பெண் தானே புருஷனைத் தேடிக் கொள்ளலாம் என்று அந்த ச்லோகம் சொல்கிறதே! அதற்கென்ன ஸமாதானம்?'

ஸமாதானம் இருக்கிறது. 'வயசுக்கு வருமுன் கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுத்துவிட வேண்டும்' (ப்ரதானம் ப்ராக்ரிதோ:) என்பதே தர்மசாஸ்திரத்தின் பொது விதி. அந்த விதி தப்பிப் போகிற கேஸ்களில் என்ன செய்வது? ஒரு பெண்ணை வரனாகத் தேடி வரா விட்டால் அவளுடைய பிதாவோ, பிராதாவோதான் பிள்ளை பார்த்துக் கல்யாணம் பண்ணித் தர வேண்டும். ஆனால், இப்படிச் செய்யாமல் அவர்கள் பாட்டுக்கு பொறுப்பில்லாமலிருந்தால்? அல்லது ஒரு பெண் நாதியில்லாமல், கார்டியன் இல்லாமல் இருந்தால்? அப்படிப்பட்டவளைப் பற்றித்தான் ரிதுவானதற்கு மூன்று வருஷத்துக்குப் பின், தானே புருஷனைத் தேடலாம் என்று மனுஸ்மிருதியில் சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது, நாதியே இல்லாதவளுங்கூட, வயசுக்கு வந்தபின் உடனே தானாகப் புருஷனுக்காகப் புறப்படாமல், யாராவது பந்து மித்ரர்களோ, அண்டை அசலாரோ, அபிமானமுள்ளவர்களோ தனக்காக மாப்பிள்ளை தேட மாட்டார்களா என்று பொறுத்திருந்து பார்த்துவிட்டு,

அப்புறம்தான் தானாகவே தேடலாம் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

Context (ஸந்தர்ப்பம்)-ஐப் பார்க்காமலும், முன்னுக்குப் பின் வருவதை comparative-ஆக (ஒப்பிட்டு)ப் பார்க்காமலும் சாஸ்திர வசனங்களையும் வேத மந்திரங்களையும் துண்டாக எடுத்து வைத்துக் கொண்டு பார்ப்பதால்தான் சீர்திருத்தக்காரர்கள் ஆசாரசீலர்களாக உள்ளவர்களின் வழக்கத்திலிருப்பதற்கு மாறானதையே சாஸ்திரோக்தமானது என்று வாதிக்கும்படி ஆகியிருக்கிறது.

சாக்ராயண உஷஸ்தி என்ற ரிஷிக்கு பால்ய (ரிதுவாகாத) மனைவியிருந்ததாக உபநிஷத்திலேயே (சாந்தோக்யம் I.10.1) இருக்கிறது. இம்மாதிரி விஷயங்களை ஆற அமர சரியாகப் பார்க்காமல் சீர்திருத்தக்காரர்கள் பதட்டப்பட்டுப் பேசி விடுகிறார்கள்.

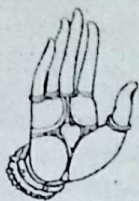
இருந்தாலும் முன்பெல்லாம் சீர்திருத்த வாதங்களுக்கு எதிர் வாதம் செய்ய ஜனங்களுக்குத் தெரியாவிட்டாலுங்கூட, 'இதுவரை பெரியவர்கள் எப்படிப் பண்ணி வந்திருக்கிறார்கள்' எனோ அப்படியே போவோம்; புதிதாக ஒன்றை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டாம்' என்று அபிப்பிராயம் இருந்தது. அதனால்தான் ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரி இந்தக் கல்யாண வயசு reform விஷயமாக இரண்டு முறை கவுன்ஸிலில் மசோதா கொண்டு வந்தும் அது நிறைவேற்றவில்லை. அப்புறம்தான் ஸார்தா என்பவர், இப்போது நாம் 'சாரதா சட்டம்' என்று ஒரு அம்மாள் போட்ட சட்டம் மாதிரி நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார். அதற்குக்கூட சரிக்குச் சமன் ஆதரவாக 50% எதிர்தரப்பில் 50% என்றுதான் வோட் விழுந்தது. அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் பிரிட்டிஷ் ஸர்க் காரானது, 'காங்கிரஸ் கேட்கிற ஸ்வயராஜ்யத்தைத்தான் நாம் தரவில்லை; அவர்களுக்குத் திருப்தியாக, மதத்தைக் கெடுப்பதற்காவது ஸஹாயம் செய்யலாம்' என்று நினைத்து நாமினேட்ட் மெம்பரை இந்த மசோதாவுக்கு ஆதரவாக வோட் பண்ணச் சொல்லி, விவாஹ வயதை உயர்த்தியேயாக வேண்டும் என்பதைச் சட்டமாகச் செய்து விட்டார்கள். அதாவது Public opinion (பொது ஜன அபிப்பிராயம்)-ஐ மீறி கவர்மென்ட் பலத்தினாலே அந்த மசோதா 'பாஸ்'

ஆயிற்று.

இப்போது நிலைமை ரொம்பவும் மாறிவிட்டது. பழைய பழக்கங்களில் பக்தி விச்வாஸம் போய்விட்டது. பிரிட்டிஷ் ராஜ்யத்தில் சாரதாச் சட்டம் அமலானவுடன், அவர்கள் கொடுத்திருந்த மஹாமஹோபாத்யாய டைட்டிலை 'வேண்டாம்' என்று துறந்த பண்டிதர்கள் உண்டு. வங்காளத்திலிருந்து பஞ்சானன தர்க்க ரத்ன பட்டாசார்யரும், திருவிசநல்லூரிலிருந்து காசிக்குப் போய் ஸெட்டில் ஆகிவிட்ட லக்ஷ்மண சாஸ்திரி (தமிழ் நாட்டுப் பிராமணர் என்று தெரிவதற்காக 'லக்ஷ்மண சாஸ்திரி த்ராவிட்' என்றே பெயர் வைத்துக் கொண்டவர்) என்பவரும் இப்படிப்பட்ட தியாகத்தைச் செய்தார்கள். இப்போது நம் ஸ்வதந்திர இந்தியாவில் ராஜாங்கத்தால் சாஸ்திர விஷயங்களில் செய்யப்படும் மாறுதல்களைப் பார்த்து இப்படிக் குமுறி எழுகிற உணர்ச்சி யாருக்கு இருக்கிறது?

நம் குழந்தைகளுக்கு சாஸ்திர தாத்தபரியங்களை முழுக்கவும் நன்றாகச் சேர்த்துப் பிடித்துப் பார்த்துச் சொல்ல வேண்டும். இங்கே ஒன்றும், அங்கே ஒன்றும் பார்த்தால் conflicting -ஆக (முரணாக)த்தான் இருக்கும். 'வேதத்தில் love marriage தான் சொல்லியிருக்கிறது' என்கிற அளவுக்கு அரை குறை 'ரிஸர்ச்' கொண்டு விட்டு விடுகிறது! சாஸ்திரங்களைப் பூராவாகப் பார்க்க வேண்டும். ஒன்றை எடுத்துக் கொள்ளும்போது அது சொல்லப்பட்ட ஸந்தர்ப்பத்தைப் பார்க்க வேண்டும்; அதற்கு முன்னும் பின்னும், மற்றும் இதே விஷயமாக இதர இடங்களிலும் என்ன சொல்லியிருக்கிறது என்றெல்லாம் தீர்க்கமாகப் பார்த்து, விசாரித்தே, முடிவு சொல்ல வேண்டும்.

பிராம்ம விவாஹம் எல்லா ஜாதியாருக்கும் உண்டு. ஆனால் பிராமணர் தவிர மற்ற ஜாதியாருக்கு வேறு விதமான விவாஹமும் உண்டு. அதாவது ரிதுமதி விவாஹமும் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சரீர ஸம்பந்தமான ஸௌக்யங்களுக்கு முக்கியத்வம் தருவதானால் மற்ற விவாஹங்களும் செய்யலாம். ஆத்மாபிவிருத்திக்குப் பிராம்ம விவாஹமே எடுத்தது!

ஏன் பாலிய விவாஹம்?

விவாஹம் என்ற ஸம்ஸ்காரத்துக்குப் பல உத்தேசங்கள் உண்டு. அதிலே முக்யமான ஒன்று, ஸ்திரீகளுக்குச் சித்த பரிசுத்தி ஏற்படப் பதி என்ற ஒரு பிடிப்பை ஏற்படுத்தித் தருவது. அதைப் பிடித்துக் கொண்டே அவர்கள் கடைத்தேறிவிடுவார்கள். குருவிடம், பிரம்மசாரி சிஷ்யன் சரணாகதி பண்ணிப் பாப நிவிருத்தியடைந்து சுத்த மனஸோடு இருக்கிற மாதிரி இந்தக் கன்னிகையும் இவனிடம் இருக்க வேண்டும்.

நம்முடைய கர்மா, ஜன்மா எல்லாவற்றுக்கும் காரணம் மனஸின் சேஷ்டைதான். இந்த மனஸை வைத்துக் கொண்டு அதனுடைய இச்சைகளைப் பூர்த்தி பண்ணப் பாடுபடுவதில் தான் பாபங்கள் ஸம்பவிக்கின்றன; ஜன்மாக்கள் ஏற்படுகின்றன. மனஸை நிறுத்தி விட்டால் கர்மா இல்லை, ஜன்மா இல்லை, மோக்ஷம்தான். மனஸை நிறுத்துவது மஹா சிரமமான காரியம். அஷ்ட மஹா ஸித்திகளைக்கூட அடைந்து விடலாம்; சிந்தையை அடக்கிச் சும்மா இருப்பதுதான் முடியாத காரியம் என்று (தாயுமானவர்) பாட்டுக்கூட இருக்கிறது. மனஸை நிறுத்த முடியாவிட்டாலும், அதைச் 'சொந்த விருப்பு - வெறுப்புகளுக்காக ஆடும்படி விடாமல் இன்னொரிடத்தில் அர்ப்பணம் பண்ணி விட்டால், அப்போது 'தனக்காகப் பண்ணிக் கொள்வது' என்பதால் ஏற்படும் பாபமும் ஜன்மமும் இல்லாமல் போகும். இன்னொருத்தர் ஆட்டி வைக்கிறபடி அவரிடம் மனஸை ஸமர்ப்பித்து விட்டோமானால், நமக்குக் 'கர்த்தா' என்கிற பொறுப்பில்லை. அதனால் ஏற்படும் பாப - புண்யமும், ஜன்மாவும் இல்லை. என் செயலாவது யாது ஒன்றுமில்லை என்று ஈசுவரனிடத்தில் இப்படித்தான் மனஸை அர்ப்பிக்கச் சொல்கிறார்கள். ஆனால் அதைச் செய்பவர் கோடியில் ஒருத்தர்தான். இதையே ஒரு பெண்ணுக்குப் பதியை

ஈஸ்வரனாகக் காட்டியிருக்கிற நம் தர்மத்தில் ஏராளமான ஸ்திரீகள் ஸுலபமாகச் செய்து கடைத் தேறியிருக்கிறார்கள். புருஷனை ஈஸ்வரனாக நினைப்பது, கணவனே கண் கண்ட தெய்வம் என்ற கொள்கை, கல்லானாலும் கணவன் என்ற அடக்க ஸ்வபரிவம், பாதிவ்ரத்யம் (கற்பு), ஸௌமங்கலியம் (சுமங்கலித் தன்மை), ஸுமங்கலியாகவே செத்துப் போக வேண்டும் என்ற தீவிரமான பிரார்த்தனை ஆகிய இவை அனாதி காலமாக நம் தேசத்து ஸ்திரீ தர்மமாக, நம் தேசத்துப் பெண்களின் உத்தம ஜீவனத்துக்கு உயிர் நிலையாக இருந்து வந்திருக்கிறது.

எந்தத் தேசத்திலும் உத்தம ஸ்திரீகள் இருந்திருப்பார்கள் தான். எந்த மதத்திலும் உயர்ந்த குணசாலினிகள் தோன்றியிருப்பார்கள். என்றாலும் மேலே சொன்ன விஷயங்கள் நம் தேசத்தின், நம் மதத்தின், நம் கல்ச்சரின் ஜீவாதாரமான ஒரு அம்சமாக இருப்பது போல் மற்ற இடங்களிலே சொல்ல முடியாது. 'நாகரிகம்' என்று சொல்லிக் கொண்டு இதை மாற்ற நினைப்பது நம்முடைய மஹோன்னதமான பண்பாட்டுக்கே ஆதாரமாக இருக்கப்பட்ட ஓர் ஆணிவேரை வெட்டி விடுகிற மாதிரியாகும்.

காதல் கீதல் என்று சித்த விகாரம் ஏற்படாமல், சரீர நினைப்பும் காமமும் வருகிறதற்கு முந்தியே ஒருத்தனைப் பர்த்தாவாக அடைந்தால்தான் குழந்தை உள்ளத்தில் உண்டாகிற பணிவினால் அங்கே உண்மையான சரணாகதி செய்து, 'இவனே நமக்கு குரு; இவனே நமக்கு ஈஸ்வரன்' என்று இருக்க முடியும்.

ஆந்திர தேசத்திலும் மஹாராஷ்டிரத்திலும் இன்றைக்கும் ஸ்திரீகளுக்கு விரதங்கள் அதிகம். அவற்றில் ஒன்று கன்னிகைகள் பரமேஸ்வரனையே பதியாக நினைத்துப் பூஜிப்பது. பிறகு ஒருத்தன் பதியாக வருகிறான். அவனையே பரமேஸ்வரனாகப் பூஜிப்பது, இப்போது பத்தினியாகிவிட்ட அந்தக் கன்னிகைக்கு விரதமாக ஆகிறது. பரமேஸ்வரனைப் பதியாகப் பூஜித்து, முடிவில் எவன் பதியாக வந்தாலும் அவனே பரமேஸ்வரன் என்று பாவித்துவிட வேண்டியது!

கேள்வி கேட்காமல், நம்பிக்கையின் பேரில்தான், அதாவது

பால்யத்தில்தான் ஒருத்தனைப் பரமேச்வரனாக நினைக்க முடியும். விவரம் தெரியாதபோது வந்த இந்த நம்பிக்கை மனஸில் ஊறி ஊறி, நம் ஸ்வாபாவிகமான ஸ்திரீ தர்மத்தினால் மனஸில் உறுதிப்பட்டு விடுவதால், விவரம் தெரிந்த பின்னும் பதியே பரமேச்வரன் என்ற பக்தி நிலைத்து நின்றுவிடும். அவனிடத்திலேயே தன் மனஸை அர்ப்பணம் பண்ணித் தனக் கென்று மான அவமானம் எதுவும் இல்லாமல் ஒருத்தி இருந்து விட்டால் அவளுடைய அஹம்பாவம் கரைந்து போய்விடு கிறது. அதுதான் ஜனன நிவிருத்தி, அதுதான் மோக்ஷம். பக்தி, ஞானம், தபஸ், பூஜை, யக்ஞம், யோகம் என்ற எல்லாம் இந்த அஹங்கார நாசத்தைத்தான் உத்தேசமாகக் கொண்டிருக்கின்றன. இது ஒரு ஸ்திரீக்குப் பதிபக்தியால் ஸுலபமாக, இயற்கையாக ஸித்தித்து விடுகிறது.

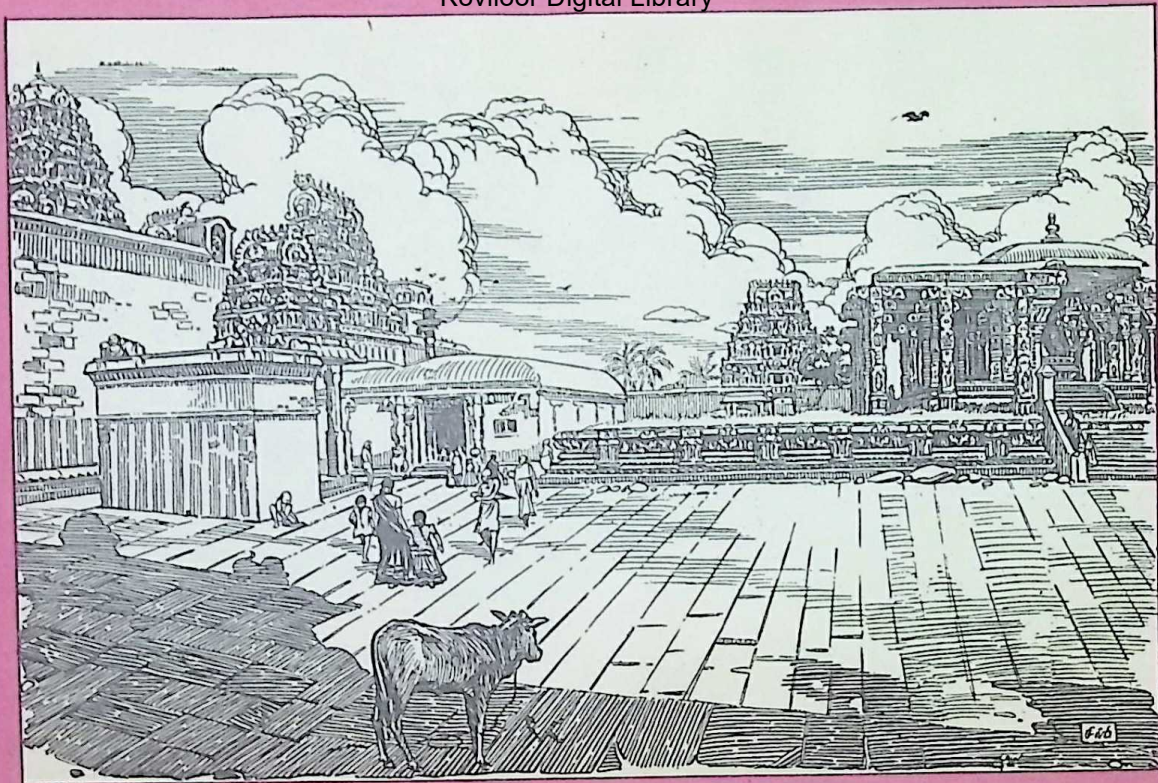
இப்படிப் பாவித்து சரணாகதி பண்ணின நளாயினி, அநஸூயை, ஸாக்ஷாத் மஹாலக்ஷ்மியான ஸீதாதேவி, ஸதி என்ற பெயர் பெற்ற - தாக்ஷாயணியான பராசக்தி, ஸாவித்ரி, கண்ணகி, திருவள்ளுவரின் பத்தினி வாஸுகி முதலானவர்களைத்தான் நம் தேசத்தில் தெய்வங்களுக்கும் மேலாக வைத்திருக்கிறது. அவர்களை நினைத்தாலே நமக்கு வேறெதிலும் உண்டாகாத பெருமைப் புளகாங்கிதம் உண்டாகிறது; நமஸ்காரம் பண்ணுகிறோம். ஏன் இப்படி இருக்க வேண்டும் என்றால் சொல்லத் தெரியாது! 'பதியே ஈச்வரன் என்பது பேத்தல்; ஸூபர்ஸ்டிஷன்; பெண்களை அடக்கி, நசுக்கி வைக்கிற கொடுமை' என்று எத்தனை ஆக்ஷேபித்தாலும், இப்படி இருப்பதுதான் இந்தத் தேசாசாரம். பாரத தேசம் என்றால் இங்கே ஹிமோத்திரியும் கங்கையும் இருக்கிறதோ இல்லையோ? ஏன் இருக்க வேண்டும் என்றால் என்ன சொல்வது? அப்படித்தான் நம் தேசத்துக் கற்பரசிகளின் சரணாகதி வாழ்க்கையும். ஆல்ப்ஸ் மலையை ஐரோப்பியர்கள் நினைக்கிற மாதிரிதானா நாம் கைலாஸத்தை நினைக்கிறோம்? மிஸிஸிபியை அமெரிக்காக்காரன் நினைக்கிற மாதிரிதானா நாம் கங்கையை நினைக்கிறோம்? அதற்கெல்லாம் மேலாக இவற்றிலே தெய்விகத்தை அனுபவிக்கிறோம் அல்லவா? அப்படியேதான் அவர்களுக்கு ஒரு குடும்ப ஏற்பாடாக மட்டும் உள்ள தாம்பத்யத்தில் நம் சாஸ்திரங்கள் ஒரு பெண்ணுக்கு ஆத்மாவையே சுத்தப்படுத்தித் தருகிற பரம ஸாதனமான

சரணாகதியைப் பிசைந்து வைத்திருக்கிறது. சமூக ரீதியில் பெண்களுக்கு நல்லது செய்வதாக நினைத்துக் கொண்டு இதற்குக் காரணமான பால்ய விவாஹத்தை மாற்றுவதனால் அவர்களுடைய ஆத்மாபிவிருத்திக்குப் பெரிய ஹானியை உண்டாக்குகிறோம். சின்ன ஸௌகரியத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்து மஹாப் பெரிய பிரயோஜனத்தை நஷ்டப்படுத்துகிறோம்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

வேதம் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

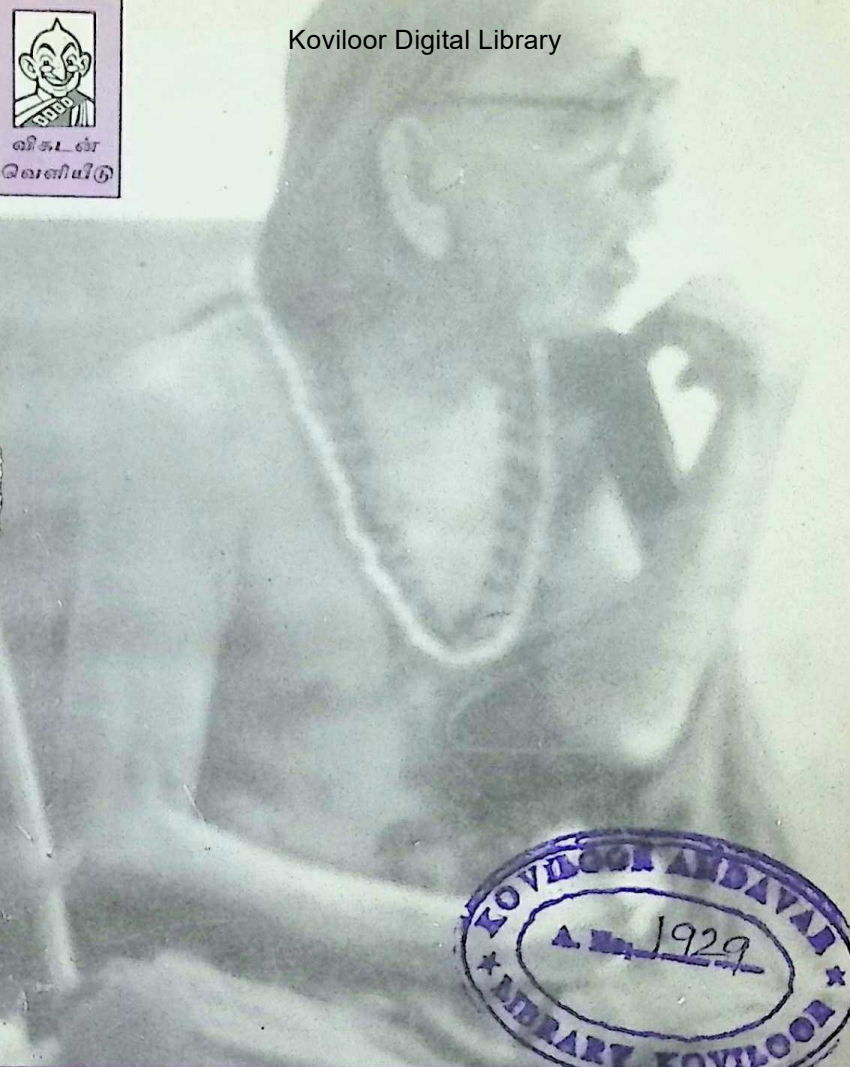

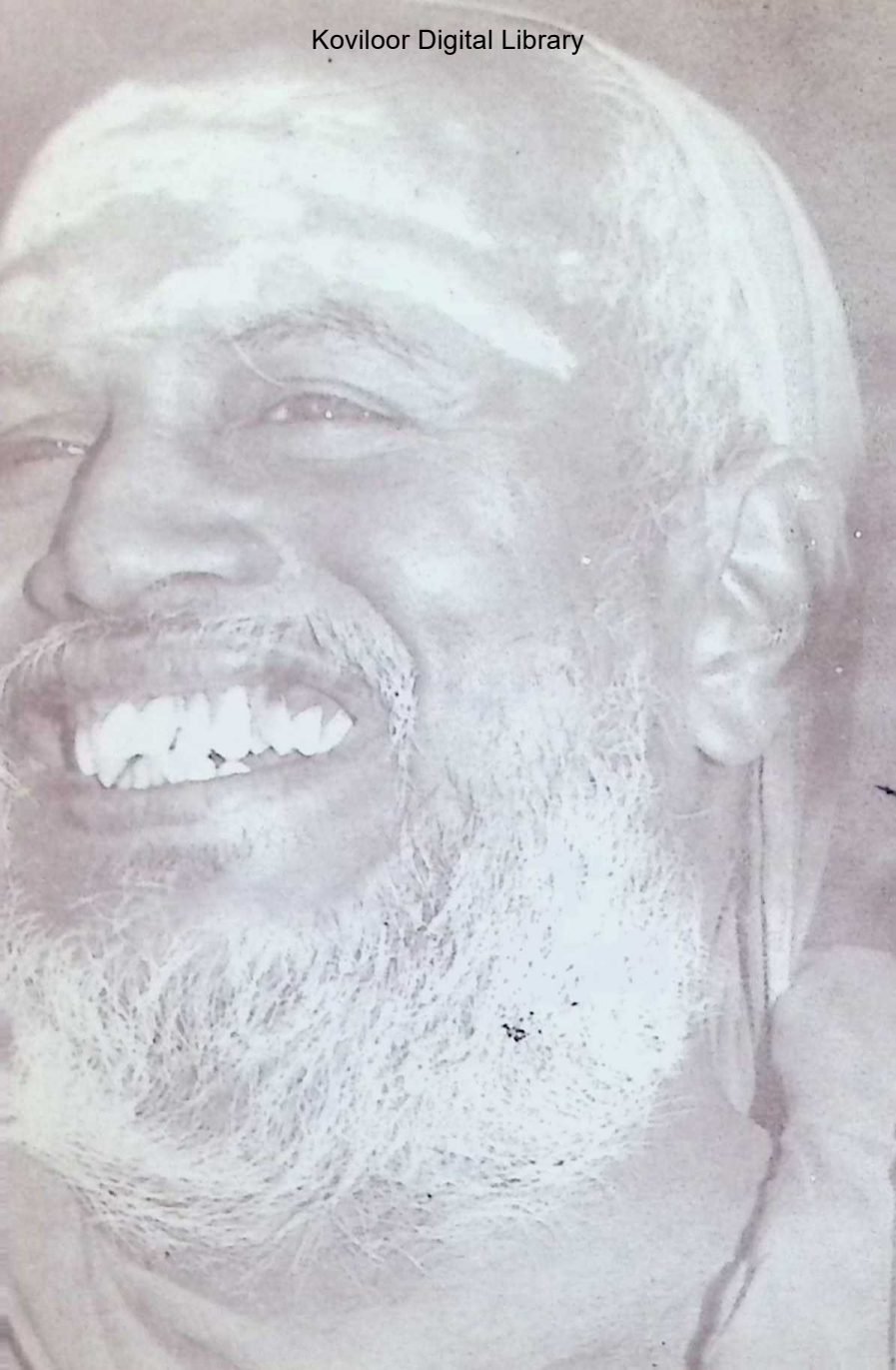

Koviloor Digital Library

விதகடன்
வெளியீடு

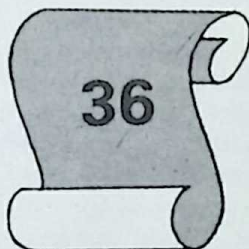

அருள் உரை

ஐகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் ஊர

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: செப்டம்பர், 1993.

பின் அட்டை ஒவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தேய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) இரண்டாம் பகுதியிலிருந்து
தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை - 600 002.

வேதம்

ஏன் பாலிய
விவாஹம்?

பால்ய விவாஹம் பௌதிகமாகக் கெடுதல் என்பது வெறும் பேச்சு. குழந்தையாகக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டாலும் அப்புறம் அவள் சரீர ரீதியில் பக்குவமான பிறகுதான் தாம்பத்தியம் பண்ண அழைத்துக் கொள்ளப்படுவாள். அதுவும் தவிர தர்ச பூர்ணம் (அமாவாஸ்யை, பெளர்ணமி) போன்ற அனேக தினங்களில் பிரம்மசரிய நியமம் சொல்லி யிருப்பதால் சரீரம், சித்தம் இரண்டுமே புஷ்டியோடு இருக்கும். இப்போதுதான் இந்தக் கட்டுப்பாடுகள் போய், சித்த விகாரம், தேக பலஹீனம் இரண்டும் அதிகமாகி, நரம்பு ஸம்பந்தமான டாக்டர்கள் நன்றாக விருத்தியாகும்படி ஆகியிருக்கிறது!

பால்ய விவாஹத்தினால் பால்ய விதவைகள் என்ற கொடூரமான களங்கம் ஏற்பட்டு ஹிந்து மதத்தையே மாசு படுத்தி விட்டது என்பதுகூட மிகையான வாதம்தான் (exaggeration). பால்ய விதவைகள் இருக்க வேண்டுமானால் அவர்களுடைய கணவன்மார்கள் உயிரோடு இருந்தால் பதினைந்து வயசிலிருந்து இருபத்தைந்து வயசுக்குள் இருப்பார்கள். நான் கேட்டறிந்த மட்டில் இந்த 15-25 வயசு age-group-ல் சாவு ஏற்படுவது ரொம்பக் குறைச்சல்தான். எனவே பால்ய விதவைகள் சொல்பதாகவே இருந்திருப்பார்கள். இல்லவே இல்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. ஒரு குழந்தை வைதவ்யம் அடைந்தது என்றால்கூட மனஸுக்கு வேதனையாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் மொத்தப் பலனைப் பார்க்கும்போது இதற்கெல்லாம் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியதுதான்.

இப்போது பெண்ணுக்கு இருபது வயசுக்கு மேல் கல்யாணம் செய்து கொடுக்கிறபோதும் விதி இருந்தால் உடனே

வைதவ்யம் வரத்தான் செய்கிறது. ஒரு ரயில் ஆக்ஸிடென்ட், ப்ளேன் ஆக்ஸிடென்ட் என்கிறபோது கல்யாணமாகி ஒன்று, இரண்டு மாஸங்களிலேயே ஜீவனை இழந்தவர்களும் அதில் பலர் இருப்பதைப் பார்த்து ரொம்பவும் கஷ்டப்படுகிறோம். வைதவ்யத்தைத் தடுப்பதற்காக பால்ய விவாஹத்தைத் தடுத்து விடலாம் என்றால், பிற்பாடு வயசு வந்தபின் கல்யாணமான வுடனே வைதவ்யம் வராமல் 'காரண்டி' தர நமக்குச் சத்தி யில்லையே!

நம் தேசாசாரப்படி ஸ்திரீகள் பதியை ஈச்வரனாகப் பாவித்து அதன் மூலமாக மஹாப் பெரிய பலனான ஜன்ம நிவிருத்தியை அடைய வேண்டுமானால் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருப்பதுதான் வழி. அதை விட்டுவிட்டு, 'பெண்கள் நிறையப் படிக்கிறார்கள்; உத்யோகம் பார்க்கிறார்கள்; தங்கள் மனஸுப்படி கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்கிறார்கள். இதெல்லாம் நம்முடைய progress (முன்னேற்றம்)' என்று சொல்பவர்கள் சொன்னாலும், எனக்கென்னவோ இந்தப் பெண்கள் இப்படிப் பலர் கண்களில் பட்டுக் கொண்டு சித்த விகாரங்களுக்கு ரொம்பவும் ஆளாகிற சூழ்நிலையிலே மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்களே என்றுதான் ஓயாத கவலை யாக, பயமாகக்கூட, இருக்கிறது.

'கட்டுப் பெட்டிகளாக இருந்து கொண்டு இப்படிப் பெண் களைக் கட்டுப்பாடு பண்ணி, பால்ய விவாஹம், பால்ய வைதவ்யம் போன்ற கொடுங்களுக்கு ஆளாக்குகிறார்களே' என்று சீர்திருத்தக்காரர்கள் கோபித்துக் கொண்டு, பெண் களுடைய சமூக உரிமை போகிறது என்று அழுதால், எனக்கோ, 'இவர்கள் சீர்திருத்தம் என்கிற பெயரில் நம் பெண்களின் மகத்தான குலதனமான கற்புக்கு ஹானி உண்டாகும்படியான ஹேதுக்களை ஏற்படுத்துகிறார்களே' என்று அதைவிடக் கோபம் வருகிறது; அழுகை வருகிறது. 'ஸ்திரீகள் கெட்டுப் போனால் குலக்ஷயம்தான்; லோகமே போய்விடும்; எல்லாரும் நரகத்துக்குப் போக வேண்டியது தான்: ஸ்திரீஷு துஷ்டாஸு வார்ஷ்ணேய ஜாயதே வர்ண

ஸங்கரா! ஸங்கரோ நரகாயைவ* என்று அர்ஜுனனுக்கு அழகை வந்த மாதிரி வருகிறது.

இக்காலப் பெண்களும் இதற்கு ஸம்மதித்திருக்கிறார்களே, பெற்றவர்களும் அங்கீகரித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதுதான் மனஸைச் சுடுகிறது.

எல்லா ப்ராக்ரெஸ்ஸையும் எல்லா அட்வான்ஸையும்விட நம் பெண் குழந்தைகள் கெட்டுப் போய்விடக் கூடாதே என்பதுதான் எனக்குப் பெரியதாக, அதே கவலையாக, இருக்கிறது. படிப்பதாலும் உத்யோகம் பார்ப்பதாலும் அப்படியொன்றும் நம் பெண்கள் சித்தம் கெட்டு விடவில்லை என்று எனக்கு 'ஆறுதல்' சொல்லுகிறார்கள். எனக்கும் அந்த நம் பிக்கை போகவில்லை. ஆனாலும் இப்படிச் கண்டபடி திரிகிறார்களே, கெட்டுப்போக நிறைய சான்ஸ் இருக்கிறதே, கெடுப்பதற்கு என்றே ஸினிமாவும் நாவலும் பத்திரிகைகளும் இருக்கின்றனவே என்று பயப்படுகிறேன். அவ்வப்போது கன்னாபின்னா என்று நடந்து விடுகிற சங்கதிகளும் வருகின்றன. தப்பு நடந்த பிறகு அதை என்ன பண்ணி மாற்றுகிறது? 'இப்படி ஒன்று, இரண்டு கேஸ்கூட நடக்க இந்தத் தேசத்தில் விடலாமா?' என்று மனஸு கொதிக்கிறது. தாயார் - தகப்பனார்களுக்குத் தங்கள் பெண்களைப் பற்றி இருக்க வேண்டிய கவலை, பயம் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து வைத்து நான்தான் படுகிறேன் போலிருக்கிறது! எல்லாரும் கெட்டுப்போக வேண்டாம். ஆனாலும் ஒரு பால்ய விதவை உண்டானால்கூட களங்கம் என்று சீர்திருத்தக்காரர் சொன்னால், ஒரே ஒரு பெண் கெட்டுப் போனால்கூட அதைவிட ஆயிரம் மடங்கு களங்கம் என்று நான் பயப்படுகிறேன்.

வேதம் ஓதிய வேதியர்க்கோர் மழை
நீதி மன்னர் நெறியினர்க்கோர் மழை
மாதர் கற்புடை மங்கையர்க்கோர் மழை
மாதம் மூன்று மழையெனப் பெய்யுமே!

என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதிலே 'நீதி மன்னர் நெறி' என்

ஜூரிஸ்டிக்ஷனில் (அதிகார எல்லைக்குள்) இல்லாத விஷயம். அதனால் அதைப் பற்றி நான் கவலையோ, ஸந்தோஷமோ படுவதற்குப் பொறுப்பாளி இல்லை. ஆனால் வேதியரை வேதம் ஒதப் பண்ணுவதும், மாதர்களை சுற்புநெறி தவறக் கூடிய 'சான்ஸ்களுக்குக் காட்டிக் கொடுக்காமல், காமம் புகுமுன்பே பதியை ஈச்வரனாகப் பாவிக்கக் கொடுத்து, அப்புறம் அவன் ஒருத்தனையன்றி மனஸ் கொஞ்சங்கூடச் சலிக்காத பாதிவ்ரத்யத்தை ஏற்படுத்தித் தருவதும்' என் பொறுப்பு தான். இந்த இரண்டுக்கும் என்னாலானதைச் செய்ய வேண்டும் என்றுதான் ஓயாமல் நினைத்துக் கொண்டு எதையாவது திட்டங்களைப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். Goal ரொம்பவும் எட்டத்தில்தான் இருக்கிறது. என் பிரயத்தனத்தை விட ஜாஸ்தி வேகத்தோடு அது விலகிவிலகிப் போய்க் கொண்டேயிருக்கிறது. அதற்காக இந்த ரேஸில் நான் ஓய்ந்து விடக் கூடாது. அல்லது இப்போது வந்திருக்கிற நாகரிகப் போக்குகள் தான் சரி என்று 'ஆமாம் பூசாரி'யாகத் தலையாட்டி விடவும் கூடாது. 'போனது போனதுதான்; சீர் செய்து சாத்தியப் படாது. இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிற கலிப் பிரவாஹத்தைத் தடுத்து மாற்றுவது நடக்காத காரியம்' என்று விட்டு விடுவதற்காக என்னை இங்கே (பீடத்தில்) உட்கார்த்தி வைத்திருக்கவில்லை. அனாதி காலமாக இந்தத் தேசத்தில் உயர்ந்த நிலையில் இருந்து வந்திருப்பதும், இரண்டாயிரம் வருஷமாக இந்த மடம் பரிபாலித்து வந்திருப்பதுமான வேத அபிவிருத்தியையும் ஸ்திரீ தர்மங்களையும் என் காலத்தில் நான் வாயை மூடிக் கொண்டு வாரிக் கொடுத்துவிட்டு 'ஜகத்குரு' பட்டம் சூட்டிக் கொண்டு, ஸாக்ஷாத் பகவத்பாதாளின் பெயரை வைத்துக் கொண்டிருந்தால் அதைவிடப் பெரிய தோஷம் இல்லை! பகவான் (கீதையில்) சொன்ன மாதிரி ஜயாபஜயம் அவன் கையில் இருக்கிறது என்று விட்டு விட்டு, நான் பாட்டுக்கு முன் வைத்த காலைப் பின் வைக்காமல், என் பிரயத்தனத்தை விடாமல் பண்ணிக் கொண்டேதான் போக வேண்டும். ரிஸல்ட் என்னுடைய 'ஸின்ஸிரிடி'யையும், அந்தரங்க சுத்தத்தையும், தபஸையும் பொறுத்து அமையும். கணிசமான பலன் இது வரைக்கும் ஏற்படவில்லை என்றால் என் ஸின்ஸியாரிட்டி போதவில்லை, என் மனஸ் சுத்தமாகவில்லை, என் தபஸ் குறைச்சல் என்றுதான் அர்த்தம். லோகம் என்னை எத்தனை

ஸ்தோத்திரம் பண்ணினாலும் எனக்கு இப்படித்தான் தோன்றுகிறது.

எல்லாம் போயேவிட்டது என்றால் நான் இதைக் கூடச் சொல்ல வேண்டாம்; ஒரு யத்தனமும் பண்ண வேண்டாம், மடத்தைக் கலைத்து விடலாம். ஆனால், போய்விடவில்லை. ஒரு சின்னப் பொறி அளவுக்காவது இருக்கிறது. அதுகூட இல்லையானால் நான் இத்தனை சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டு நீங்கள் இவ்வளவு பேர் உட்கார்ந்து கொண்டே யிருக்க மாட்டீர்கள். நான் சொல்கிறபடி நீங்கள் செய்வதோ, செய்யாததோ ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். என்னை இவ்வளவு தூரம் சொல்லவாவது விட்டு, எதிர்த்துக் கோஷம் போடாமல், பொறுமையோடு கேட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறீர்களோ இல்லையோ? அதனால்தான் ஒரு பொறியாவது இருப்பதாக நம்பிக் கொண்டு, அதை எப்படியாவது விலா வெடிக் கிற மட்டும் ஊதி ஊதிக் கொஞ்சம் ஜ்வாலை வரும்படிச் செய்ய முடியுமா என்று முயன்று கொண்டிருக்கிறேன். ஜனங்களின் புதுப்போக்குப்படியே நானும் போவது என்றால் அது பகவத்பாதாளுக்குப் பண்ணுகிற துரோகந்தான்!

மனஸிலிருப்பதைக் கொட்டித் தீர்த்தால்தானே நல்லது? பரஸ்பரம் நீங்கள் என்னிடம் பக்தி செய்வதும், நான் ஆசீர்வாதம் செய்வதும் இருக்கட்டும். அது இருந்து கொண்டேதான் இருக்கும். ஆனாலும் இந்த மடம் எதற்காக ஏற்பட்டது என்று சொல்லி, அந்த வழியில் உங்களைப் போகப் பண்ணாமல், உங்கள் பணத்தை மட்டும் நான் வாங்கிக் கொண்டால் அது பிடுங்கியடித்துத் தின்கிற காரியந்தான் என்பதால் மனஸை விட்டுச் சொன்னேன்.

வேத ரக்ஷணத்துக்காகப் பண்ணின முயற்சிகளில், போட்ட திட்டங்களில், பராசக்தியின் அனுக்கிரஹத்தால் ஓரளவு நல்ல பலன் ஏற்பட்டிருக்கிறது. வீட்டுக்கு வீடு அத்யயனம் இருக்கும் படிப் பண்ண முடியாவிட்டாலும், அடுத்த தலைமுறைக்கு அத்யயனம் என்ற ஒன்றே இல்லாமல் போய்விடுமோ என்ற நிலைமை மாறி, இப்போது அனேக வித்யார்த்திகள் தேசம் முழுவதும் பல பாடசாலைகளில் அத்யயனம், வேதபாஷ்யம் எல்லாம் படித்துப் பாஸ் செய்து வருகிறார்கள்.

இந்தக் கன்யா விவாஹந்தான் சட்டமாகவே வந்து கையை ரொம்பவும் கட்டிப்போட்டு விட்டது. அரசாங்கச் சட்டத்துக்கு அடங்கித்தான் ஆக வேண்டும். ஒரு பெண்ணுக்கு மனோபாவ விகாரம் இல்லாத காலத்திலேயே 'இதுதான் தெய்வம்' என்று நினைக்கும்படியாக ஒரு புருஷனின் கையில் பிடித்துக் கொடுத்து, அந்தப் பழக்கம் ஊறிய பிறகு அதாவது விகாரம் உண்டாகிற காலத்தில் தன் சரீரத்தை அர்ப்பணம் செய்து கொள்ளும்படிச் செய்ய வேண்டும் என்கிற தர்ம சாஸ்திரத்தின் நிரந்தரமான சட்டத்துக்கு விரோதமாகத்தான் அரசாங்கச் சட்டம் இருக்கிறது. என்றாலும்கூட சட்ட மறுப்பு பண்ணு என்று சொல்வது சரியில்லைதான். அதனால் ஏறும்பு ஊறக் கல் தேயும் என்கிற மாதிரி நாம் விடாமல் எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்து, அவர்களுடைய மனஸ் மாறுகிறதா என்று பார்க்க வேண்டியதுதான்!

நாம் இப்போதே செய்ய வேண்டியது

அது ஆகிறபோது ஆகட்டும். நாம் உடனே பண்ண வேண்டியது என்ன? அவர்கள் 14 வயசு, 16 வயசு, 18 வயசு என்று ஏதோ ஒரு வரம்பு வைத்திருந்தால், அந்த வரம்பு தாண்டின உடனேயாவது கல்யாணத்தைப் பண்ணி விடுவதற்கு முன் கூட்டியே வரன் பார்த்து மற்ற ஏற்பாடுகளையெல்லாம் பண்ணி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

எவ்வளவுக்கெவ்வளவு குறைந்த வயசில் கல்யாணம் பண்ண இடமிருக்கிறதோ அவ்வளவு குறைந்த வயசில் பண்ணி விட வேண்டும். பெண்கள் நீண்ட காலம் மனோவிகாரப் பட்டுக் கொண்டிருக்கும்படி விட்டால், அது நமக்குப் பாபம் என்கிற பய உணர்ச்சியோடு இந்த விஷயத்தில் இனியாவது காரியம் செய்ய வேண்டும். தானே தட்டிப் போனால் வேறு

விஷயம். புகுஷ யத்தனம் இல்லாமலிருந்தால் அது பெரிய தப்பு.

அப்படியே எவ்வளவுக்கெவ்வளவு குறைந்த செலவில் பண்ணவேண்டுமோ அப்படிப் பண்ண வேண்டும்.

விவாஹத்தில் எளிமை

சாஸ்திரம் விதிக்கிற வயஸை மீறுவதற்குச் சட்டம் காரணம் என்றால், சட்டம் போட்டிருக்கிற 'லிமிட்'டையும் மீறி 25 வயசு, 30 வயசுக்குக்கூடப் பெண்கள் கல்யாணமாகாமல் நிற்பதற்குக் காரணம் விவாஹத்தைப் பண சம்பந்தமான விஷய மாக்கியிருப்பதுதான். இப்போது கல்யாணத்தில் நடக்கிற ஆடம்பரங்களும் வரதகூறினை வாங்குவதும் சீர் செனத்தி கேட்பதும் சாஸ்திர ஸம்மதமானதல்ல. செலவழிப்பதற்குப் பெண் வீட்டுக்காரன் என்று ஒருத்தன் ஏற்பட்டிருக்கிறான் என்பதால் அவனிடம் ஒட்டக் கறக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே பிள்ளைக்கு 'ஸூட் வாங்கித் தா, பூட்ஸ் வாங்கித் தா; ரிஸ்ட் வாட்ச் வாங்கித் தா, என்று பறிமுதல் மாதிரிப் பண்ணி, இந்த அலங்காரங்களோடு ஜானவாஸ ஊர்வலம் என்று ரொம்பவும் அத்யாவசியமான அம்சம் மாதிரி விவாஹத்துக்கு முதல் தினம் பண்ணுகிறார்களே, இது சாஸ்திரத்தில் அடியோடு இல்லாத விஷயம். இதற்கு ஒரு மந்திரமும் கிடையாது.

பழைய நாளில் அதிபால்யத்தில் விவாஹமானதால், 'குழந்தைகளை உத்ஸாஹப்படுத்த வேண்டும், ஹோமப் புகையில் கஷ்டப்படுகிறதானே!' என்று விளையாடல், நலுங்கு, ஊர்வலம் என்றெல்லாம் வைத்தார்கள். அவ்வளவு தான்.

'கன்யாம் கனக ஸம்பந்தாம்' என்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருப்பதால், தங்கமானது லக்ஷ்மி பிரஸாதத்தை உண்டாக்கு

வது என்பதால், தங்கத்திலே திருமாங்கலியம் மட்டும் பண்ணினால் போதும். மற்ற நகைகள், வைரத் தோடு முதலியன வேண்டாம். பட்டும் வேண்டாம். நூலில் கூறைப் புடவை வாங்கினால் போதும். ஆந்திர தேசத்தில் இப்படித்தான் செய்கிறார்கள். எல்லாவற்றையும் விட, வரதக்ஷிணை தொலைய வேண்டும். ஊர் கூட்டி சாப்பாடு, பாட்டு, சதிர், பந்தல் என்று விரயம் பண்ணுவதும் போக வேண்டும்.

தாய்க்குலத்தின் பெருமை

வைரத்திலும் பட்டிலும் நம் ஸ்திரீகளுக்கு எப்படியாவது மோஹம் போய்விட்டால் போதும், நம்முடைய குடும்ப வாழ்க்கையும் சமூக வாழ்க்கையும் மட்டுமில்லாமல் ஸ்திரீ தர்மமே பிழைத்துப் போய்விடும். 'லக்ஷக்கணக்கான பட்டுப் பூச்சிகளைக் கொண்டு அதிலிருந்து எடுக்கிற பட்டினால் நமக்கு ஓர் அலங்காரமா? சாப்பாட்டிலே நாம் சைவம் என்று சொல்லிக் கொண்டால் போதுமா? இத்தனை பட்டுப் பூச்சிகளின் கொலைப் பாவத்துக்கு ஆளாகிறோமே!' என்கிற எண்ணம் பெண்களுக்கு வந்துவிட்டால் போதும். இதிலே இன்னொரு அம்சம், இதனால் வசதியில்லாதவர்களுக்கும் பட்டிலும், வைரத்திலும் ஆசையைத் தூண்டி விடுவது. பிள்ளை வீட்டுக்காரர்கள் 'இத்தனை பட்டுப் புடவை வாங்க வேண்டும், வைரத் தோடு போட வேண்டும்' என்றெல்லாம் நிர்ப்பந்தப்படுத்தி அனேகப் பெண்களை கல்யாணமாகாது நிறுத்தி வைக்கும்படிப் பண்ணுவது பாபம்.

கல்யாணத்தை economic problem (பொருளாதாரப் பிரச்சனை) - ஆகப் பண்ணியிருப்பது அக்கிரமம். 'அக்கிரமம்' என்கிற வார்த்தையைத்தான் சொல்ல வேண்டும். அவரவரும் ஆணோடு பெண்ணோடு பிறந்தவர்கள்தானே? நமக்கும் பெண்கள் இருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்க பிள்ளையகத்துக்

காரன் என்று ஆனவுடன், 'வரதக்ஷிணை கொண்டா, பாத்திரத் தைக் கொண்டா, நகையைக் கொண்டா, வைரம் போடு, பட்டு வாங்கு' என்று வைஷ்ணவ மாதிரிக் கண்டிஷன் போட்டுப் பெண் குழந்தைகளைக் கல்யாணமாகாமல் கண்ணைக் கசக்கும் படியாகப் பண்ணுவதை மன்னிக்கிறதற்கேயில்லை. பெண்ணின் குணம், குலம் திருப்தியாயிருக்கிறதா? 'நம் அகத்தை விளங்க வைக்கக் கிருஹஸ்க்மியாக இந்தக் குழந்தை வர வேண்டும்' என்று ஸந்தோஷமாக நினைத்து, எந்தக் கண்டிஷனும் போடாமல், பணம்காசைப் பற்றி நினைக்காமல் கலியாணம் பண்ணிக் கொள்கிற நல்ல மனஸ் நம் ஜனங்களுக்கு வர வேண்டும்.

இதில் ஸ்திரீகளின் பங்கு விசேஷமானது. பெண்ணாகப் பிறந்தவர்களுக்குத்தான் தங்கள் மாதிரியானவர்களிடம் அபிமானமும் அனுதாபமும் இருக்க வேண்டும். தங்கள் பிள்ளைகளுக்குக் கலியாணம் பண்ணுகிற சமயத்தில் பெண்கள் குறிப்பாக நான் சொன்ன விதத்தில் உயர்ந்த பண்போடு நடந்து கொள்ள வேண்டும். 'அந்த அகத்தில் அப்படிச் சீர் செய்தார்களே; அந்தப் பிள்ளைக்கு அவ்வளவு செய்தார்களே; அந்த மாதிரி நம் பிள்ளைக்கு நடக்காவிட்டால் எப்படி? அது நமக்குக் குறைவு இல்லையா? என்ற மாதிரி அசட்டு எண்ணங்களை விட்டுவிட்டு, மற்றவர்கள் செய்த ஜம்பத்துக்கும் டாம் பீசத்துக்கும் நாம் இடம் கொடுக்காமல், இனிமேல் கல்யாணம் பண்ணப் போகிற மற்ற பிள்ளையகத்துக்காரர்களுக்கு நாமே வழிகாட்டியாக இருக்க வேண்டும். 'இதுவரை மற்றவர் பண்ணின தப்பை, அக்ரமத்தை ஏன் நாம் follow பண்ண வேண்டும்? இனிமேலே மற்றவர்கள் நம்மை follow பண்ணும் படியாக இப்போது நாம் ஒரு நல்ல மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி னால் இதுவேயல்லவோ நமக்குப் பெருமை?' இப்படிப்பட்ட உணர்ச்சி தாய்க்குலத்துக்கு உண்டாக வேண்டும்!

'நம்மகத்துப் பெண்ணுக்கு நாம் வரதக்ஷிணை கொடுத்தோமே! நமக்கே நம் அப்பாவும் அந்தக் 'காலத்தில் வர தக்ஷிணை கொடுத்தாரே! அதனால் இப்போது நாமும் வாங்கினால் தப்பில்லை' என்று தாங்களாக நியாயம் கற்பித்துக் கொண்டுவிடக் கூடாது. இந்தக் கெட்ட பழக்கம் - நம் தர்மத்தைச் சிதைக்கிற பழக்கம் - எப்படியாவது நிற்க வேண்டும்.

இதற்காக யாராவது இப்போது தியாகியாக முதலடி எடுத்து வைத்துத்தான் ஆக வேண்டும். எதெதற்கோ தியாகம் என்று கிளம்புகிறார்களே! ஓர் ஊர் இந்த ஜில்லாவில் இல்லாமல் இன்னொரு ஜில்லாவுக்குப் போகிறது என்றால் அதற்காக நூறு பேர், ஆயிரம் பேர் மறியல் செய்து ஜெயிலுக்குப் போகிறார்கள்; எவனாவது ஒருத்தன் கெரஸினைத் தன் மேலே கொட்டிக் கொளுத்திக் கொண்டு, உயிரையே விடுகிறான்! நம்முடைய உயர்ந்த ஸ்திரீ தர்மத்தைக் காப்பாற்ற நாம் கொஞ்சம் பண நஷ்டப்படக் கூடாதா?

‘ஸௌந்தர்யலஹரி சொல்கிறோம். அபிராமி அந்தர்தி சொல்கிறோம்’ என்று பல பெண்கள் என்னிடம் வந்து ஆசீர்வாதம் கேட்கிறார்கள். நல்ல காரியம்தான். ஆசீர்வாதம் பண்ணுகிறேன். ஆனால் இதையெல்லாம்விட அதிகமாக அம் பாளுடைய பிரீதியை சம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டுமானால் இவர்கள் வரதக்ஷிணை, வைரத் தோடு, சீர் செனத்தி என்ற கண்டிஷன் இல்லாமல் நான் சொன்ன மாதிரிக் கலியாணங்களுக்கு மனப்பூர்வமாக சம்மதித்தால்தான் முடியும். தங்கள் மாதிரியான பெண்கள் வயசு வந்தும் கலியாணமாகாமல் நிற்பது, அதனால் மனோ விகாரப்படுவது, மானபங்கப்படுவது, அப்புறம் மான உணர்ச்சியும் மரத்துப் போய்விடுவது என்றிப்படி ஆகியிருக்கிற நிலைமையை மாற்றுவதற்கு இவர்களுக்கு மனஸு இரங்கினால் இவர்களிடம் அம்பாளுக்கும் மனஸு தானாக இரங்கும்!

‘நாங்கள் கேட்காமல் பெண் வீட்டுக்காரர்களாகவே இத்தனை கொடுக்கிறோம் என்று ஸ்வயேச்சையாக வந்ததால் வாங்கிக் கொண்டோம்’ என்று சொல்வதுகூடத் தப்பு. ஏனென்றால் ஒருத்தர் பண்ணுவதிலிருந்து இன்னொருத்தர் என்று இது செயின் மாதிரிப் போய்க் கொண்டிருக்கிற வழக்கம். கட்டாயப் படுத்தாமலே ஒருத்தர் வரதக்ஷிணை கொடுத்தாலும் இதனால் அவர் தன் பிள்ளைக்கும் கலியாணம் பண்ணும்போது வரதக்ஷிணை எதிர்பார்க்கத்தான் செய்வார். அதனால் அவர்களாகவே கொடுத்தாலும் கூட, ‘வேண்டாம்’ என்று சொல்லுகிற உயர்ந்த மனோபாவம் வர வேண்டும். பெண் வீட்டாருக்கு மிதமிஞ்சிப் பணம் இருந்தால்கூட, ‘எங்களுக்குப் பணம் தராதீர்கள். உங்கள் பெண்ணுக்கே ஸ்ரீதனமாகப் போட்டு

‘வையுங்கள்’ என்று சொல்ல வேண்டும்.

பிள்ளை வீட்டுக்காரர்களின் செலவுக்கு - அதாவது பிள்ளையின் உறவுக்காரர்களுக்கு துணிமணி வாங்குகிறது; இவர்கள் கலியாணத்துக்குப் போகிற பிரயாணச் செலவு முதலானதுகளுக்கு - பெண் வீட்டுக்காரர் ‘அழ’ வேண்டும் என்பது துளிக்கூட நியாயமே இல்லை. நம் பிள்ளைக்குத் தானே கல்யாணம்? நாமே ஏன் அதற்குச் செலவழிக்கக் கூடாது? எவனோ கொடுக்கிற பணத்தில் நாம் டிரஸ் வாங்கிக் கொள்வது அவமானந்தான். நமக்கு வக்கில்லை என்றுதான் அர்த்தம். இதையே ‘பிள்ளையகத்து ஸம்பந்தி’ என்ற பெரிய பெயரில் தங்கள் ‘ரைட்’ மாதிரி மிரட்டி உருட்டிச் செய்து வருகிறோம்! வரதக்ஷிணை நாமாகக் கேட்டாலும் சரி, அவர்களாகக் கொடுத்தாலும் சரி, திருட்டுச் சொத்து மாதிரி என்ற பயம் வேண்டும். இது இரண்டு தரப்போடு நிற்காமல் vicious circle - ஆக (விஷ வட்டமாக) ஸமுஹத்தையே பாதிப்பதால் எப்படியாவது இதை ஸமாப்தி பண்ண வேண்டும்!

மணப்பிள்ளையின் கடமை

வரனாக இருக்கப்பட்ட பிள்ளைகளும் இதற்கு ஸஹாயம் செய்ய வேண்டும். சாதாரணமாக, மாதா-பிதாக்களின் வார்த்தைக்குப் புத்திரர்கள் மாறு சொல்லவே கூடாதுதான். அப்படிச் சொல்லும்படி நான் புத்திரர்களுக்கு உபதேசம் செய்யக் கூடாதுதான். ஏற்கெனவே முன்னாளைப் போலப் பிள்ளைகள் அப்பா, அம்மாவுக்குக் கட்டுப்பட்டிராத இக்காலத்தில் நானும் அவர்களைக் கீழ்ப்படியாமலிருப்பதில் ஊக்கக் கூடாதுதான். இதெல்லாம் எனக்குத் தெரிந்தாலும், விவாஹ விஷயத்தைப் பண ஸம்பந்தமுள்ளதாகப் பண்ணிப் பிராசீனமான நம் ஸ்திரீ தர்மத்துக்கு உண்டாக்குகிற பெரிய ஹானியைப் பார்க்கிற போது, இந்த ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் பிள்ளைகள் எனக்கு

ஆதரவாக அப்பா, அம்மாவிடம் வாதம் பண்ணி, 'வரதக்ஷிணையும், சீரும் கேட்கா விட்டால்தான் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்வேன்' என்று ஸத்யாக்ரஹம் பண்ண வேண்டும் என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. நிஜமான ஸத்யாக்ரஹமாக இருக்க வேண்டும். பெற்றோர் கேட்கவில்லை என்பதற்காகப் பிள்ளை அவர்களை ஒதுக்கிவிட்டுக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டால் அது ஸத்யாக்ரஹம் இல்லை. ஸத்யாக்ரஹம் என்றால் அதிலே தியாகம் இருக்க வேண்டும். அதனால், 'வரதக்ஷிணை இல்லாமல் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள மாட்டீர்களா? ஸரி, அப்படியானால் நான் கல்யாணமே பண்ணிக் கொள்ளாமல் பிரம்மசாரியாக இருந்து விடுகிறேன்' என்று தியாகமாக எதிர்ப்பு செய்தால்தான் ஸத்யாக்ரஹம். இப்படிப் பண்ணினால் எந்தத் தாயார்-தகப்பனார் மனஸும் மாறாமல் போகாது. இதுதான் இப்போது இளைஞர்கள் செய்ய வேண்டிய பெரிய சீர்திருத்தம். கலப்பு மணம், காதல் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்வது மாதிரியான சாஸ்திர விரோதமான காரியங்களைச் செய்து பெருமைப்படுவதற்குப் பதில், சாஸ்திரோத்தமான இந்த வரதக்ஷிணையொழிப்புக்கு நம்முடைய இளைஞர்கள் உறுதியோடு சகாயம் செய்தால் இதுவே பெரிய சீர்திருத்தமாயிருக்கும்.

மாதா-பிதா-குரு என்று மூன்றை வேதமே சொல்லியிருக்கிறதோ இல்லையோ? அதனால் மாதா பிதாவைத் தானாக ஒரு புத்திரன் எதிர்த்துக் கொள்ளக் கூடாது என்றாலும், இப்போது நான் - குரு என்று பேர் வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறவன் - சொல்வதால் வரதக்ஷிணை விஷயத்தில் மட்டும் மாதா பிதாவின் அபிப்பிராயம் சாஸ்திரப்படி இல்லாவிட்டால் பிள்ளைகள் அவர்களை எதிர்த்து வாதம், ஸத்யாக்ரஹம் பண்ண வேண்டும்.

இது நம் யுவர்கள், கான்ஸர் மாதிரி நம் சமூகத்தில் புரையோடி அரிக்கிற ஒரு கொடுமையை அகற்றி நம் ஸமுதாய மறுமலர்ச்சிக்குச் செய்கிற மகத்தான தொண்டாக இருக்கும். நம் மதத்தின் மேன்மையில் உள்ள நம்பிக்கைக்காக மட்டும் இன்றி, மனிதாபிமானக் கடமையாகவும் இதை நம் இளைஞர்கள் செய்ய முன்வர வேண்டும்!

நெடுங்காலப் பயிராகவும், எதிர்காலத்துக்கு உத்தரவாதமாயும், தார்மீகப் பாதுகாப்பாகவும் இருக்கிற விவாஹம் என்ற விஷயத்தில் பெரியவர்கள் பார்த்துப் பெண்ணை நிச்சயம் செய்கிறபடிதான் பிள்ளைகள் செய்ய வேண்டும். ஆனால் அந்தப் பயிரையே பூச்சி அரிக்கிற மாதிரி வந்திருக்கிற வரதக்ஷிணைக் கொடுமைக்கு உடந்தையாக இருந்துவிடக் கூடாது. அப்பா, அம்மா சொற்படி கேட்பதோடு சமூகத்துக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையும் இருக்கிறதல்லவா? வரதக்ஷிணை கேட்டால் கல்யாணத்துக்குக் கண்டிப்பாக மறுத்துவிட வேண்டியது பிள்ளையின் கடமை. இது குடும்பத்துக்கு, மதத்துக்கு, சமூகத்துக்கு, பெண் குலத்துக்கு எல்லாவற்றுக்கும் செய்கிற தொண்டு. இப்படியாக இளைஞர்கள் எல்லாரும் சபதம் செய்து, அதை நிறைவேற்ற வேண்டும்!

மடத்தில் செய்துள்ள ஏற்பாடு

ஏழெட்டு வயசில் கல்யாணம் பண்ண முடியாவிட்டாலும், சட்டம் அனுமதிக்கிற வயசு வந்தவுடனேயாவது கல்யாணத்தைப் பண்ணிவிட வேண்டும் என்பதற்காக 'கன்னிகாதான ட்ரஸ்ட்' என்று ஒன்றை ஆரம்பித்திருக்கிறோம்*. ஏழையான பெண் குழந்தைகளுக்குப் பணம் இல்லாததால் கல்யாணம் நடக்கவில்லை என்று இருக்கக் கூடாது என்ற உத்தேசத்தோடு இந்த ட்ரஸ்டிலிருந்து வசதியில்லாதவர்களுக்குப் பரம சிக்கனமாகச் செலவுக்குப் பணம் கொடுத்துக் கல்யாணம் பண்ணி வைக்கிறோம். இதற்கு உபகாரம் பண்ணுவது பெரிய புண்ணியம். நம்முடைய தர்மத்துக்கு சேவை செய்கிற பாக்கியத்தை இது தரும்.

* கன்னிகாதான ட்ரஸ்ட் முகவரி 'ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி சங்கர மடம், காஞ்சிபுரம்' என்ற முகவரிக்கு எழுதித் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

மற்ற ஜாதிகள் பிராமணர்களைப் போல இத்தனை கிரிசை கெட்டுப் போகவில்லை. அந்த ஜாதிகளில் இத்தனை வரதக்ஷிணைக் கொடுமையோ, பெண்கள் இத்தனை பெருவாரியாகக் காலேஜ் படிப்பு, உத்யோகம் என்று போய் ஸ்வயேச்சையாகத் திரியும்படித் 'தண்ணீர் தெளித்து' விட்டிருக்கிற நிலைமையோ இல்லை. ஆதலால் ஏழைப் பிராமணப் பெண்களை உத்தேசித்தே இந்த ட்ரஸ்ட் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தக் கன்னிகாதான ட்ரஸ்டுக்கும் சரி, வேதரக்ஷண நக்ஷத் திரக் காணிக்கைக்கும் சரி, பிராமணர்களைத் தவிர மற்றவர்களிடமிருந்து பணம் வாங்கக் கூடாது என்பது என் அபிப்பிராயம். காரணம், இவன் பண்ணின தப்புக்கு மற்றவர்களை penalty (அப்ராதம்) செலுத்தும்படிப் பண்ணக் கூடாது என்பதுதான். வேதத்தை விட்டது இவன் பண்ணின பெரிய தப்பு. சட்டத்துக்கு உட்பட்டுக் கூட அதன்படியான மினிமம் வயசிலும் பெண்களுக்குக் கல்யாணம் பண்ணாமல் விட்டிருப்பது, அதே மாதிரி அல்லது அதைவிடப் பெரிய தப்பு. அதனால் இந்தத் தப்புக்களை நிவிருத்தி பண்ணுவதற்காகச் செய்திருக்கிற ஏற்பாடுகளுக்கு இவனேதான் பணம் கொடுக்க வேண்டும். மற்றவர்களை உபத்ரவிக்கக் கூடாது. அப்படிச் செய்தால் இது இரண்டோடு மூன்றாவது தப்பாகும். பிராமணன்தான் இப்பொழுது எந்தத் தொழிலுக்கு வேண்டுமானாலும் போய் சம்பாதிக்கிறானே! வேண்டாத க்ளப்ப்களுக்கும் கேளிக்கைகளுக்கும் யதேஷ்டமாகச் செலவழிக்கிறானே! அதனால் இவனேதான் இந்த இரண்டுக்கும் கொடுக்க வேண்டும் என்பது என் அபிப்பிராயம்.

திருமாங்கலியம், கூறைப்புடவை, முஹூர்த்த வேஷ்டி இவை கொடுத்து வெகு சிக்கனமாகக் கல்யாணத்தை முடிப்பதற்குக் கன்னிகாதான ட்ரஸ்டின் மூலம் திரவிய ஸஹாயம் செய்யப்படுகிறது.

வேதரக்ஷணத்துக்காகப் பண்ணிய ஏற்பாடுகளின் அளவுக்குக் கூட இந்தக் கன்யாதான ஏற்பாடு திருப்திகரமாகப் பிரச்சனையைத் தீர்க்கவில்லை. இதை ரொம்ப வருத்தத்தோடு சொல்கிறேன். கடப்பாரையை முழுங்கினவனுக்குச் சுக்குக் கஷாயம்

கொடுத்த மாதிரி, குட்டிச் சுவராகப் போன பிராமண சமூகத்துக்கு ஏதோ துளிதான் இதனால் பண்ண முடிந்திருக்கிறது. இப்போது கரை புரண்டு வந்திருக்கிற அதர்மப் பிரவாஹத்துக்கு அணை போட வேண்டும் என்ற எண்ணமே பெண்ணைப் பெற்றவர்களுக்கு இல்லாததால், ட்ரஸ்டை utilise செய்து கொள்ள (பயன்படுத்திக் கொள்ள)ப் போதுமானவர்கள் வரவில்லை. காலத்தில் கல்யாணமாகவில்லையே என்ற கவலை பெண்ணைப் பெற்றவர்களுக்கு விட்டுப்போய், அவர்கள் பாட்டுக்குப் பெண்ணைச் சம்பாத்தியத்துக்கு விட்டுவிடலாம் என்று ஹாய்யாக நினைக்கிற பொழுது, நாங்கள் 'டிரஸ்ட்' வைத்து என்ன பண்ணுவது? இப்போது பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் பிள்ளை தேடுவதற்குப் பதில் அவளுடைய உத்தியோகத்துக்குத்தான் ரெகமன்டேஷன் தேடுவதாக நம் தேசத்தில் துர்த்தசை ஏற்பட்டிருக்கிறது. மிஞ்சினால் வருஷத்தில் ஐம்பது கலியாணத்துக்கு உதவி செய்கிறோம். ஒரு வருஷத்தில் ஐயாயிரம் பெண்கள் வேலைக்குப் போகிறார்கள், அதைப் போலப் பத்து மடங்குப் பெண்கள் வேலை தேடி அலைகிறார்கள் என்றால், நாங்கள் சொல்கிற வயசில் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ள 50 பேர்தான் கிடைக்கிறார்கள்! இந்த டிரஸ்ட் வைத்தது, ஏதோ என் duty-ல் நான் fail ஆகவில்லை என்று என்னை நானே ஸமாதானப்படுத்திக் கொள்ளத்தான். கொஞ்சம் பிரயோஜனப்படுகிறது!

சட்ட வரம்பு தாண்டினவுடனேயே கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுக்கும்படியாகவாவது முன்னேற்பாடுகளைத் தயாராகச் செய்து வைத்துக் கொள்ளும்படி தாயார் தகப்பனார்மார் களுக்கு ஒரு மானம், வேகம், சுரணை பிறக்காதா என்பதால் தான் இப்படிப் பச்சையாகச் சொல்கிறேன்!

வாஸ்தவமான சீர்திருத்தம்

இத்தனை வயசுக்குக் கீழே பண்ணைக் கூடாது என்று flooring (அதம் பசு வரம்பு) வைத்த சட்டத்திலே இத்தனை வயசுக்கு மேலே போகக் கூடாது என்று ceiling-ம் (உச்சவரம்பும்) வைத்திருக்கக் கூடாதா என்று நினைக்கும்படியாக இருக்கிறது!

இப்போது 25 வயசு, 30 வயசு என்று பெண்கள் கலியாணமாகாமலிருப்பதற்குச் சட்டத்தைக் குறை சொல்வது துளிக்கூட நியாயமே இல்லை. நம்முடைய அசிரத்தைதான் இன்றைய கோளாறுகளுக்கெல்லாம் காரணம். பூனூல் போடுவதற்குச் சாரதா சட்டம் இல்லையே! ஏன் முப்பது வயசுக்குக் கல்யாணத்தோடு சேர்த்துப் (பூனூல்) போடுகிறோம்? சாஸ்திர விஷயத்தில் நமக்கு அத்தனை அலக்ஷியம்!

இந்தப் பொதுவான அசிரத்தையோடு, கல்யாணம், பூனூல் முதலான காரியங்களைப் பெரிய தடபுடல் உத்ஸவமாகச் செய்வதற்குப் பணம் தயார் பண்ணிக் கொள்வது, எல்லாவற்றிலும் பெரிய தீமையாகக் கலியாணம் என்றால் ஓர் ஆயுஸுக் காலச் சேமிப்பும் போதாத அளவுக்கு வரதக்ஷிணைக்காகவும், சீர் செனத்திகளுக்காகவும் செலவழிக்க வேண்டியிருப்பது ஆகியனவும் சேர்ந்து சாஸ்திரோக்தமான காலக்கெடுவிற்ப்படி இந்த ஸம்ஸ்காரங்களைப் பண்ணுவதற்கேயில்லை என்ற ஸ்திதிக்குக் கொண்டு விட்டிருக்கிறது*.

வேத சாஸ்திரங்களில் இவற்றுக்குப் பண ஸம்பந்தமே கூறப்படவில்லை. இது நாமாகப் பண்ணிக் கொண்ட அனர்த்

* அருள் உரை 7-வது புத்தகத்தின் இறுதியில் இடம்பெற்றுள்ள வரதக்ஷிணைப் பிரச்னை என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

தம். நான் மேலே சொன்ன எட்டுக் கலியாணங்களில் எதிலுமே பெண்ணையும் கொடுத்துப் பணமும் கொடுப்பதாக இல்லை. ஆஸுர விவாகத்தில்கூட பெண் வீட்டுக்காரர்களுக்குத்தான் பணம் கொடுத்துப் பதிலுக்குப் பெண் வாங்கிக் கொள்கிறான். அந்த வியாபாரமே அஸுரத்தனம் என்றால், 'பெண்ணையும் கொடுத்துப் பணத்தையும் கொடு' என்று கேட்பது நம் தர்ம சாஸ்திரக்காரர்கள் கற்பனைகூடச் செய்து பார்க்காத ஒன்று தான்! 'கன்யாகல்கம்' என்பதாகப் பெண்ணுக்குக் கொடுப்பதை யாவது கொஞ்சம் சாஸ்திரத்தில் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறதே தவிர, பிள்ளை வீட்டாருக்கு வரதக்ஷிணை கொடுப்பதற்கு அதில் ஆதாரமேயில்லை. நிஜமான கல்யாணச் சீர்திருத்தம் வரதக்ஷிணை ஒழிப்புத்தான்!

அதைப் பண்ணாமல் வயசு விஷயத்துக்குச் சீர்திருத்தம் கொண்டு வந்ததில் நம்முடைய குடும்ப-சமூக வாழ்க்கை முறையே புரண்டு விட்டிருக்கிறது. பெண்கள் உத்தியோகத்துக்குப் போவதைத்தான் சொல்கிறேன். வரதக்ஷிணைக்கும், சீருக் காகவும், ஆடம்பரக் கல்யாணத்துக்கும் வேண்டிய அளவு பணம் சேர்க்க முடியாதபோது, சாரதாச் சட்டம் ரொம்ப அனுகூலமாக வந்து கல்யாணத்துக்கு அவசரமில்லாமல் அவகாசம் தந்தது!

பெண்கள் உத்தியோகம் பார்ப்பது

அப்புறம், கல்யாணமும் ஆகாமல் வெறுமே வீட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிற பெண், படித்து வேலைக்குப் போய் இரண்டு காசுதான் கொண்டு வரட்டுமே, கல்யாணச் செலவுக்கும் அது உதவுமே என்கிற எண்ணத்தில் பெண்களை உத்தியோகத்துக்கு அனுப்புகிற வழக்கம் ஆரம்பித்தது. முதலில் வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு, அவளே சம்பாதித்துக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளும்படியாக விடுவது தகப்பனாருக்கு ரொம்ப அவமானம் என்ற உணர்ச்சியோடு வேலைக்கு அனுப்பினார்கள். நல்ல யௌவனத்தில் சித்த விகாரங்களைத் தூண்டி விடுகிற சூழ்நிலையில் இப்படிப் பெண்களை விடுகிறோமே என்று அப்போது கொஞ்சம் பயம், கவலை எல்லாமும் இருந்தது. ஆனாலும் போகப் போக என்ன ஆகியிருக்கிறது என்றால், 'குளிர்' விட்டுவிட்டது. வெட்கம், பயம், கவலை எல்லாம் போய்விட்டது. ஜனகர் மாதிரியான ராஜரிஷிகளே கன்யாப் பெண்ணைக் கல்யாணமாகாமல் வைத்துக் கொண்டிருப்பது வயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிற மாதிரி என்று பயந்ததாகப் புராணங்களில் பார்க்கிறோம். அந்த விவஸ்தை இப்போது கெட்டு விட்டது; கட்டு விட்டுப் போச்சு! அவமானமாக முதலில் நினைத்ததே இப்போது நாகரிக முன்னேற்றத்துக்கு அடையாளமாக ஆகிவிட்டிருக்கிறது! பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் தங்கள் பொறுப்பு உறைக்காமல், கூச்சம், கவலை, பயம் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டுத் தங்கள் பெண் பெரிய உத்தியோகம் பார்க்கிறாள் என்று பெருமைப் படுகிற அளவுக்கு நம் தர்மம் ஹீன ஸ்திதி அடைந்திருக்கிறது. உத்தியோகம் பார்க்கிற பெண்கள் என்னிடம் வந்து ப்ரமோஷன் ஆவதற்கும் அனுக்கிரஹம் கேட்கிறதும், நானும் கண்டும் காணாத மாதிரி இருந்து கொண்டு எல்லோருக்கும் நல்ல சாமியாராகப் பெயர் வாங்கிக் கொள்வதாகவும் ஆகியிருக்கிறது!

சீர்திருத்தக்காரர்கள், 'ஸ்திரீகள் காலேஜில் படித்து உத்தியோகம் பண்ணுவது பெரிய முன்னேற்றம்; இதனால் முன்னே பண்ணின அந்நி போய்விட்டது' என்கிறார்கள். முன்னே ஸ்திரீகளுக்கு அந்நி பண்ணவேயில்லை என்பது என் கட்சி. அப்படிப் பண்ணியிருந்தால், புருஷனுக்குத்தான் பண்ணியிருந்தது என்றுகூட வேடிக்கையாகச் சொல்வேன். ஏன்? ஒரு புருஷப் பிரஜையானவன் பிரம்மச்சரிய ஆசிரமம் முடித்ததிலிருந்தே கிருஹஸ்தாசிரம தர்மங்களை மேற்கொண்டு ஓளபாஸனாதி ஸம்ஸ்காரங்களைப் பண்ணினால்தான் அவனுடைய ஜன்மா கடைத்தேறும். ஸ்திரீப் பிரஜைக்கோ புருஷன் பண்ணுகிற ஸம்ஸ்காரங்களுக்கெல்லாம் மேலாக அவனிடம் இவன் மனஸை அர்ப்பணம் பண்ணிப் பதிவிரதையாயிருப்பதே ஜன்மாவைக் கடைத்தேறச் செய்கிறது. இது பெண்களுக்கு இழைத்த அந்நி என்று சீர்திருத்தக்காரர்கள் சொன்னாலும், எனக்கோ புருஷனைவிடப் பெண்ணுக்குத்தான் ரொம்பவும் ஸாதகமாக நம் சாஸ்திரத்தில் பண்ணியிருக்கிறது என்று தோன்றுகிறது. ஏனென்றால் அனேக ஸம்ஸ்காரங்களையும், அப்புறம் சிரவண, மனன, நிதித்யாஸனாதிகளையும் பண்ணித்தான் ஒரு புருஷனுக்கு மனோநாசம் உண்டாகி ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் ஸித்திக்கிறது. அந்த ஸாதனையின் முடிவான மனோநாசம் ஒரு பதிவிரதைக்குப் பதியிடம் சரணாகதி பண்ணுவதாலேயே ரொம்ப சீக்கிரத்தில் 'ஈஸி'யாக ஏற்பட்டு விடுகிறது. பதியின் இஷ்டத்தை அனுஸரிப்பதால் இவளுக்குத் தன்னிஷ்டம், மானாவமானம் எல்லாம் போய் அஹங்காரம் கரைந்து, மனோநாசத்துக்கு ரொம்பவும் கிட்டே போய் விடுகிறாள். மனஸை எங்கேயோ பூர்ணமாக அர்ப்பணம் பண்ணி, சரணாகதி என்று இருந்து விட்டால் அப்புறம் மனோநாசம் பக்கத்திலேயேதானே? இன்றைக்கு உத்தியோகம் பார்க்கிற பெண்கள் பெறுகிற ப்ரமோஷனுக்கெல்லாம் மேலான ப்ரமோஷன் இப்படி அவளை ஆத்மப் பரிசுத்தி பண்ணி உச்சத்துக்குத் தூக்குவதுதான். இப்படி, பதியிடம் மனஸை அர்ப்பணம் பண்ணியேதான் மஹாப் பெரிய ரிஷிகளைவிட அதிகமான சக்திகளை நம் தேசத்துப் பதிவிரதா ஸ்திரீகள் பெற்றிருக்கிறார்கள். அவள் பெய் என்றால் மழை பெய்கிறது என்று திருவள்ளுவர் சொல்கிறார். ஸூரியனை உதிக்காதே என்று அவள் சொன்னால் உதிப்பதில்லை! செத்த புருஷனை யமதர்ம ராஜாவிட

மிருந்து அவளால் திரும்பவும் வாங்கிக் கொண்டு வர முடிகிறது! எந்த ரிஷிக்கும், தெய்வத்துக்குமேகூட கொடுக்காத உசந்த ஸ்தானத்தை இப்பேர்ப்பட்ட பதிவிரதைகளுக்குத்தான் நம் சாஸ்திரமும் சம்பிரதாயமும் தருகிறது. அவள் தெய்வங்களின் மேலேயே தண்ணியைத் தெளித்துத் தன் குழந்தைகளாக்கிக் கொண்டு விடுகிறாள் என்று புராணத்தில் பார்க்கிறோம். ஆகையால் பெண் எப்படியிருந்தால் நிஜமான உயர்வைப் பெறுவாளோ, அதைச் சொல்லி அப்படிப்பட்டவளைக் கோயில் எடுத்துக் கும்பிடுகிற நம் சாஸ்திரம் ஒரு நாளும் ஸ்திரீயை மட்டம் தட்டவில்லை. சீர்திருத்தவாதிகள்தான் அவளை அப்படி வளர முடியாதபடி மட்டப்படுத்துகிறார்கள் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

ஆக விவாஹம் என்பது புருஷனைச் சுத்தப்படுத்துகிற அனேக ஸம்ஸ்காரங்களில் ஒன்று என்றால், ஸ்திரீயையோ அத்தனை ஸம்ஸ்காரங்களும் இல்லாமலே அவற்றின் முடிந்த பயனான பூர்ணத்துவத்தைப் பெறப் பண்ணுவதாகும்! இப்பேர்ப்பட்ட ஸம்ஸ்காரத்தின் ஸாரத்தை விட்டுச் சக்கையாக ஒப்புக்கு ஏதோ இப்போது நடக்கிறது. விவாஹம் என்ற ஸம்ஸ்காரமும் கிருஹஸ்தாசிரமம் லாவண்யம், வீர்யம், இந்திரிய ஸௌக்யம் இவற்றை மட்டும் குறித்த விஷயமல்ல என்பதையும், ஜன்மா கடைத்தேற வழியாகவே அது வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் புரிந்து கொண்டால், சாஸ்திரம் சொல்லியிருப்பதே சரி என்ற அறிவு உண்டாகும்.

பெண்கள் உத்தியோகம் பார்ப்பதால் பொருளாதார ரீதியிலேயே உண்டாகியிருக்கிற ஓர் அனர்த்தத்தை யாரும் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. Employment problem (வேலையின்மைப் பிரச்னை)-ஐத்தான் சொல்கிறேன். சில வருஷங்களுக்கு முந்தி 'கலியாணமாகிற வரையில் பெண் வேலை பார்க்கட்டும்; இதனால் அவள் கல்யாணமாகவில்லையே என்பதை நினைத்து அழுதுகொண்டு வீட்டோடு இருக்காமல் அவளுக்கு ஒரு போக்காக இருக்கும். அதோடுகூட, பண சம்பந்தமானதாகப் பண்ணப்பட்டுவிட்ட கல்யாணத்தில் வரதக்ஷிணை, மற்ற செலவுகளுக்கு அவளுடைய சம்பாத்தியத்திலிருந்தே மிச்சம் பிடித்துச் சேமிக்கலாம்' என்ற எண்ணத்தில் ஒரு பெண்ணை

விவாஹம் வரையில் வேலைக்கு விடுவதாகவும், அப்புறம் நிறுத்தி விடுவதாகவும் இருந்தது. புக்ககத்துக்காரர்களும் புருஷனும் அந்தப் பெண் கல்யாணத்துக்குப் பிறகு வேலைக்குப் போவதை நிஷித்தமாக (இழுக்காக) நினைத்தார்கள். ஆனால் வரவர இந்தப் பிராமண சமூகத்துக்கு இந்த ஒரு நூற்றாண்டாக ஏற்பட்டிருக்கிற பணத்தாசையில் இதுவும் மாறி, இப்போது கலியாணமான பிற்பாடும் அவள் உத்தியோகத்துக்குப் போவது என்ற வழக்கம் வந்திருக்கிறது. இதனால் சிசுரக்ஷணை (குழந்தை வளர்ப்பு) முதலான தாய்க்குலத்தின் உயர்ந்த கடமைகள் கெட்டுப்போய், வெள்ளைக்காரத் தேசங்கள் மாதிரிக் குடும்பம், பெற்றோர், குழந்தை என்பதெல்லாமே ஹ்ருதயபூர்வமாகக் கட்டுப்பாடில்லாமல் பிஸினஸ் போல ஆகியிருப்பது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். எகனாமிக் (பொருளாதார) ரீதியில் இதனால் உண்டாகியிருக்கிற கெடுதலைப் பார்க்கலாம்.

இப்போது வேலையில்லை, வேலையில்லை என்று லக்ஷக் கணக்கில் ஆண்கள் திண்டாடுகிறார்கள். அதே சமயம் இன்னொரு பக்கம் பல குடும்பங்களில் புருஷன் உத்தியோகம் பார்ப்பது மட்டும் இல்லாமல் ஸ்திரீயும் வேலைக்குப் போகிறாள். அவன் மட்டில் வேலைக்குப் போய் இவள் வீட்டிலிருப்பது என்று இருந்தால் இவள் பார்க்கிற வேலை உத்தியோகமில்லாத ஓர் ஆணுக்குக் கிடைக்கும்ல்லவா? ஆனாலும் தன் பெண்டாட்டியைத் தன் சம்பாத்தியத்துக்குள்ளேயே கட்டும் செட்டுமாக வைத்துக் காப்பாற்றுவதுதான் கௌரவம் என்றில்லாமல் புருஷன் அவளையும் வேலைக்கு விட்டு அவளும் தான் காசு கொண்டு வரட்டுமே என்று இருக்கிறான். முதலில் தாயார் தகப்பனார் மானமில்லாமல் பெண்ணை வேலைக்கு விடுகிறார்கள். அப்புறம் புருஷனும் அதையே பண்ணுகிறான். அந்தப் பெண்ணும் இதை ஒரு பெருமையாகவே நினைக்கிறது. ஆபீஸுக்குப் போய் உத்தியோக புருஷியாக இருந்த பிறகு வீட்டில் அடைபட்டுக் கிடக்கப் பிடிக்க மாட்டேன் என்கிறது. ஸ்வயமாகச் சம்பாதித்தால் புருஷன் தட்டிக் கேட்காமல் தன் இஷ்டப்படிச் செலவழித்துக் கொள்ளலாமே என்று இருக்கிறது.

வீட்டோடு இருந்தால் அடைபட்டுக் கிடப்பது என்று

அர்த்தமேயில்லை. நம்முடைய சாஸ்திரங்கள், புராணங்கள் தாய் பாஷையிலும் ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் இருப்பதற்குக் குறைவேயில்லை. அவற்றிலே ஒரு ருசியை ஏற்படுத்திக் கொண்டால் நாளெல்லாம் படித்தாலும் போதாமல் ஜன்மா முழுதும் படித்துக் கொண்டு ஸந்தோஷமாக இருக்கலாம். பல பெண்கள் ஸத்ஸங்கமாகச் சேர்ந்து ஒவ்வொரு வீட்டில் இவற்றைப் படிக்கலாம். கிளப் என்றோ ஸ்தாபனம் என்றோ போர்டு போட்டுக் கொண்டு காரியாலயம் மாதிரி இல்லாமல் வீடுகளிலேயே இதைச் செய்ய வேண்டும். மெம்பர், பிரஸிடென்ட் மாதிரிப் பதவிகள் உண்டாக்காமல், இவற்றுக்காகப் போட்டிச் சண்டைகள் இல்லாமல் இருக்க வேண்டுமென்பதால் (இப்படிச்) சொல்கிறேன். இதோடுகூட மடம், ஆலயம் முதலியவற்றுக்காக சுத்தமான மஞ்சள் குங்குமம் பண்ணிக் கொடுப்பது, முனை முறியாத அக்ஷதை பொறுக்கிக் கொடுப்பது போன்ற காரியங்களைச் செய்தால் பெரிய சமூகத் தொண்டாகவும் மதத் தொண்டாகவும் இருக்கும். ஸ்திரீத்வம் (பெண்மை) என்ற உயர்ந்த சரக்கு பறிபோகாமலே இப்படிப்பட்ட ஸ்த்காரியங்களைப் பண்ணி வந்தால் வீட்டோடு இருப்பது அடைபட்டிருப்பதாக இருக்காது. ஆதம் ஸ்வதந்திரத்துக்கு வழியாக ஆனந்தமாகவே இருக்கும். ஸ்திரீத்வத்தையும் இழந்து கொண்டு துராசைகளைப் பெருக்கிக் கொண்டு உத்யோகத்திற்குப் போவதை விட இதுதான் சிரேயஸ். ஸ்வாபாவிகமாகவும் (இயல்பாகவும்) பெண்களுக்கு எடுத்தது இதுவே. வீட்டில் அடைபட்டில்லை என்று ஆபீஸுக்குப் போவதால் எத்தனை தப்புகளுக்கு இடம் கொடுத்துப் போகிறது? 'பெண் விடுதலை' என்று பெரியதாகச் சொன்னாலும் ஆபீஸில் எத்தனை பேருக்கு அடங்கிப் பதில் சொல்லும்படி இருக்கிறது? இப்படியிருப்பதில் வாழ்க்கையில் தான் நிம்மதியுண்டா? நிம்மதியாகச் சமைத்துப் போட்டுச் சாப்பிடுவது; குழந்தை குட்டிகளின் வாத்ஸல்யத்தை பூர்ணமாக அனுபவிப்பது என்பதெல்லாம் இந்த 'விடுதலை'யில் உண்டா?

சொல்லி என்ன பிரயோஜனம்? அவரவர்க்கும் ஸ்வயநலம் என்று அவரவரும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற ஒன்றுதான் முக்கியமாக இருக்கிறதே தவிர சமூகத்தில் பிறத்தியார் கஷ்டப் பட நாம் காரணமாய் இருக்கக் கூடாது என்ற நியாய உணர்ச்சி கொஞ்சங்கூட இல்லை. புருஷன்-பெண்டாட்டி என்று சில

குடும்பங்களில் இரட்டைச் சம்பாத்தியமும், வேறு சில குடும்பங்களிலோ இரண்டு பேரில் ஒருத்தருக்கும் உத்தியோகம் இல்லாமல் பரிதாபமாகவும் இருக்கிற நிலையில் கல்யாணமான பிறகாவது பெண்கள் வேலைக்குப் போவதை நிறுத்திக் கொண்டால், அத்யாவசியமாக வேலை பார்த்தே ஜீவிக்க வேண்டிய ஒரு புருஷனுக்கு அந்த வேலை கிடைத்து அந்தக் குடும்பம் உருப்படுமே என்ற பிரக்ஞை வர வேண்டும்! பெண்களைச் சரி-சமம் பண்ணுகிறோம் என்கிறவர்களும் இந்த விஷயத்தைக் கவனிக்க வேண்டும்!

சரி நிகர் சமம் என்கிற வாதம் எதில் வரலாம், எதில் வரக்கூடாது என்ற வியவஸ்தையே இக்காலத்தில் தெரியவில்லை. ஒவ்வொன்றும் ஒரு விதமாக இருக்க வேண்டும். அப்படித்தான் பிரபஞ்ச வாழ்க்கை ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. 'எல்லாம் ஒரே விதமாக ஆக வேண்டும்; அதுதான் சரி-சமம்' என்ற வாதமே அடியோடு தப்பு. அப்படி ஆக்கினால் இயற்கையான வாழ்க்கை முறையே பாழாகிவிடும். ஒன்றொன்றும் இயற்கைப்படி, ஸமூஹத்தின் மொத்த வாழ்வுக்கு அனுகூலமாக எப்படியிருக்க வேண்டுமோ, அப்படியிருப்பதுதான் அதற்கும் நிறைவு. அதிலேதான் அதற்கு நிஜமான ஸௌக்கியம் உண்டு. இந்த நிறைவை விட்டு விட்டு, செயற்கையாக ஸமத்வம் என்று ஒன்றை ஏற்படுத்திக் கொண்டு அதற்காக ஒடுவதில் individual ஆகவும் (தனி நபரளவிலும்) நிஜமான நிறைவு அவரவர்க்கு உண்டாவதில்லை; குடும்பம், ஸமூஹம் இவற்றின் வாழ்க்கையும் இதனால் கெட்டே போகிறது!

இயற்கைப்படிப் பெண்கள்தானே பிள்ளை பெற வேண்டும் என்று வைத்திருக்கிறது? நாம் எவ்வளவு ஸமத்வச் சண்டை போட்டாலும் அதை மாற்ற முடியாதல்லவா? பிள்ளையைப் பெற்றவளே அதை சவரக்ஷணை பண்ணுவது, அதற்காகக் கிருஹஸ்க்ஷமியாக இருப்பது என்பதுதான் பெண்களுக்கு ஸ்வாபாவிக (natural) தர்மம். அதைப் பண்ணுவதால் அவர்களுக்கு ஒரு குறையும் இல்லை. அதை விட்டதால் உயர்வும் இல்லை. அதனால் ஸமப்படுத்துகிற பேச்சுக்கு இங்கே அர்த்தமேயில்லை.

எடுத்துச் சொல்லிப் பயனுண்டா?

மிளகாய்க்கு நெய்விட்டுக் காரத்தைச் சமனம் பண்ணு கிறாற்போல் பிரகிருதி வேகங்களுக்கு விவாஹாதி ஸம்ஸ்காரங் களால் சமனம் உண்டாக்கப்படுகிறது. மிளகாயே இல்லாமல் இல்லை. அது இருக்கிறது. ஆனால், அதன் காரம் குடலை எரிக்காதபடி நெய் விட்டிருக்கிறது. லௌகிகமான, சரீர சம் பந்தமான ஸௌக்யம் கிருஹஸ்தாசர்மத்தில் இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனால், அது கொழுந்து விட்டெரியாமல் ஏகப் பட்ட ஸம்ஸ்காரங்களால் புருஷனை ஓர் அளவில் கட்டுப் படுத்தி வைத்திருக்கிறது. ஸ்திரீக்கோ பாதிவ்ரத்யத்தோடு (கற் போடு) கூடின கிருஹரக்ஷணை என்ற ஒன்றே இத்தனை ஸம்ஸ்காரத்துக்கும் ஸமமாயிருக்கிறது. இது நமக்கு மனஸில் பட்டு விட்டால் போதும். நாம் இந்தத் தேசத்தில் ஆத்ம சிரேயஸே லக்ஷியம்; அதில் எந்த நாளும் வீணாகிவிடக் கூடாது என்று ஹ்ருதய சுத்தத்தோடு நினைத்துப் பகவானைப் பிரார்த்தனை பண்ணிக் கொண்டு, அவன் அருள் துணையை நம்பி, எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தால் என்றைக்காவது ஒருநாள் வழி பிறக்கும். இப்போது போகிற போக்கிலே முடிவான ஒரு நிலை யில் போய் முட்டிக்கொண்டு கடைசியில் இது அத்தனையும் அனர்த்தம்தான் என்று என்றைக்காவது ஜனங்கள் விழித்துக் கொள்கிறபோது, மீள்கிற வழி எது என்று தெரிவதற்காக, நாம் சாஸ்திரத்திலுள்ளதைச் சொல்லிக் கொண்டேதான் இருக்க வேண்டும்.

‘வர்ணாசர்மம், பால்ய விவாஹம் முதலானதுகளைப் பற் றிச் சொல்லி என்ன பிரயோஜனம்? அனேகமாக இவற்றில் முக்காலே மூணுவீசம் போயே போய்விட்டதே! பல விஷயங் களில் ராஜாங்கச் சட்டமே சாஸ்திரத்துக்கு மாறாக வந்து விட்டதே!’ என்று கேட்கலாம். வாஸ்தவம்தான். அனேக விஷ யங்களில் சட்டமே வந்து கையைக் கட்டித்தான் போடுகிறது.

Secular State என்று நம் ராஜாங்கத்துக்குப் பேர் சொல்கிறார்கள். 'மதச்சார்பில்லாதது' என்று இதற்கு அர்த்தம் சொல்கிறார்கள். அதாவது ஸமுஹ (social) விஷயங்களில் ஸர்க்கார்தலையிடலாமே தவிர, மத (religious) விஷயங்களில் தலையிடக் கூடாது என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் நம்முடைய மதத்திலே இப்படி மதம்-சமூகம்-வீடு-தனிமனுஷ்யன் என்று தனித்தனியாகப் பிரிக்காமல், எல்லாவற்றையும் சேர்த்துப் பின்னி integrate பண்ணி (ஒருங்கிணைத்து) அல்லவா வைத்திருக்கிறது? அதனால் சமூக விஷயம் என்று ஸர்க்கார் போடுகிற சட்டமும் மதத்தையே அல்லவா பாதிக்கிறது? இதை ஒப்புக்கொள்ளாமல் 'இன்னின்ன விஷயங்களோடு மதம் முடிந்து விடுகிறது; மற்றதெல்லாம் ராஜாங்கம் ஸம்பந்தப்பட்ட ஸமுஹ விஷயம்' என்கிறார்கள்!

சரி, எல்லா மதத்திலுமே சில அம்சங்களிலாவது ஸமுஹ ஸமாசாரங்களும் வந்துவிடுகிறதே, அவற்றின் விஷயத்திலும் இந்தக் கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்கிறார்களா என்று பார்த்தால் - இங்கேதான் ரொம்ப வேதனையாயிருக்கிறது. 'ஸெக்யூலர் ஸ்டேட்'யில் எல்லா மதமும் ஸமம் என்று சொன்னாலும், சிறுபான்மை மதஸ்தர்கள் social reform சட்டங்களை ஆசேஷித்து, 'இது எங்கள் மதத்தில் சொன்னதற்கு விரோதமாயிருக்கிறது. இது குரானுக்கு விரோதம்; கிறிஸ்துவக் கோட்பாட்டுக்கு முரணானது' என்று சொன்னால் உடனே அந்த மதஸ்தர்கள் விஷயத்தில் இந்தச் சட்டங்களுக்கு விலக்குத் தந்து விடுகிறார்கள். இம்மாதிரிச் சிறுபான்மை மதஸ்தருக்கு மட்டும் குடும்பக்கட்டுப்பாடு போன்ற ஒன்றில் விலக்குத் தந்தால் எதிர்காலத்தில் அவர்களே பெரும்பான்மையாகி விடவும் இடமேற்படுகிறது. ஆனால் 'ஸெக்யூலர் ஸ்டேட்'டாக இருந்தும் ஹிந்து மத விஷயமாக மட்டும் எதை வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் என்ற தீர்மானம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. 'மைனாரிட்டி ரிலிஜன்'காரர்கள் போல நம்மிலே ஒரு குடு பிறந்து ஆசேஷிக்கிறவர்களே இல்லை. அப்படியே நாலு பேர் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தாலும், பிற்போக்குக்காரர்கள், பத்தாம்பசலிகள் (obscurantist) என்று அவர்களுக்குப் பெயர் கொடுத்து விட்டுச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்துவிடுகிறார்கள்!

'ஸெக்யூலர் ஸ்டேட்' என்றால் மதச் சார்பில்லாத ஸர்க்கார்

என்றே அர்த்தம். மத விரோதமான என்று அர்த்தமில்லை. ஒரு மதம் மட்டுமின்றி எல்லா மதமுமே அபிவிருத்தியாவது ஸெக்யூலர் ஸ்டேட்டுக்கு ஸம்மதமானதுதான்' என்றெல்லாம் பெரிசாகப் பிரஸங்கம் பண்ணுபவர்கள் பண்ணினாலும், பிரத்யக்ஷத்தில் ஹிந்து மதத்தைத் தவிர மற்ற மதங்களுக்கு விரோதமில்லாத காரியங்களைப் பண்ணுவதுதான் இங்கே ஸெக்யூலர் ஸ்டேட் என்று நடந்து வருகிறது! தர்க்காஸ்து நிலம் மாதிரி ஹிந்து மதம் இருந்து வருகிறது.

'இது தெரிந்தும் ஏன் ஸாத்தியமில்லாத சாஸ்திர விஷயங்களை நச்சு நச்சு என்று சொல்கிறாய்?' என்றால் -

இப்போது இப்படி இருந்தாலும் இன்னும் எப்படி எப்படிப் போகும் என்று சொல்ல முடியாது. 'அமெரிக்காவில் டாலரே விளைகிறது; அங்கே ஜனங்களுக்கு ஒரு குறையும் இல்லை' என்றுதான் போன தலைமுறையில் நினைத்தோம். ஆனால் இப்போது எப்படியிருக்கிறது? அந்தத் தேசத்து ஜனங்களுக்கு இருக்கிற குறை மாதிரி, சூன்ய உணர்ச்சி மாதிரி, வேறு யாருக்குமே இல்லை என்று தெரிய வருகிறது. டாலரினாலேயே இத்தனை குறையும் என்றும் தெரிகிறது! லௌகிக ஸௌக்யத்தின் உச்சாணிக்குப் போன பிறகுதான் அவர்கள் இதிலே ஆத்மாவை எப்படி சூன்யமாக்கிக் கொண்டு விட்டோம் என்று விழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். டாலரில் மிதந்ததால் எத்தனை குடி, கொள்ளை, கொலை, விபசாரம் முதலிய தப்புகளில் போய் விழுந்து விட்டோம் என்று உணர ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். கடைசியில் மனஸில் நிம்மதியில்லையே, சாந்தி இல்லையே என்று நம்முடைய யோகம், ஞான விசாரம், பஜனை முதலானவற்றுக்குக் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்!

இதிலிருந்து, இரண்டு மூன்று தலைமுறைகளுக்கு நல்லதாகவே தோன்றி வந்த ஒன்று, அப்புறம் தலைதெறிக்கப் போன பிறகு அனர்த்தமானது என்று தெளிவாகிறது; அப்போது ஜனங்கள் விமோசனத்துக்கு ஓடுகிறார்கள் என்று தெரிகிறதல்லவா? இப்படியே இந்த இரண்டு தலைமுறைகளாக நல்லது என்று நினைத்து, பெரும்பாலும் நல்ல எண்ணத்துடனேயே, நம் தேசத்தில் பண்ணப்பட்டிருக்கிற சாஸ்திரத்துக்கு முரணான

விஷயங்களாலும், எத்தனை ஹானி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை இன்னொரு தலைமுறை உணரக் கூடும். இப்போதுகூட ஆங்காங்கே இந்த உணர்ச்சி கொஞ்சம் தலைதூக்கிக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. ஆரம்பத்தில் நன்றாயிருந்து, குதிரைக் குட்டி மாதிரியிருந்து போகப் போக... ஸ்வரூபத்தைக் காட்டுகிற மாதிரிதான் சீர்திருத்தக் காரியங்கள் நடந்திருக்கின்றன என்று முடிவிலே முட்டிக் கொள்கிற ஸ்திதியில் தெரிய வரலாம். கீதையில் பகவான் இரண்டுவித ஸௌக்யங்களைச் சொன்னார். 'யதக்ரே விஷமிவ, பரிணாமே அம்ருதோபமம்' என்பது ஒன்று. ஆரம்பத்தில் விஷம் போல இருந்துவிட்டு முடிவிலே எது அமிருதமாகிறதோ அதுதான் உயர்ந்த ஸாத்விக ஸௌக்யம். முதலில் ஆலஹாலம் வந்துவிட்டுப் பிறகு அமிருதம் வந்தது இப்படித்தான். சாஸ்திரம், தனி மனுஷ்யன், குடும்பம், ஸமுஹம் எல்லாவற்றையும் கட்டுப்படுத்துகிறதே என்று ஆரம்பத்தில் விஷம் மாதிரிக் கசந்தாலும், போகப் போக இதுதான் எல்லாக் கட்டுக்களும் தெறித்துப் போகிற ஆத்ம ஸ்வதந்திரம் என்கிற பேரானந்தத்தைத் தருகிற அமிருதம் என்று தெரியும். இதிலே விஷம் தற்காலிகம்; அமிருதம் சாச்வதம். இன்னொரு ஸௌக்யம், 'யதக்ரே அம்ருதோபமம், பரிணாமே விஷமிவ' என்பது. முதலில் அமிருதமாகத் தித்தித்து விட்டுப் போகப் போக விஷமாகி விடுவது. இங்கே அம்ருதம் தற்காலிகம்; விஷம் சாச்வதம். அமெரிக்காவில் டாலர் இப்படித்தான் முதலில் அம்ருதமாயிருந்துவிட்டு இப்போது விஷமாகியிருப்பதை அவர்களே தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படியே இங்கும் எதிர்காலத்தில் தனி மனித நிறைவு, ஸமுஹக் கட்டுக் கோப்பு இரண்டும் ஹானியடைந்து, சாஸ்திர விரோதமாகப் பண்ணினதெல்லாம் முதலில் அம்ருதமாயிருந்தாலும் பிறகு இப்படி விஷமாகி விட்டதே என்று புரிந்து கொண்டு அழுகிற காலம் வரக்கூடும்! அப்போது அமிருதத்தைத் தேடுகிறவர்களுக்கு அது எங்கேயிருக்கிறது என்று தெரிய வேண்டும் அல்லவா? இப்போது நாம் பண்ணுகிற மாறுதல்கள்தான் முற்றி அவர்களுக்கு விஷம் தலைக்கேறிய ஸ்திதி ஏற்படப் போகிறபடியால் இதை (அமிருதம் எங்கேயிருக்கிறது என்பதை) அவர்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டியது நம் கடமை. அதற்காகத்தான், இப்போது நாமே இந்தச் சாஸ்திரோக்தமான ஸமாசாரங்கள் என்ற அமிருதத்தைக் குடிக்கா விட்டாலும்,

பின்தலைமுறைகளில் நம்மைவிட சீரண தசைக்குப் போய் விஷம் தலைக்கேறி விமோசனம் தேடுகிறவர்கள் தேடும்போது, அவர்களுக்கு உதவுவதற்காகவாவது இந்த ஸமாசாரங்களை (குழி தோண்டிப் புதைத்து விடாமல்) சொல்லிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இந்தத் தீபம் வருங்காலத்திலாவது வழி காட்ட விடவேண்டும்!

இந்த எண்ணத்தில்தான், காரியத்தில் செய்ய முடியாமல் கையைக் கட்டிப் போட்டிருந்தாலும், இன்னம் வாயைக் கட்டவில்லையே என்பதால் சாஸ்திர விதிகளை ஓயாமல் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்!

செலவில் சாஸ்திரோக்தம்

வயசு விஷயத்தில் சாஸ்திரோக்தமாகப் பண்ணுவதற்கு முன்னால் பண விஷயத்தில் சாஸ்திரோக்தமாகப் பண்ணுவதற்காவது இப்போதே ஆரம்பித்துவிட வேண்டும். முன்னேயே சொன்னாற் போல் சாஸ்திரப்படி விவாஹம் என்பது பணத்தைப் பற்றிய விஷயமில்லை!

வேறொன்றும் சாஸ்திரோக்தமாகப் பண்ண நமக்கு மனஸோ, தைரியமோ இல்லாவிட்டாலும் கலியாணத்தை economic problem - ஆகப் பண்ணாமல் இது ஒன்றையாவது சாஸ்திரப்படி வெகு சிக்கனமாக நடத்தப் பார்க்கலாம்.

விவாஹம் என்பது ஸந்தியாவந்தனம் மாதிரியான செலவில்லாத ஒரு வைதிகக் கர்மாதான். இதில் நூதன தம்பதிக்கு (புது மணமக்களுக்கு) புது வஸ்திரம் - நூலே போதும் - தங்கத்தில் லேசாகத் திருமாங்கலியம், ரொம்பவும் நெருங்கின பந்துக்களை மட்டும் அழைத்துச் சாப்பாடு போடுவது, முஹூர்த்த சமயத்தில் ஒரு மங்கள வாத்திய சத்தம் கேட்கப்

பண்ணி அதற்காக ஏதோ கொடுப்பது, வாத்தியார் தக்பிணை ஆகியவற்றை மட்டுமே செய்தாலே போதும். இது பூரணமாக சாஸ்திர சம்மதமானதுதான். இப்படிப் பண்ண ஒரு குமாஸ்தாவுக்கும் முடியாமல் போகாது!

பணம் கொழித்தவர்களுங்கூட தடபுடல் பண்ணாமல் இப்படிச் சிக்கனமாகவே பண்ண வேண்டும். ஏனென்றால் அவர்கள் பண்ணுகிற டாம்பீகம் மற்றவர்களுக்கு ஒரு கெட்ட precedent (முன்மாதிரி) ஆகிவிடுகிறது! ஆகையால் கச்சேரி, ஃபீஸ்ட் என்று தாங்கள் செலவிடக்கூடிய இந்தப் பணத்தைக் கொண்டு வசதியில்லாத ஓர் ஏழைப் பெண்ணுக்குக் கல்யாணம் பண்ணி வைக்க வேண்டும். இப்படிப் பண்ணினால் தண்டச் செலவாகப் போகக் கூடியதை தர்மக் கரென்ஸியாக மாற்றிக் கொண்டதாகும். ஒவ்வொரு பணக்காரரும் தம் பெண்ணுக்குக் கல்யாணம் பண்ணுகிறபோதே அதில் செலவைக் கட்டுப்படுத்தி இன்னொரு ஏழைப் பெண் கண்ணைக் கசக்காமல் வழி திறந்து விடலாம். 'மாஸ்' உபநயனம் மாதிரியே பல பேருக்கு ஒரு பொது இடத்தில் பொதுச் செலவில் கல்யாணங்கள் நடத்த ஏற்பாடு செய்யலாம். இதனால் அவரவருக்கும் செலவும் நிரம்பக் குறையும்!

இப்போதெல்லாம் கல்யாண மண்டபங்களின் வாடகையே பாதிச் செலவை விழுங்கி விடுகிறது என்கிறார்கள். எத்தனை சின்னக் கல்யாணமானாலும் இக்கால ஃபிளாட் குடித்தனத்தில் வீட்டிலேயே பண்ண முடியாதுதான். அதனால் தர்மிஷ்டர்கள் ஒன்று சேர்ந்து வசதியில்லாதவர்களுக்காக அங்கங்கே சின்னச் சின்னக் கல்யாண மண்டபங்கள் கட்டித்தர வேண்டும்.

கல்யாணம் என்றாலே வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு ஓடின பெண்கள், அப்புறம் (கல்யாணம்) ஆகுமா ஆகுமா என்று வாய்விட்டுக் கதறுகிற பரிதாப நிலைமை ஏற்பட்டு, இப்போது நிலைமை முற்றிக் கல்யாணமே இல்லாமல் உத்தியோக புருஷியாக ஸ்வயேச்சையாக இருக்கலாமென்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதனால் நம் பண்பாட்டின் ஜீவ நாடியான ஸ்திரீ தர்மம் வீணாகி வருகிறது. நடக்கக் கூடாததெல்லாம் ஒவ்வொரு இடத்திலும் நடந்தும் விடுகிறது.

இதிலே வயிற்றெரிச்சல் என்னவென்றால், இந்தத் தப்புகளைத் திருத்துதல் வேண்டும் என்ற வேகம் யாருக்கும் வராதது மட்டுமில்லை; 'ஸைகாலஜி', அது, இது என்று சொல்லிக் கொண்டு இந்தத் தப்புகளையே விஸ்தாரம் பண்ணி, அவற்றுக்கு ஸமாதானமும் சொல்லி, கதைகள் எழுதி, ஸினிமாக்கள் எடுத்து, இதனாலேயே இதை நன்றாக அபிவிருத்தியும் பண்ணிக் கொண்டு வருகிறார்கள்! கேட்டால் (கேட்பதற்கே ஆளில்லை!) 'எழுத்து ஸ்வதந்திரம், கல்பனை ஸ்வதந்திரம், கலா ஸ்வதந்திரம்' என்பார்கள். சாஸ்திரத்தைத் தவிர எல்லா வற்றுக்கும் குடியரசு யுகத்தில் ஸ்வதந்திரம் ஏற்பட்டிருக்கிறது!

விவாஹம் சாஸ்திரப்படிப் பொருளாதார விஷயமில்லை என்பதில் ஆரம்பித்தேன்.

'எல்லாம் ஸரி! ஆனால் சாஸ்திரத்தில் நாலு நாள் கல்யாணம் சொல்லியிருக்கிறதே! நாலு நாள் விருந்துச் சாப்பாடு, சத்திர வாடகை என்றால் செலவாகுமே!' எனலாம்.

நாலு நாள் கல்யாணத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறேன்: சாஸ்திரத்தில் தாரித்திரியம் உண்டாக்குவதற்காகக் கர்மானுஷ்டானங்கள் சொல்லப்படவில்லை. விவாஹம் பண்ணுகிறது ஒரு நாள்தான். அப்புறம் மூன்று நாள் மாப்பிள்ளை தன் சொந்த வீட்டில் பிரம்மசரிய தீக்ஷையோடு இருக்க வேண்டும். அந்தக் காலத்தில் மேளம் வேண்டாம். நலுங்கு வேண்டாம். மாற்ற விரும்புகிறவர்கள் இப்படி மாற்றலாம். இதுதான் வாஸ்தவமான சீர்திருத்தம் (reform). பிள்ளையகத்துக்காரர் இதைச் செய்யலாம். 'ஒருநாள் கல்யாணம் உங்கள் அகத்தில் செய்வேன். பாக்கி மூன்று நாள் எங்கள் அகத்தில் செலவில்லாமல் பண்ணுவேன்' என்று சொல்லி விடலாம். கல்யாணம் ஆன மறுநாள் கிருஹஸ்தன் ஓளபாஸனாக்னியைத் தன் வீட்டிற்குக் கொண்டுவர வேண்டும். அப்படி ஓளபாஸன குண்டத்தை எடுத்துக் கொண்டு வரும்போதும், வண்டியில் வைக்கும் போதும், நுகத்தடியில் மாடுகளைப் பூட்டும்போதும், வழியில் வைக்கும் போதும், மறுபடியும் வண்டியில் வைக்கும்போதும் சொல்ல வேண்டிய மந்திரங்கள் இருக்கின்றன. இப்பொழுது மந்திரரோக்தமாகவே மோட்டாரிலோ, ரயிலிலோ வைத்துக் கொண்டு வரலாம். அதனால் ஒரு தோஷமும் இல்லை. அந்த

நாளில் பக்கத்து ஊர்களிலேயே சம்பந்தம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதனால் ஒளபாஸன குண்டத்தைக் கொண்டு போவது ஸௌகரியமாக இருந்தது. அல்லது நாலு நாள் கலியாணத்தை இன்னொரு விதம் பண்ணலாம். இப்பொழுது கலியாணம் நடக்கிற இடத்திலேயே பிள்ளையகம் என்று ஒன்று வைத்துக் கொள்கிறோமே, அங்கேயோ, வாடகை அதிகமானால் யாராவது உறவினர் வீட்டிலோ மூன்று நாளும் பண்ண வேண்டியதைப் பண்ணலாம். யாரையும் சாப்பிடச் சொல்ல வேண்டாம். ஸம்பந்திக்குக்கூடச் சாப்பாடு போட வேண்டாம். உபாத்தியாயருக்கு மட்டும் ஸம்பாவனை பண்ணினால் போதும். ஒரு நாளில் எல்லாவற்றையும் முடித்து விடுவது சாஸ்திர ஸம்மதம் இல்லை.

விவாஹத்துக்கு ஸம்வத்ஸர தீக்ஷை, அதாவது விவாஹமாகி ஒரு வருஷம் பிரம்மசரிய நியமம்; பிறகே சாந்தி கல்யாணம் - என்கிற நிலைமை பிற்பாடு மாறி, நாலு நாளாவது இப்படி நியமத்தோடு இருப்பதாக ஏற்பட்டது. கழுதை கட்டெறும் பாகத் தேய்ந்து அப்புறம் கட்டெறும்பும் இல்லை என்று இப்போது நடப்பதுபோல் ஒரே நாளோடு தீர்த்து விடக் கூடாது. மூன்று நாள் ஒளபாஸனம் நிச்சயம் செய்ய வேண்டும்!

தெலுங்கர்கள் கல்யாணத்தில் வதூ-வரர்கள் (மணமக்கள்) வெள்ளை நூல் வஸ்திரத்தை மஞ்சளில் நனைத்துக் கட்டிக் கொள்ளுகிறார்கள். அது சிக்கனமாக இருக்கிறது. எத்தனை தனிகரானாலும் அதைத்தான் கட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உத்தர தேசத்திலும் ஸாதாரணமாக ஸாமான்ய வஸ்திரங்களைத்தான் பெண்கள் கட்டிக் கொள்ளுகிறார்கள். இங்கே நாமும் அப்படிச் செய்ய ஆரம்பிக்கலாம்.

பிரவேச ஹோமம் என்று விவாஹ காலத்தில் ஒன்று செய்வதுண்டு. இது வரன் தன் வீட்டில் பிரவேசிப்பதற்குப் பண்ணுவது. விவாஹாக்கினியை எடுத்துக் கொண்டுபோய் ஒளபாஸன ஹோமத்தைத் தன்னுடைய வீட்டில் அவன் பண்ண வேண்டும். அங்கே பண்ணுவதற்குத்தான் ஒளபாஸனம் என்று பெயர். ஸௌகர்யத்தை உத்தேசித்தும் சாஸ்திர ஸம்மதமாகவும் நான் முன்னே சொன்னபடி பிள்ளையகத்தார் வந்து

தங்கும் ஜாகையிலே செய்யலாம். கோயிலுக்குப் போய் ஒரு நாள் கல்யாணம் பண்ணிவிட்டு வந்துவிடுவது என்பது தப்பான காரியம். பார்ட்டி, ரேஸ் என்று செலவழிக்கிற பணக்காரர்களும் நாலு நாள் ஒரு சாஸ்திரோக்தச் சடங்கு செய்யப் பிடிக்காததாலே இப்போதெல்லாம் கோயிலில் போய் தாலிகட்டி ஒரு வேளையோடு முடிக்கிறார்கள். பணக்காரர்கள் அப்படிச் செய்ய ஆரம்பித்தால் ஏழைகளும் பின்பற்றிக் கெட்டுப் போவார்கள். நான் சொல்வதை அனுஸரித்தால் நாலு நாள் பண்ணுவதில் செலவு இல்லை!

பெண் நிதுமதியான பின் விவாஹம், அதுவும் ஒரு நாள் கலியாணம், மறுநாளே அவளை (புக்ககத்துக்கு) அழைத்துப் போவது என்பதில் ஏற்பட்டிருக்கிற இன்னொரு விபரீதந்தான் விவாஹத்தன்றே சாந்தி கல்யாணம் பண்ணுவது.

விவாஹமானவன் திரிராத்திர தீக்ஷையோடு இருக்க வேண்டுமென்பது அத்யாவசியம். அதாவது மூன்று நாட்களும் பூர்ண பிரம்மசரிய நியமத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். பிரம்மசரியம் எட்டு விதம். எப்போதுமே பிரம்மசரியம் இருக்க முடியாதவனும் சிற்சில தினங்களில் அந்த நியமத்துடன் இருக்கும்படியாக இந்த எட்டு விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதம பக்ஷமாக, கல்யாணமான முதல் மூன்று தினங்கள் இப்படி இருக்க வேண்டும். இதுவும் போய், அன்றே நிஷேகம் என்பது மஹாதோஷம்.

மறுபடி மறுபடி சம்பந்திகளைக் கூப்பிடுவது, சாப்பாட்டுக்குச் செலவழிப்பது, மேளத்துக்குச் செலவழிப்பது என்றில்லாமல் ஒன்றாகப் பண்ணி விடலாமே என்று இப்படிப்பட்ட தோஷத்தைச் செய்கிறார்கள். சாஸ்திரத்தில் இல்லாத தடபுடல்களைக் கொண்டுவந்துவிட்டு, அப்புறம் இவற்றை தவிர்க்க வேண்டும் என்பதற்காகப் பெண்ணின் கல்யாணம் வரையில் (அவளுடைய ஸஹோதரனான) பிள்ளையின் பூணூலை ஒத்திப் போடுவது, கல்யாணத்தன்றே சாந்தி கல்யாணத்தையும் (மந்திரோக்தமாகக்கூட இல்லாமல்) பண்ணிவிடுவது என்றெல்லாம் முறை கெட்டுச் செய்து வருகிறோம்!

ஆகையால் இந்த வைதிக ஸம்ஸ்காரங்களில் செலவை எப்படியும் குறைத்தாக வேண்டும். இதில் பந்து மித்ரர்கள் செய்யக் கூடிய ஓர் உபகாரமும் உண்டு. அதாவது, கல்யாணம், உபநயனம் என்று அழைப்பு வந்தால் நண்பர்கள், உறவினர்கள் எல்லோரும் போகத்தான் வேண்டும் என்பதில்லை. பிரயாணத்துக்குச் செலவிட்டு ரயில்காரனும், பஸ்காரனும் வாங்கிக் கொள்வதில் என்ன பிரயோஜனம்? அதையெல்லாம் சேர்த்து வைத்துக் கல்யாணம் பண்ணுகிறவனுக்கு ரொக்கமாக அனுப்பிட வேண்டும். இதனால் விருந்துச் சாப்பாடு என்று ஒரு செலவினம் குறைவது ஒரு பக்கம்; அவசியமான செலவும் சீரும் செய்யக் கலியாணம் பண்ணுகிறவனுக்கு வரவினம் வலுப்பது இன்னொரு பக்கம்!

சிக்கனத்துக்கு மூன்று உபாயம்

பண சம்பந்தத்தால் சாஸ்திரோக்த வாழ்க்கையே கெட்டுப் போய்விட்டது. சாஸ்திரோக்தமாக மாறுவதற்கு நாம் நிறையச் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்றில்லாமல் பண்ணிக் கொண்டுவிட்டால் போதும்.

எனக்கு மூன்று விதத்தில் செலவைக் குறைக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது: (1) எல்லோரும் - நல்ல பணக்கார வீட்டு ஸ்திரீகளுள்பட - பட்டு முதலான பகட்டுத் துணிகளைவிட்டு கடைசித்தரமான வஸ்திரந்தான் வாங்குவது என்று வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். (2) காப்பிக்குத் தலை முழுகிவிட்டுக் காலையில் கோதுமைக் கஞ்சிதான் சாப்பிடுகிறதென்று வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அல்லது மோர் சாப்பிடலாம். காப்பி சாப்பிடுவது என்ற ஒரு பழக்கத்தைப் பண்ணி விட்டதால் substitute (அதை மாற்ற ஏதாவது ஒன்று) வேண்டுமல்லவா? தக்ரம் (மோர்) அமிருதமென்று வைத்திய சாஸ்திரம் சொல்லு

கிறது. இப்படிச் செய்வதானால் அனேகக் குடும்பங்களில் செலவில் நூற்றுக்கு அறுபது பங்கு குறைந்துவிடும் என்று தோன்றுகிறது. 'அரிசி எவ்வளவு ரூபாய்க்கு வாங்குகிறோம்? பால், காப்பிக்கொட்டை எவ்வளவு வாங்குகிறோம்?' என்று பார்த்தால் பால் காப்பிக் கொட்டைக்குத்தான் அதிகமாகச் செலவு! (3) விவாஹத்துக்காகப் பணத்தைக் கொண்டு வா என்று வரதக்ஷிணை வாங்குவதை நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

இப்படிப் பண்ணினால் டம்பம் போவது ஒன்று; நல்ல ஆரோக்கியமும் மனஸின் அபிவிருத்தியும் ஏற்படுவது இன்னொன்று; மூன்றாவதாகச் சாஸ்திரோக்தமான வாழ்க்கையையும் வழக்கங்களையும் நிலை நிற்கும்படிப் பண்ணுவது.

விவாஹத்தைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்ததில் இத்தனை கதையும் வந்து சேர்ந்து விட்டது. இன்னொரு கதை விட்டுப் போச்சு. அதையும் சொல்கிறேன். புருஷப் பிரஜைகளைவிட பெண் பிரஜைகள் அதிகமாக இருப்பதற்கு ஒரு காரணம் சொன்னேன். மெய்வருந்தி உழைக்காமல் உட்கார்ந்து வேலை செய்வது காரணம் என்றேன். இன்னொன்று தோன்றுகிறது. அதையும் சொல்கிறேன். எனக்குத் தோன்றுவது மட்டுமல்ல, சாஸ்திரத்திலேயே சொல்லியிருப்பதுதான். அதாவது ஓளபாஸனாதிகளைப் பண்ணிக் கொண்டு ஆசார சீலனாகப் புருஷன் இருந்தால் அவன் ஆரோக்கியமாகவும் நல்ல மனவிருத்தியோடும் இருப்பதோடு ஆண் சந்ததி உண்டாகும்.

பிராசீனமான ஆசாரம் உடையவர்களுக்கு துர்பலம் இல்லை; வியாதி இல்லை. பிராசீன ஆசாரத்தை இப்பொழுது கொஞ்சமாவது அனுஷ்டித்து வருகிறவர்கள் ஸ்திரீகள்தாம். அதனால் அவர்களிடம் உண்டாகிற பிரஜைகளிலும் அதிகமாகப் பெண்களே இருக்கிறார்கள். புருஷர்களும் அதிகமாகப் பிராசீன ஆசாரத்தை வைத்துக் கொண்டிருந்தால் இப்போதையவிட ஆண் ஸந்ததி அதிகமாக உண்டாகும். இரண்டும் ஸமவிகிதமாகும். ஸ்தல தரிசனம், தீர்த்த ஸ்நானம், பூஜை முதலியவற்றைப் புருஷர்கள் பண்ணி வந்தார்கள். இப்பொழுது அவர்களுக்கும் சேர்த்து ஸ்திரீகள் பண்ணுகிறார்கள்!

புருஷர்கள் ஆசாரத்தை விட்டதனால் புருஷப் பிரஜைகள் குறைவாக ஆகிவிட்டார்கள். ஆகவே பாக்கி எதற்காக இல்லா விட்டாலும் குடும்ப வாழ்க்கை எகனாமிகலாக நன்றாக இருக்க வேண்டுமென்பதற்காவது, புருஷர்கள் ஆசார அனுஷ்டானங்களை வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். தாரித்திரிய நிவர்த்திக்கும் வரகல்க (வரதக்ஷிணை) நிவர்த்திக்கும் ஆசார அனுஷ்டானத் தான் வழி.

கூட்டங்கூடி, சீர்திருத்தம் என்று சொல்லிக் கொண்டு யோஜிக்காமல் கையெழுத்துப் போடுகிறார்கள். அந்த மாதிரிக் காரியங்களெல்லாம் தற்கால சாந்தியானவையே. பரிகாரம் நிரந்தரமாக இருப்பதற்கு இதுதான் மருந்து!

விவாஹத்தின் உத்தேசங்கள்

பிரம்மசரிய ஆச்ரமத்தில் வேதங்களை ஒருவன் கிரஹித்து விடுகிறான். அப்புறம் 'தியரி'யை 'ப்ராக்ஷிகல்' ஆக்க வேண்டும். வேதத்தில் சொன்ன கர்மாக்களை, யஜ்ஞங்களைப் பண்ண வேண்டும். அதற்குத் தன்னோடு பிரிக்க முடியாத சொத்தாக ஒரு துணையைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இவனுடைய வீட்டில் சமையல் முதலான காரியங்கள் நடப்பதற்கும், இவனுடைய இந்திரிய சுகத்தைப் பூர்த்தி பண்ணுவதற்காகவும் மட்டும் ஏற்பட்டவள் அல்ல பத்தினி என்பவள். தர்ம பத்தினி, யஜ்ஞ பத்தினி என்று அவளுக்குப் பெயர். இவன் செய்யும் தர்மத்தைக்கூட இருந்து உத்ஸாஹப்படுத்தி நடத்த வேண்டியவள் அவள், யஜ்ஞத்தில் இவன்கூட நிற்க வேண்டியவள். இப்படியாக தேவ சக்திகளை லோகத்துக்கு அனுகூலம் பண்ணித் தருகிற கர்மாக்களுக்கு அவள் பக்கபலமாயிருக்கிறாள்.

இவனுக்குச் சமையல்காரியாக, இவனுக்குச் சரீர ஸௌக்கியம் கொடுக்கிறவளாக இருக்கிறபோதுங்கூட அதிலேயே லோக கேஷமத்தைச் செய்கிறவள் அவள். எப்படியென்றால், இவன் வீட்டுச் சமையல் இவனுக்கு மட்டுமில்லை. 'ஆதித்யம்', 'வைச்வதேவம்' என்பதாகத் தினமும் அதிதிக்கும், தினர்களுக்கும், பிராணிகளுக்கும் கிருஹஸ்தன் அன்னம் போட வேண்டும். அதற்கும்தான் அவள் சமைப்பது. இவளுக்குப் பிரஜை உண்டாவதும் தம்பதியுடைய ஸௌக்யத்தினால் ஏற்பட்ட தென்பதோடு முடிந்து விடுவதில்லை. வேத தர்மம் என்றைக்கும் லோகத்தில் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக, வேத தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதற்கே இவள் பிரஜைகளைப் பெற்றுத் தர வேண்டும். புத்ரோத்தபத்தியைக்கூட இப்படி எதிர்கால தர்ம வாழ்வை உத்தேசித்த ஸம்ஸ்காரமாகப் பண்ணுவதை வேறெந்த மதத்திலும் பார்க்க முடியாது!

இப்படியாக ஐஹிக (இஹலோக) சம்பந்தம் மட்டுமின்றி, ஆத்ம சம்பந்தமும், லோக கேசும உத்தேசமும் கொண்டதாக இருக்கிறது நம் மதத்தில் பதி-பத்னி உறவு. மற்ற மதங்களிலும் சர்ச் மாதிரியான இடத்தில் தெய்வ ஸாக்ஷியாகத்தான் விவாஹம் நடக்கிறதென்றாலும் அதற்கு இத்தனை உயர்ந்த லக்ஷ்யங்கள் கொடுக்கப்படவில்லை. புருஷனை மேலும் ஸம்ஸ்காரங்களில் செலுத்திச் சுத்தப்படுத்தவோ, ஸ்திரீயைப் பதிவிரதத்தினால் பூர்ணத்வம் அடையப் பண்ணவோ அந்த விவாஹங்களில் இடமில்லை. மற்ற தேச விவாஹங்கள் ஒரு குடும்ப அல்லது சமூக ஒப்பந்தம் (contract) மாதிரித்தான். இங்கே அது ஆத்ம பந்தம். பந்தப்பட்டிருக்கிற ஆத்மாவை விடுவிப்பதற்காகவே ஏற்பட்ட பந்தம். அதனால்தான் இங்கே divorce (விவாஹரத்து) என்பதற்கு இடமேயில்லாமலிருக்கிறது. அந்த எண்ணம் வந்துவிட்டாலே நமக்குப் பாபம்.

இத்தனை உத்தமமான விவாஹ ஸம்ஸ்காரத்தின் முக்யமான மூன்று உத்தேசங்கள்: ஒன்று, வேதத்தைப் படித்து முடித்து வந்த ஒருத்தனின் குடும்பம் நடக்க வழி செய்து கொடுத்து, அவன் வேத தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதற்குத் துணை சேர்த்துக் கொடுப்பது. இரண்டு, நல்ல ஸம்ஸ்காரமுடையவர்களுக்கே உத்தமப் பிரஜைகள் பிறப்பார்களாதலால், ஸ்திரீ புருஷர்கள் உத்தம தம்பதிகளாக இருந்து, உன்னதமான வேத தர்மத்துக்கு எதிர்கால வாரிசுகளை உற்பத்தி செய்து தருமாறு பண்ணுவது; அதாவது வரப்போகிற காலத்தில் லோகத்தில் உயர்ந்த மனோபாவமுள்ள ஜனங்கள். இருக்கும்படியாக ஏற்பாடு செய்வது. மூன்றாவது, ஸ்த்ரீகள் கடைத்தேறப் பெரிய பிடிப்பாக ஒன்றை உண்டாக்கிக் கொடுப்பது. பரிபக்குவமடையாத நிலையில்தான் புருஷன் யஜ்ஞாதி அனுஷ்டானங்களைப் பண்ணுவது. அவன் அப்படிச் செய்வதற்குத் துணையாக வருகிற பத்தினியோ தன்னுடைய பாதிவிரதயத்தாலேயே அவனையும்விடப் பரிபக்குவம் அடைந்துவிடும்படி நம்முடைய வைதிக தர்மம் பண்ணிவிடுகிறது! இந்த மூன்றோடு, அல்லது மூன்றுக்குப் பிறகு நாலாவதாக வருவதுதான் தம்பதியின் இந்திரிய ஸௌக்கியம் என்பது!

முக்கியமான மூன்றும் எடுபட்டுப் போய் நாலாவது மட்டுமே முழுக்கப் பிரதானமாகிவிட்ட இன்றைய கால

ஸ்திதியிலிருப்பவர்கள் நான் சொன்ன சாஸ்திரோக்தமான அந்த உத்தேசங்களைப் புரிந்து கொண்டால் நாம் நல்லதற்கு மாறுகிறதற்கு வழி பிறக்கும். அப்படிப் புரிந்து கொள்வதற்கு சந்திரமௌளிச்வரர் அனுக்கிரஹம் செய்ய வேண்டும்!

பாணிக்ரஹணம் (மணமகன் மணமகளுடைய கையைப் பிடித்தல்), மாங்கல்ய தாரணம், ஸப்த பதீ என்று புதுத் தம்பதி ஏழடி எடுத்து வைப்பது இவை விவாஹத்தில் பிரதானமான அம்சங்கள். மாங்கல்ய தாரணம் வேதத்திலேயே உண்டா, இல்லையா என்று பெரிய சர்ச்சைகள் செய்வதுண்டு. இது அவசியமில்லாத சர்ச்சை. எத்தனையோ ஆயிரம் காலமாக இருந்து வந்திருக்கிற மாங்கல்ய தாரணம் அவசியம் செய்ய வேண்டியதே!

கிருஹஸ்தாச்ரமம் (இல்லறம்)

ஒரு யுவாவானவன் குருகுலவாஸம் முடித்து ஸமாவர்த்தன மாகிய உடனேயே அவனுக்கு ஒற்றைப் பூணூல் போய் இரட்டைப் பூணூல் ஏற்பட்டு விடுகிறது; பிரம்மசரிய ஆச்ரமத்தில் தரித்த தண்டம், கிருஷ்ணார்ஜினம் (மான் தோல்), மேகலை முதலியன போய் விடுகின்றன. இப்போது அவன் ஏகவஸ்திரத் தைத் தட்டாடையாக உடுத்துவதும் போய், பஞ்சகச்சம் கட்டிக் கொண்டு, உத்தரீயமாக மேல் வேஷ்டி போட்டுக் கொள்ள வேண்டும். பிரம்மசரியத்தில் போக்யம் உதவாது என்று ஒதுக்கின சந்தனம், குண்டலம், புஷ்பம் (புருஷர்களும் சிகையில் புஷ்பம் தரிப்பதுண்டு), பாதரக்ஷை முதலிய அலங்கார வஸ்துகளையும், ஸௌக்ய ஸாதனங்களையும் அணிந்து கொண்டு, மை கூட இட்டுக்கொண்டு, குடை பிடித்துக் கொண்டு போய், அவன் ராஜாவிடமோ, ராஜப் பிரதிநிதியிடமோ தன் வித்யையையும், சுத்தப் பிரம்மசரியத்தையும் நிரூபித்துவிட்டு, மேற்கொண்டு கல்யாணத்துக்கு வேண்டிய

திரவியத்தைத் தானமாகப் பெற வேண்டும் - இது சாஸ்திரத்தில் சொன்னபடியாகும்.

கல்யாணம் செய்து கொள்ள இருக்கிற ஒரு யுவா அதற்காகவே தானம் வாங்க வேண்டுமென்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருப்பதிலிருந்தே கல்யாணச் செலவு பிள்ளை வீட்டுக்காரனுடையதுதான் என்று அழுத்தமாகத் தெரிகிறதல்லவா?

இன்னொன்றும் தெரிகிறது. ஸமாவர்த்தனம் பண்ணி ஸ்நாதகனான ஒருவன் பிற்பாடு கல்யாணம் செய்து கொள்ளாமல் ஏகாங்கியாகவே இருந்தாலுங்கூட அவனுக்கு இரட்டைப் பூணூல், பஞ்சகச்சம் இவை உண்டு என்று ஆகிறது. வேஷ்டி நுனி தெரியாமல் கொசுவிச் சொருகுவதால் ஒருவனின் சக்தி காப்பாற்றப்படுகிறது. முஸல்மான்கள் வேஷ்டி ஓரங்களைச் சேர்த்துத் தைத்துக் கட்டிக் கொள்கிறார்களல்லவா? பஞ்சகச்சமாக இல்லா விட்டாலும், தமிழ்நாடும் மலையாளமும் தவிர, மற்ற இடங்களில் எல்லோருமே (பூணூல் இல்லாதவர்களும் கூட) கச்சம் போட்டே கட்டுகிறார்கள். இப்போது வேஷ்டியே போய், என்னைப் பார்க்க வருகிறபோதுகூட முழு நிஜார் போட்டுக் கொள்வது என்றிருக்கிறது! இந்த ஸ்திதியில் கச்சம், தட்டாடை வித்யாஸங்களைச் சொல்வது வேடிக்கையாகத் தானிருக்கிறது!...

இப்போது குருகுலவாஸம், பிறகு ஸமாவர்த்தனம், கங்காயாத்திரை முதலியன எதுவும் இல்லா விட்டாலும் பெண் வீட்டுக்காரனிடமிருந்து 'வசூல்' செய்வதற்கு இன்னொரு item ஆகப் 'பரதேசிக் கோலம்' என்று ஒன்றை வைத்துக் குடை, பாதரகை, வாக்கிங் ஸ்டிக் எல்லாம் வாங்கித்தர வைக்கிறோம்! மாப்பிள்ளைக்கு மையிட்டு, சங்கிலி போட்டு காசியாத்திரை என்று ஒன்று நடத்துகிறோம்.

கல்யாணமாகாமலே நைஷ்டிக பிரம்ம்சாரியாக இருப்பதை சாஸ்திரம் அனுமதித்தாலும் அது விதிவிலக்கான கேஸ்தான். பொது விதி, 'யதோக்தமாகக் குருகுலவாஸம் முடித்ததும் பிரம்மசர்ய ஆச்ரமத்தை முடித்து அடுத்ததற்குப் போ!' என்பதுதான். அதாவது பிரம்மசரியம் சாஸ்திரோக்தமாக

முடிந்தவுடன் கிருஹஸ்தாச்ரமத்துக்கு ஏற்பாடு செய்துவிட வேண்டியதுதான்!

பிராமணனுக்குப் பிறக்கும்போதே மூன்று கடன்கள் உள்ளனவே, ரிஷி கடன், தேவர் கடன், பித்ரு கடன் என்று! இவற்றில் பிரம்மசரியத்தில் செய்கிற வேத அப்யயனம் ரிஷிருணத்தை மட்டுந்தானே போக்குகிறது? யஜ்ஞங்கள் செய்து தேவ குணத்தைத் தீர்ப்பதற்காகவும், நல்ல ஆண் ஸந்ததி மூலம் பித்ரு குணத்தைத் தீர்ப்பதற்காகவும் இவன் கலியாணம் செய்து கொண்டால்தானே முடியும்?

பித்ரு கடன் தீரவே முக்யமாய் ஸந்ததி வேண்டும். இவன் திவஸம் பண்ணினால் மட்டும் போதாது. மூன்று முன் தலைமுறைக்காரர்களைப் பித்ரு லோகத்திலிருந்து மேலே அனுப்ப வேண்டுமானால் இவன் காலத்துக்குப் பின்னும் இரண்டு தலைமுறைகளில் திவஸமும் தர்ப்பணமும் நடந்தார்களே வேண்டும். அதற்காகப் புருஷப் பிரஜை வேண்டும். நைஷ்டிக பிரம்மசாரியாகவோ, ஸன்னியாஸியாகவோ இருக்கத் தகுதி பெற்ற அபூர்வமான சிலரின் விஷயம் என்னவென்றால் அவர்களது பரிசுத்தியாலும் ஞானத்தாலும் பிற்பாடு சிராத்த கர்மாக்கள் இல்லாமலே மூன்று தலைமுறை மட்டுமில்லாமல் இருபத்தியோரு தலைமுறைகள் கடைத்தேறி விடுகின்றன.

ஒரு புருஷன் கற்க வேண்டியதைக் கற்று முடித்தவுடன் லோகத்தில் தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதற்காகப் பத்தினி என்ற துணையைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்; அதுவே ஒரு கன்னிகைக்குப் பதி என்று ஓரிடத்தில் மனஸை அர்ப்பணம் பண்ணி, ஆத்மப் பரிசுத்தி அடைய உபாயமாயிருக்க வேண்டும்; இருவருமாகச் சேர்ந்து நல்ல பிரஜைகளை உண்டாக்க வேண்டும் என்ற உத்தமமான அபிப்ராயத்தில் விவாஹமும் கிருஹஸ்தாச்ரமமும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

கிருஹஸ்தாச்ரமத்தைத் தமிழில் இல்லறம் என்பார்கள். கிருஹம் என்றால் இல்லம்தான். 'இல்லறமல்லது நல்லறமல்ல' என்று தர்ம சாஸ்திரங்களைப் போலவே தமிழ் ஆன்றோர்களும் இந்த ஆச்ரமத்தைத்தான் சிறப்பிக்கின்றனர்.

‘க்ருஹம்’ என்றால் வீடு. குருவின் வீட்டிலிருந்து திரும்பி வந்து சொந்த வீட்டில் தர்மங்களை நடத்துபவன் ‘க்ருஹஸ்தன்’. ‘க்ருஹ-ஸ்தன்’ என்றால் நேர் அர்த்தம் ‘வீட்டில் இருப்பவன்’. அதையே ‘வீட்டிற்கு உடைமைக்காரன்’ என்ற அர்த்தத்தில் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அவனை அகமுடையான், அகத்துக்காரன், வீட்டுக்காரன் என்றெல்லாம் வீட்டுக்கு முக்கியஸ்தனாக வைத்தே பத்தினியானவள் குறிப்பிடுகிறாள். பத்தினியைத் தவிர மற்றவர்கள் அவனை இப்படிச் சொல்வதில்லை. அந்தப் பத்தினியை ‘க்ருஹினி’ என்றே சொல்கிறார்கள். ‘க்ருஹஸ்தை’ என்று சொல்வதில்லை. ‘க்ருஹினி’ என்பதால் வீட்டிலே அவளுக்குத்தான் முக்யத்வம் அதிகம் என்று தெரிகிறது. ‘க்ருஹஸ்தை’ என்றால் ‘வீட்டிலே இருப்பவன்’ என்று மட்டுமே ஆகும். ஆனால் ‘க்ருஹினி’ என்கிறபோதோ வீடே இவளுடையதுதான், இவள்தான் வீட்டை நிர்வாஹம் பண்ணுகிறவள் என்ற உயர்ந்த அர்த்தம் ஏற்படுகிறது. தமிழிலும் புருஷனை ‘இல்லறத்தான்’ - ‘இல் அறத்தான்’ - என்பதாகக் கிருஹத்தில் பண்ண வேண்டிய தர்மகாரியங்களைச் செய்ய வேண்டியவன் என்றே குறிப்பிட்டு விட்டு, பத்னியைத்தான் ‘இல்லான்’ என்பதாக வீட்டுக்கே உடைமைக்காரி என்கிற மாதிரிச் சொல்லியிருக்கிறது. ‘இல்லான்’ என்று புருஷனைச் சொல்வதில்லை! அப்படிச் சொன்னால் ‘ஒன்றும் இல்லாதவன்’ என்றே ஆகும்! இல்லத்தரசி, மனைவி, மனையாள் என்று பத்னியைச் சொல்வது போல், புருஷனை இல்லத்தரசன், மனைவன், மனையான் என்று சொல்வதில்லை. தெலுங்கிலும் பத்னியையேதான் ‘இல்லு’ என்கிறார்கள்!

ஒளபாஸனம்

பாணிக்ரஹனம், மாங்கல்ய தாரணம், ஸப்த பதி முதலிய எல்லாமே விவாஹத்தோடு முடிந்துபோகிற சடங்குகள். ஆனால் அப்படி முடியாமல் விவாஹத்தில் தொடங்கி, ஸன்னி யாஸம் அல்லது மரணம் வரையில் நீடிக்கிற ஒரு சடங்கு விவாஹத்திலிருந்து ஏற்படுகிறது. அதாவது, எந்த அக்னியின் ஸாக்ஷியாக விவாஹம் செய்யப்படுகிறதோ அந்த அக்னி என்றைக்கும் அணையாமல் அதிலே செய்கிற ஒளபாஸனம் என்ற சடங்கு.

அக்னி காரியம் வைதிக மதத்துக்கு முக்கியமானது. பிரம்ம சாரி 'ஸமிதாதானம்' என்பதாக தினமும் இரு வேளையும் ஸமித்துகளை (சுள்ளிகளை) ஹோமம் பண்ணுகிறான். அந்தக் கர்மா கலியாணத்தோடு முடிந்து விடுகிறது. கலியாணத்திலிருந்து அக்னி காரியங்கள் - யாக, யஜ்ஞாதிகள் - அதிகமாகின்றன. முதலாவதாக ஸமிதாதானத்துக்குப் பதில் 'ஒளபாஸனம்' ஆரம்பிக்கிறது. 'உபாஸனை சம்பந்தப்பட்டது' எதுவோ அதுவே 'ஒளபாஸனம்'. பல தேவதைகளைப் பூஜை, மந்திரம், தியானம் முதலியவற்றால் உபாஸிப்பதாகச் சொன்னாலும், ஹிந்துக்கள் எல்லோருக்கும் வேதப்படி ஏற்பட்ட உபாஸனை 'ஒளபாஸனம்' என்றே பெயர் பெற்ற அக்னி காரியம்தான்!

இது எல்லா ஜாதியினருக்கும் விதிக்கப்பட்ட கர்மா. நான்காம் வர்ணத்தவர்களுக்கு உபநயனமில்லாவிட்டாலும் அவர்களுக்கும் விவாஹ ஸம்ஸ்காரமும் அதிலிருந்து ஏற்படும் ஒளபாஸனம் என்ற அக்னி காரியமும் உண்டு.

வைத்ய நாத தீக்ஷிதீயம் முதலான தர்ம சாஸ்திர நூல்கள் குத்ர வர்ணத்தார் எப்படி ஜாதகர்மம், நாமகரணம், ஆன்ஹிகம் (நித்தியப்படி காரியங்கள்) ஸ்நானம், தானம், தேவபூஜை,

அபர கர்மம் (ஈமச் சடங்கு), சிராத்தம் முதலியன செய்ய வேண்டுமென்று விவரித்துச் சொல்லியிருக்கின்றன. அவர்களுக்கு இருக்கிற இந்த 'ரைட்'களை அவர்களுக்குத் தெரிவித்து அனுஷ்டிக்கப் பண்ணாமலே, 'எந்த 'ரைட்'டும் இல்லை' என்று சீர்திருத்தவாதிகள் சண்டைக்கு வருகிறார்கள். நமோந்தமான ('நமோ' என்று முடிகிற) ச்லோக ரூபமான மந்திரங்களைச் சொல்லி நாலாம் வர்ணத்தவர் மற்றவர்களைப் போலவே பிரதி தினமும் இரண்டு வேளையும் விவாஹத்திலிருந்து தொடங்கி ஔபாஸனம் செய்ய உரிமை பெற்றிருக்கிறார்கள்.

புது பிராமண ஜாதி உண்டாக்கலாமா?

ஸகல ஜாதியாரும் ஔபாஸனம் செய்ய வேண்டும் என்கிற போது இன்னொரு விஷயத்தையும் கவனிக்கத் தோன்றுகிறது.

'ஔபாஸனம் மட்டும் என்ன? அத்யயனம், காயத்ரி, யஜ்ஞம் ஆகிய எல்லாவற்றையுமே எல்லா ஜாதியாரும் பண்ணினால் என்ன?' என்று சில பேர் கேட்கிறார்கள். ஒரு பக்கம் ஒரே நாஸ்திகம், 'வேதத்தைக் கொளுத்த வேண்டும், பிள்ளையாரை உடைக்க வேண்டும்' என்று இருந்தால், அப்படிச் சொல்கிறவர்கள் தங்களைச் சீர்திருத்தக்காரர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டால், இன்னொரு பக்கம் இன்னொரு தினுசு சீர்திருத்தக்காரர்களோ ஏன் பாரபக்ஷமில்லாமல் அத்தனை ஜாதியாருக்கும் எல்லா வைதிகக் கர்மாவிலும் அதிகாரம் கொடுக்கக் கூடாது? என்கிறார்கள்.

நான் பிராமணன் குட்டிச்சவராகப் போனதற்காகத் திட்டுகிறேன் அல்லவா? இதையே ஓர் ஆதாரமாக, தங்களுக்கு ஆதரவாகப் பிடித்துக் கொண்டு இவர்கள், 'பிராமணன்தானே தானும் கெட்டு மற்ற ஜாதிகளையும் கெடுத்து விட்டவன்? அதனால் இப்போது மறுபடி வைதிகமான வழிகளை, வேதாத்யயனம் முதலானதுகளை உயிர்ப்பிக்கிறபோது, கடமையில்

தப்பின பிராமண ஜாதிக்கு மட்டும் இவற்றில் ஏன் அதிகாரம் தர வேண்டும்? லோக சேஷமத்துக்காக வேதமும், வைதிக காரியமும் இருக்க வேண்டும் என்று நம்புகிற எந்த ஜாதியாரும், எல்லா ஜாதியாரும் இவற்றை மேற்கொண்டு, அனுஷ்டிக்கும்படிப் பண்ணிவிட வேண்டும்' என்று கட்சி பேசுகிறார்கள்; 'எல்லோருக்கும் பூணூல் போடலாம்; ஸகலருக்கும் வேதம் சொல்லிக் கொடுக்கலாம்' என்கிறார்கள்.

ஆர்ய ஸமாமும் மாதிரி இருக்கப்பட்ட ஸ்தாபனங்களில் எல்லோருக்கும் வேத அத்யயனம், யஜ்ஞங்கள் ஆகியவற்றில் அதிகாரம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். பாரதி மாதிரி எங்கேயாவது யாராவது ஒருவர் பஞ்சமனுக்கு பிரம்மோபதேசம் பண்ணி வைக்கிறார். இப்படி வேதத்தை எல்லோருக்கும் பொதுவாக்கி விட்டால் என்ன என்று சீர்திருத்தவாதிகள் கேட்கிறார்கள்.

இது கொஞ்சங்கூட ஸம்மதமானதல்ல. சாஸ்திரத்தில் இருப்பதைச் சொல்ல அதன் பிரதிநிதியாக இருக்கிறவன்தான் நான். ஆகையால், இது பரம தியாகிகளாக, கொஞ்சங்கூடச் சொந்தப் பற்று பாசம் இல்லாமல், தங்களுக்கென்று சொத்து சுதந்திர மில்லாமல் லோக சேஷமத்தையே உத்தேசித்துத் தர்மங்களை விபாகம் பண்ணிக் கொடுத்த சாஸ்திரக்காரர்களான ரிஷிகளுக்கு ஸம்மதமில்லை என்று சொல்ல வேண்டியது என் கடமை.

பாபத்தில் இரண்டு தினுக. தனக்கான கர்மாவை விடுகிறவன் ஒருவிதமான பாபத்தைப் பண்ணுகிறான். இவனை 'கர்ம ப்ரஷ்டன்' என்பார்கள். இன்னொருத்தன் தன் கர்மாவை விட்டதோடு நிற்காமல் இன்னொருத்தனின் கர்மாவை எடுத்துக் கொண்டு, அந்த ஜாதிக்காரன் மாதிரியே அவனுக்குரிய ஆசாரங்களை அனுஷ்டிக்கிறேன் என்று புறப்படுகிறான். இவனைக் 'கர்மாந்தர ப்ரவிஷ்டன்' என்பார்கள். இவன்தான் கர்ம ப்ரஷ்டனை விடப் பெரிய பாபம் செய்கிறவன் என்பது சாஸ்திரத்தின் அபிப்பிராயம்.

ஏன்? இரண்டு காரணங்கள் உண்டு!

ஒன்று - தன் கர்மத்தை விட்டவன், வர்ண தர்மமே முழுக்க

சரியில்லை என்று ஏதோ ஒரு 'கன்விக்ஷன்' (மனச்சாட்சிப்படியான உறுதி) ஏற்பட்டதால் அப்படிச் செய்தான் என்றாவது சமாதானம் சொல்லலாம். சாஸ்திர விஷயத்தில் நம் மனச்சாட்சிக்கு இடம் கிடையாதானாலும், ஏதோ இப்படிக் கொஞ்சம் சமாதானம் சொல்லவாவது இடம் இருக்கிறது. ஆனால், இன்னொருத்தனின் கர்மாவையும் அதற்கான ஆசார நியமங்களையும் எடுத்துக் கொள்கிறவன் என்ன நினைக்கிறான்? தனக்கு ஏற்பட்ட கர்மாவும் அதற்கான ஆசாரமுந்தான் மட்டும், இன்னொன்று உசத்தி என்று நினைத்தே அதற்குப் போகிறான். இப்படிக் கர்மாக்களுக்குள் உயர்வு-தாழ்வு நினைப்பது நவீன கால அபேதவாதத்துக்கும், இக்காலத்தில் dignity of labour (எத்தொழிலும் கௌரவமானதே) என்பதற்கும் பொருந்தாது; பழங்கால சாஸ்திரவாதப்படியும் பொருந்தாது. வர்ண தர்மம் முழுதையும் தள்ளி விடுகிற கர்ம ப்ரஷ்டன், 'ரிஷிகள் என்னவோ காலத்துக்கு ஒவ்வாமல் செய்து விட்டார்கள்' என்று தான் நினைக்கிறான். அவர்களைப் பக்சுபாதிகள் என்று நினைக்கவில்லை. ஆனால் தன்னுடையதை விட்டுவிட்டு இன்னொரு வர்ண தர்மத்தை எடுத்துக் கொள்கிறவனோ ரிஷிகளைப் பக்சுபாதியாக்கி விடுகிறான். இவன் புதுசாகத் தழுவுகிற வர்ணமே ஆத்ம சிரேயஸ் தருவது; இவனுக்காகப் பாரம்பரியமாக ஏற்பட்ட வர்ணத்தில் அந்தப் பலன் இல்லை என்று நினைத்துத்தானே இவன் மாறுகிறான்? அப்போது ரிஷிகள் வர்ண விபாகம் என்று பண்ணினதே வஞ்சனை என்றுதானே ஆகிறது! இதனால்தான் இவன் பண்ணுகிற பாபமே பெரிசு என்பது!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

வேதம் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

